Raftul Denisei

Anaïs Nin

Delta lui Venus

povestiri erotice

HUMANITAS fiction

„Nu voi fi doar o turistă în această lume a imaginilor, privindu-le pur și simplu cum trec pe lângă mine, fără să trăiesc înauntrul lor, să fac dragoste cu ele, să le posed ca surse permanente de bucurie și ostaz", scrie Anaïs Nin, dezvăluind încă o nuanță, la fel cum face pe fiecare pagină a faimoaselor ei jurnale necenzurate, a viziunii sale atât de personale asupra erotismului – trăit sau visat. Spre deosebire de jurnale însă, care intră în regimul „biofieţiunii", ***Delta lui Venus*** este o colecție de cincisprezece povestiri erotice fascinând prin imaginația autoarei și pleiada de personaje seducătoare și dezabuzate pe care le înfățișează cititorului: un aventurier maghiar care își corupe propriii copii; pictori din Montmartre și modelele lor de o frumusețe perfectă, care își resimt propriul trup ca pe un obiect; Lilith, frigida careia i se dă praf de cantaridă; artistul Mafouka, femeia-bărbat care își explorează cu fervoare sexualitatea mixtă; prostituata Bijou, o femeie de o senzualitate incendiară. Fără verdicte clinice și clișee înghețate, Anaïs Nin inventează o lume care funcționează pe un singur principiu, cel al instinctului dezlănțuit.

ANAÏS NIN

Delta lui Venus

Povestiri erotice

Traducere din engleză și note de
ALINA PURCARU

HUMANITAS
fiction

Raftul
Denisei

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Coperta de
IONUȚ BROȘTIANU
Redactor
ALEXANDRA RUSU

ANAÏS NIN
DELTA OF VENUS: EROTICA
© 1969 by Anaïs Nin
© 1977 by The Anaïs Nin Trust
All rights reserved
Published by arrangement with Barbara W. Stuhlmann, Author's Representative

© HUMANITAS, 2007, pentru prezenta versiune românească

Ilustrația copertei: Ion Alin Gheorghiu, *Grădină suspendată* (detaliu) ulei pe pânză, 1970.

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/317 18 19, fax 021/317 18 24
www.humanitas.ro
Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel. 021/311 23 30,
fax 021/313 50 35, C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NIN, ANAÏS
Delta lui Venus: povestiri erotice / Anaïs Nin; trad. din lb. engleză: Alina Purcaru. - București : Humanitas, 2007
ISBN 978-973-50-1708-8

I. Purcaru, Alina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Prefață*

(Aprilie, 1940)

Un colecționar de cărți i-a oferit lui Henry Miller o sută de dolari pe lună ca să scrie povestiri erotice. Să-l condamni pe Henry să scrie literatură erotică pentru un dolar pe pagină părea o pedeapsă dantescă. A protestat, pentru că dispoziția lui numai rabelaisiană nu era, pentru că scrisul la comandă era o ocupație de care se simțea castrat, pentru că a scrie conștient că îl pândește un *voyeur* pe gaura cheii însemna să piardă întreaga spontaneitate și plăcere a aventurilor lui nebunești.

(Decembrie, 1940)

Henry mi-a povestit despre colecționar. Luau uneori prânzul împreună. A cumpărat un manuscris al lui Henry și i-a sugerat să scrie ceva pentru un client mai vechi de-al lui, plin de bani. Nu i-a putut spune prea multe despre acest client, decât că era interesat de literatura erotică.

Henry s-a apucat de treabă vesel, glumind tot timpul. Inventa povești sălbatice care ne făceau să râdem. A abordat întreaga poveste ca pe un experiment, care inițial părea ușor. Dar după o vreme a început să se plictisească. Nu voia să includă nici unul dintre materialele care făceau parte din munca lui serioasă de scriitor, așa că nu a avut încotro și a

* Adaptare după *The Diary of Anaïs Nin, Volumul III* (nota ediției originale).

trebuit să-și pună imaginația la lucru, forțat să-și schimbe, vrând-nevrând, și dispoziția.

N-a primit nici un cuvânt de confirmare de la ciudatul comanditar. Era cumva firesc să nu vrea să-și dezvăluie identitatea. Dar Henry a început să-l tachineze pe colecționar. Chiar exista comanditarul ăsta? Nu cumva aceste pagini erau pentru uzul propriu al colecționarului, care voia să-și pipereze viața plină de melancolii? Erau cei doi una și aceeași persoană? Am discutat pe larg problema cu Henry, amuzați și derutați în același timp.

Chiar atunci, colecționarul l-a anunțat pe Henry că misteriosul client venea la New York și că aveau să se cunoască. Dar, dintr-un motiv sau altul, această întâlnire n-a avut loc niciodată. Colecționarul i-a povestit cu exces de detalii cum trimisese el manuscrisul par avion, cât îl costase, tot felul de detalii mărunte care să dea mai mult realism pretinsei existențe a clientului său.

Într-o zi a vrut un exemplar din *Primăvara neagră* cu dedicație.

Henry i-a spus:

— Dar parc-ai zis că are toate cărțile mele, cu autograf.

— Și-a pierdut exemplarul din *Primăvara neagră*.

— Cui s-o dedic? a întrebat Henry inocent.

— Scrie, pur și simplu, „Unui bun prieten" și semnează.

Câteva săptămâni mai târziu, Henry a avut nevoie de un exemplar din *Primăvara neagră* și n-a găsit nici unul. S-a hotărât să împrumute exemplarul colecționarului. S-a dus la el la birou. Secretara i-a spus să aștepte. A început să se uite la cărțile de pe raft. A văzut un exemplar din *Primăvara neagră*. L-a scos. Era cel pe care îl dedicase „bunului prieten".

Când a intrat colecționarul, Henry i-a povestit întâmplarea râzând. La fel de amuzat, colecționarul i-a explicat:

— Da, omul meu era atât de nerăbdător încât i-am trimis exemplarul meu, așteptând între timp să-l primesc pe

acesta, semnat de tine, și să facem schimb altă dată, când va veni la New York.

Henry mi-a spus când ne-am întâlnit:

— Sunt mai derutat ca niciodată.

Când Henry l-a întrebat care fusese reacția patronului la scrierile lui, colecționarul i-a spus:

— O, lui îi place tot. Totul e minunat. Dar cel mai mult îi place narațiunea, povestea, fără prea multă analiză și filozofie.

Când avea nevoie de bani pentru voiaj, Henry mi-a propus să scriu și eu, în acest răstimp. Am simțit că nu voiam să dau nimic original și m-am hotărât să creez un amestec de povești auzite și ficțiune, pretinzând că sunt extrase din jurnalul unei femei. Nu m-am întâlnit niciodată cu colecționarul. El trebuia să-mi citească paginile și să-mi spună ce impresie îi făcuseră. Azi am primit un telefon. O voce mi-a spus:

— E bine. Dar lasă poezia și orice fel de descrieri care n-au legătură cu sexul. Concentrează-te pe sex!

Așa că am început să scriu ironic, să mă distanțez, să inventez și să exagerez atât de mult încât m-am gândit c-o să-și dea seama că de fapt caricaturizam sexualitatea. Dar n-a protestat defel. Am petrecut zile întregi în bibliotecă, studiind *Kama Sutra*, și am ascultat cele mai senzaționale aventuri ale prietenilor.

— Mai puțină poezie, îmi spunea vocea de la telefon, fii exactă.

Dar a simțit cineva vreodată plăcere citind o descriere clinică? Oare bătrânul nu știa că sunetele și culorile ajung în carne prin cuvinte?

În fiecare dimineață, după micul dejun, mă așezam să-mi scriu norma de literatură erotică. Într-o dimineață am bătut la mașină următoarele: „Era odată un aventurier maghiar..." L-am înzestrat cu multe calități: era frumos, elegant, grațios, fermecător, deprins cu meșteșugul unui actor profesionist, cunoștea multe limbi străine, avea geniul intrigii, ieșea

cu ușurință din orice încurcătură și evita ca nimeni altul stabilitatea și responsabilitatea.

Un alt telefon:

— Bătrânul e mulțumit. Concentrează-te pe sex. Lasă poezia!

Asta a declanșat o epidemie de „jurnale" erotice. Toată lumea își scria experiențele sexuale. Inventate, prinse din zbor, căutate în Krafft-Ebing[1] sau în cărți de medicină. Aveam conversații amuzante. Spuneam o poveste, iar ceilalți erau puși să decidă dacă era adevărată sau falsă. Sau plauzibilă. Era așa ceva plauzibil? Robert Duncan[2] s-a oferit să experimenteze, să testeze ceea ce noi inventaserăm, să ne confirme sau să ne contrazică fanteziile. Cu toții aveam nevoie de bani, așa că am pariat pe poveștile noastre.

Eram convinsă că bătrânul habar nu avea de beatitudinea, extazul și reverberațiile amețitoare ale actului sexual. Mesajul lui era „taie poezia". Sexul clinic, golit de toată căldura dragostei – orchestrarea tuturor simțurilor, pipăit, auz, văz, gust; tot acompaniamentul euforic, muzică de fundal, stări, atmosferă, variațiuni –, îl forța să recurgă la afrodiziace literare.

Am fi putut să-i dezvăluim secrete mult mai adânci, numai că ar fi fost surd la ele. Dar într-o zi, când va fi sătul, îi voi spune cum obsesia lui pentru gesturi golite de emoții aproape că ne-a tăiat cheful de pasiune și cum l-am blestemat pentru că aproape ne-a făcut să depunem jurăminte

---

1 Richard Freiherr von Krafft Ebing (1840-1902), psihiatru austriac, autorul unui faimos studiu asupra perversității sexuale, *Psychopatia sexualis*. Tot el este cel care a lansat termenul *sadism* (de la celebrul Marchiz de Sade) și pe cel de *masochism* (în legătură cu contemporanul său, Leopold von Sacher).

2 Poet american, a trăit între anii 1919-1988 și i-a cunoscut pe Henry Miller și Anaïs Nin pe când lucra la revista lui James Cooney, *The Phoenix*. Mai târziu a fost una dintre figurile-cheie ale mișcării San Francisco Renaissance.

de castitate, pentru că ceea ce voia el să excludă era tocmai afrodiziacul nostru – poezia.

Am primit o sută de dolari pentru povestirile mele erotice. Gonzalo avea nevoie de bani pentru dentist, Helba de o oglindă pentru numărul ei de dans, iar Henry de bani pentru voiaj. Am auzit povestea cu Bascul și Bijou de la Gonzalo și am scris-o pentru colecționar.

(Februarie, 1941)

Factura telefonică era neplătită. Lațul greutăților financiare se strângea în jurul meu. Toți erau iresponsabili, inconștienți de naufragiu. Am scris treizeci de pagini de literatură erotică.

M-am trezit din nou lefteră și i-am telefonat colecționarului. Avea vreo veste de la clientul lui bogat despre ultimul manuscris pe care i-l trimisesem? Nu, n-avea nici una, dar urma să-l ia pe cel pe care tocmai îl terminasem și să mă plătească. Henry trebuia să meargă la doctor. Gonzalo avea nevoie de ochelari. Robert a venit cu B. și mi-a cerut bani să meargă la film. A căzut funingine de pe ferestruica de deasupra ușii peste teancul meu de hârtii și peste tot ce scrisesem. A venit Robert și mi-a luat cutia cu hârtie de scris.

Oare bătrânul nu se săturase de pornografie? Nu era posibil să se întâmple un miracol? Am început să mi-l imaginez spunând:

— Dă-mi tot ce scrie, vreau tot, îmi place tot. Am să-i trimit un cadou generos, un cec gras pentru tot ce-a scris.

Mi se stricase mașina de scris. Cu o sută de dolari în buzunar, mi-am recăpătat optimismul. I-am spus lui Henry:

— Colecționarul zice că-i plac femeile simple, nu intelectualele, dar mă invită la cină.

Aveam sentimentul că în cutia Pandorei se găseau misterele senzualității feminine, atât de diferită de senzualitatea

bărbatului și pentru care limbajul bărbatului nu era potrivit. Limbajul sexului încă trebuia inventat. Limbajul simțurilor încă trebuia explorat. D. H. Lawrence începuse să creeze un limbaj al instinctului, încercând să lase în urmă registrul clinic, științific, care nu înregistrează decât ceea ce simte corpul.

(Octombrie, 1941)

Când a venit Henry, a făcut câteva afirmații contradictorii. Că putea să trăiască fără nici un sfanț, că se simțea atât de bine încât era în stare chiar să-și ia o slujbă, că integritatea lui era motivul pentru care nu voia să scrie scenarii pentru Hollywood. La ultima remarcă, i-am spus:

— Și cum rămâne cu integritatea de a scrie literatură erotică pentru bani?

Henry a râs, a recunoscut paradoxul, contradicțiile, a râs și a abandonat subiectul.

Franța are o tradiție a literaturii erotice scrise într-un stil rafinat și elegant. Când am început să scriu pentru colecționar, m-am gândit că și aici există o tradiție asemănătoare, dar n-am găsit absolut nimic. Tot ce-am văzut era ieftin, scris de autori de mâna a doua. S-ar părea că nici un scriitor bun nu și-a încercat mâna cu literatura erotică.

I-am spus lui George Barker cum scriau Caresse Crosby[1], Robert, Virginia Admiral și ceilalți. L-a făcut să râdă ideea că eu aș fi madama acestei case de prostituție literară plină de snobi, unde vulgaritatea nu avea ce căuta.

I-am spus râzând:

— Eu aduc hârtie și creion, predau manuscrisul nesemnat, protejez anonimatul tuturor!

1 Figură importantă în lumea boemă a vremii, mai târziu editor la Black Sun Press, unde a promovat numai autori de avangardă.

George Barker a zis că asta era mult mai amuzant și mai inspirat decât să cerșești, să împrumuți sau să-ți lingușești prietenii pentru ceva de mâncare.

Am adunat poeți în jurul meu și cu toții scriam literatură erotică minunată. Pentru că eram nevoiți să ne concentrăm doar pe senzualitate, aveam explozii violente de poezie. Gestul de a scrie literatură erotică a devenit un drum care, în loc să ducă la depravare, ducea către asceză.

Harvey Breit, Robert Duncan, George Barker, Caresse Crosby, cu toții ne-am concentrat talentul într-un *tour de force* și i-am furnizat bătrânului niște mostre atât de abundente în perversiuni încât acum ne implora să-i mai dăm.

Homosexualii scriau ca și când ar fi fost femei. Timizii scriau despre orgii. Frigidele despre satisfacții înnebunitoare. Cei mai poetici se dedau la bestialitate pură, iar cei puri, la perversiuni. Eram bântuiți de poveștile minunate pe care nu le puteam spune. Ne adunam și ni-l imaginam pe acest bătrân, vorbind mereu despre cât de mult îl uram pentru că nu ne lăsa să contopim sexualitatea cu sentimentele și senzualitatea cu emoția.

(Decembrie, 1941)

George Barker era sărac lipit pământului. Voia să scrie și mai multe povestiri erotice. Scrisese optzeci și cinci de pagini. Colecționarului i s-au părut prea suprarealiste. Mie mi-au plăcut la nebunie. Scenele în care descria oameni făcând dragoste erau delirante și fantastice. Dragoste între două salturi mortale.

A băut primii bani, iar eu n-am putut să-i împrumut altceva decât hârtie și creion. George Barker, extraordinarul poet englez, făcând literatură erotică numai ca să aibă ce bea, la fel ca Utrillo, care picta câte un tablou pentru o sticlă de vin. Am început să mă gândesc la bătrânul pe care-l uram

cu toţii. M-am hotărât să-i scriu, să-i vorbesc deschis, să-i descriu sentimentele noastre.

„Dragă colecţionarule,

Te urâm. Sexul îşi pierde toate puterile şi toată magia când devine explicit, monoton, exagerat, când devine o obsesie mecanicistă. Devine plictisitor. Ne-ai învăţat mai multe decât oricine altcineva despre cât e de rău să nu-l împleteşti cu emoţie, foame, dorinţă, poftă, toane, capricii, legături personale, relaţii mai profunde care-i schimbă nuanţele, aroma, ritmurile, intensităţile.

Nu ştii ce pierzi când examinezi la microscop activitatea sexuală, excluzând aspectele care sunt chiar combustibilul ei. Intelectul, imaginaţia, romantismul, emoţiile. Acestea sunt lucrurile fără de care sexul ar fi lipsit de texturile lui surprinzătoare, de transformările lui subtile, de puterea lui afrodiziacă. Îţi limitezi astfel universul de senzaţii. Îl faci să pălească, îl înfometezi, îi scurgi sângele.

Dacă ţi-ai hrăni viaţa sexuală cu tot entuziasmul şi cu toate aventurile pe care dragostea le injectează în senzualitate, ai fi cel mai potent om din lume. Sursa puterii sexuale e curiozitatea, pasiunea. Te uiţi cum flacăra ei mică se stinge, asfixiată. Sexul nu înfloreşte în monotonie. Dacă nu există sentimente, imaginaţie şi capricii, nu există nici surprize în pat. Sexul trebuie amestecat cu lacrimi, râsete, cuvinte, promisiuni, scene, gelozie, invidie, toate condimentele fricii, călătorii în necunoscut, feţe noi, romane, poveşti, vise, fantezii, muzică, dans, opiu şi vin.

Cât de mult pierzi din cauza acestui periscop din vârful sexului, când ai putea să te bucuri de un harem de minuni fără pereche? Nu sunt două fire de păr la fel, numai că tu nu ne laşi să irosim cuvintele într-o descriere a părului; nu găseşti două mirosuri la fel, dar dacă mergem mai departe cu descrierea, ai să ţipi: „Tăiaţi poezia!" Nu găseşti două corpuri cu aceeaşi textură a pielii, cu aceeaşi luminozitate şi temperatură, cu aceleaşi umbre, cu aceleaşi mişcări; pentru că un amant, când e exaltat de dragoste adevărată,

se împărtășește din tainele amorului cu care s-au hrănit atâtea secole. Ce vastitate, ce schimbări ale vârstei, câte variațiuni între maturitate și inocență, perversitate și artă...

Am petrecut ore întregi întrebându-ne cum arăți. Dacă ți-ai înghețat simțurile în fața mătăsii, luminii, culorii, mirosului, caracterelor și temperamentelor înseamnă că ești complet zbârcit. Sunt atâtea simțuri minore, care curg asemeni afluenților în marele fluviu al sexului, hrănindu-l. Numai dacă sexul pulsează în același ritm cu inima, se naște extazul."

Post-scriptum

Pe vremea când scriam cu toții literatură erotică pentru un dolar pagina, mi-am dat seama că, de secole, am avut un singur model pentru acest gen literar – cărțile scrise de bărbați. Devenisem deja conștientă de felul diferit în care bărbații și femeile tratează experiența sexuală. Știam că există o diferență uriașă între stilul explicit al lui Henry Miller și ambiguitățile mele – între viziunea lui comică, rabelaisiană asupra sexului și felul poetic în care eu descriam relațiile sexuale în fragmentele nepublicate din jurnal. Așa cum scriam și în volumul III din *Jurnal*, am sentimentul că misterele senzualității feminine, atât de diferită de senzualitatea bărbatului și pentru care limbajul bărbatului este atât de nepotrivit, au rămas în cutia Pandorei.

Știam că femeile sunt mult mai înclinate să amestece sexul cu emoția, cu dragostea, și să aleagă un singur bărbat în locul promiscuității. Îmi dădusem seama de aceste lucruri scriind romanele și *Jurnalul* și mă convinsesem încă și mai mult când începusem să predau. Însă deși atitudinea femeilor vizavi de sex era foarte diferită de cea a bărbaților, încă nu știam cum să scriem despre asta.

Am scris aceste povestiri erotice pentru amuzamentul unui client care voia „să las la o parte poezia". Mi se părea

că stilul meu fusese influențat de lectura textelor scrise de bărbați. Din acest motiv, multă vreme am simțit că mi-am compromis sinele feminin. Am lăsat povestirile deoparte. Cu toate astea, recitindu-le după mulți ani, îmi dau seama că vocea mea nu a fost total suprimată. În multe pasaje am folosit în mod intuitiv limbajul unei femei, abordând experiența sexuală dintr-o perspectivă feminină. Până la urmă m-am hotărât să-mi public povestirile erotice, pentru că în ele se văd primele eforturi ale unei femei de a pătrunde într-o lume care fusese teritoriul bărbaților.

Dacă versiunea necenzurată a *Jurnalului* va fi vreodată publicată, acest punct de vedere feminin va fi mult mai clar conturat. Va arăta că femeile (la fel ca mine, în *Jurnal*) n-au separat niciodată sexul de sentiment, de dragostea pentru bărbatul ca întreg.

ANAÏS NIN,
Los Angeles
Septembrie, 1976

Aventurierul maghiar

Era odată un aventurier maghiar de o halucinantă frumusețe, de o grație și un șarm irezistibile, înzestrat cu talentele unui actor profesionist, dăruit cu ușurința de a vorbi multe limbi străine, cultivat și deprins cu manierele aristocratice. Sub toate aceste lucruri se ascundea un maestru al intrigilor și al scamatoriilor prin care se strecura dintr-o țară în alta și ieșea din orice încurcătură.

Călătorea în stil grandios, cu cincisprezece cufere pline de cele mai alese haine și însoțit de o pereche de dogi germani. Aerul său autoritar îi adusese porecla „Baronul". Baronul era văzut în cele mai luxoase hoteluri, în stațiunile balneare și la cursele de cai, în călătorii în jurul lumii, excursii în Egipt și incursiuni prin deșert, în Africa.

Peste tot, devenea centrul atenției femeilor. Asemenea celor mai buni actori, trecea de la un rol la altul pentru a satisface gusturile fiecăreia. Era cel mai elegant dansator, cel mai vivace mesean, cel mai savuros interlocutor în tête-à-tête-uri; naviga, călărea și conducea automobilul. Cunoștea fiecare oraș de parcă ar fi trăit acolo toată viața. Cunoștea toată lumea bună. Nu se întâmpla nimic fără el.

Atunci când era la strâmtoare, se căsătorea cu câte o femeie bogată, îi lua toți banii și fugea din țară. De cele mai multe ori, femeile nu protestau și nici nu se plângeau la poliție. Cele câteva săptămâni sau luni cât se bucurau de el ca soț le lăsau un sentiment mai puternic decât șocul de a se vedea leftere. Pentru câteva clipe, aflaseră ce însemna să-ți crească aripi până la cer, să poți zbura deasupra capetelor mediocre.

Le aducea pe culmile extazului, le urca atât de sus cu vârtejul farmecelor sale, încât despărțirea încă mai păstra ceva din zbor. Părea aproape firesc – nici o parteneră nu-l putea urma în impresionantele-i zboruri de vultur.

Așadar, aventurierul liber, imposibil de prins, sărind din creangă aurită în creangă aurită, aproape a căzut într-o cursă, cursa iubirii omenești când, într-o noapte, a întâlnit-o pe dansatoarea braziliană Anita, într-un teatru peruan. Ochii ei alungiți nu se închideau ca ochii celorlalte femei, ci ca cei ai tigrilor, pumelor și leoparzilor, cele două pleoape întâlnindu-se leneș și încet; parcă însăilate la rădăcina nasului, ele îi făceau ochii să pară înguști, oblăduind ocheadele lascive și piezișe ale unei femei care parcă refuză să vadă ce faci cu corpul ei. Toate astea îi dădeau aerul unei femei care face dragoste, lucru care l-a stârnit pe Baron de îndată ce a întâlnit-o.

Când s-a dus în culise să o vadă, se îmbrăca printre munți de flori; iar spre deliciul admiratorilor care o înconjurau, își ruja sexul fără a le permite să facă un singur gest spre ea.

Când a intrat Baronul, și-a ridicat ușor privirea și i-a zâmbit. Stătea cu un picior pe o măsuță și cu sofisticata ei rochie braziliană ridicată și continua să-și rujeze sexul cu mâinile împodobite de bijuterii, râzând de excitarea bărbaților din jurul ei.

Sexul ei părea o uriașă floare de seră, mai mare decât oricare altul pe care Baronul îl văzuse vreodată, iar părul din jurul lui era abundent și cârlionțat, negru lucios. Ruja aceste buze într-un mod foarte elaborat, ca pe o gură, până când au ajuns ca niște camelii de un roșu sângeriu, deschise cu forța, lăsând la vedere bobocul închis dinăuntru, miezul mai pal și mai catifelat al florii.

Baronul n-a reușit s-o convingă să ia cina cu el. Apariția ei pe scenă era numai preludiul muncii pe care o desfășura în teatru. Urma spectacolul pentru care i se dusese vestea în toată America de Sud, când lojile din teatru, adânci, întunecoase și pe jumătate ascunse de perdele, se umpleau

de bărbați din înalta societate, veniți din toate colțurile lumii. Femeile nu erau invitate la un astfel de program de varietăți de înaltă clasă.

Se costumase în rochia scurtă și mulată, care semăna cu un furou și pe care o purtase pe scenă pentru cântecele braziliene, dar nu-și mai pusese șalul. Rochia era fără bretele, iar sânii mari, îmbietori, strânși în corsaj, se bombau oferindu-se aproape în întregime privirii.

Astfel costumată, în timp ce restul spectacolului continua, își făcea rondul prin loji. Acolo, la cerere, îngenunchea în fața câte unui domn, îi desfăcea pantalonii, îi lua penisul în mâna împodobită cu bijuterii și, cu o precizie a atingerii, cu o îndemânare și un rafinament pe care puține femei le-au dobândit vreodată, îl sugea până când bărbatul era satisfăcut. Mâinile-i erau la fel de active cum îi era gura.

Excitația aproape că îi lăsa fără simțire. Elasticitatea mâinilor ei, varietatea ritmurilor, trecerea de la strângerea penisului în mână la atingerea ușoară a vârfului, de la frecarea întregului membru la mângâierea delicată a părului pubian – toate astea erau făcute de o femeie extraordinar de frumoasă și de voluptuoasă, în timp ce atenția publicului se îndrepta către scenă. Vederea penisului care pătrundea în gura ei magnifică, printre dinții sclipitori, în timp ce pieptul uriaș îi tresălta, le oferea bărbaților o plăcere pentru care plăteau cu generozitate.

Numărul de pe scenă îi pregătea pentru apariția ei în loji. Îi incita cu gura, cu ochii, cu sânii. Iar pentru bărbați, a fi satisfăcuți, cu muzică și lumină și cântec, într-o lojă întunecoasă, cu perdelele pe jumătate trase, aflată deasupra mulțimii, era o formă de amuzament extrem de picantă.

Baronul aproape s-a îndrăgostit de Anita și a rămas cu ea mai mult decât cu oricare altă femeie. Și ea s-a îndrăgostit de el și i-a născut doi copii.

Dar după câțiva ani a plecat din nou. Obișnuința era prea puternică, obișnuința libertății și a schimbării.

A plecat la Roma și a închiriat un apartament la Gran Hotel. S-a întâmplat ca apartamentul să fie lângă cel al ambasadorului Spaniei, care stătea acolo cu soția și cele două fetițe. Baronul i-a fermecat și pe ei. Soția ambasadorului îl admira. Au devenit atât de apropiați, iar el era atât de drăguț cu copiii, care nu prea aveau cum să se distreze în hotel, încât în curând a devenit un obicei ca, atunci când se trezeau dimineața, cele două fetițe să se ducă să-l amuze cu râsetele și giumbușlucurile lor, cu care nu le era permis să-și copleșească părinții prea serioși.

Una dintre fetițe avea zece ani, cealaltă doisprezece. Erau amândouă frumoase, cu ochii mari, negri și catifelați, părul lung, mătăsos, și pielea aurie. Purtau rochițe albe, scurte, și șosete la fel. Cele două copile năvăleau în camera Baronului țipând și se aruncau jucăuș în patul lui mare. El le gâdila și le dezmierda.

Baronul, ca orice bărbat, se trezea întotdeauna cu penisul într-o stare de stranie sensibilitate. De fapt, era cât se poate de vulnerabil. Nu avea timp să se trezească și să se calmeze urinând. Înainte de a putea să facă vreo mișcare, cele două fetițe alergau pe podeaua lucioasă și se aruncau peste el și peste penisul lui erect, ascuns întru câtva de uriașa plapumă azurie.

Fetițele habar n-aveau că li se ridicau fustele, iar picioarele lor zvelte, de dansatoare, se încălecau deasupra penisului tare de sub plapumă. Râzând, cădeau în brațele Baronului, se abandonau, îl călăreau, îl zgâlțâiau de se clătina patul. Apoi îl sărutau, îl trăgeau de păr și sporovăiau copilărește. Plăcerea Baronului de a fi astfel tratat s-a transformat în curând într-o tensiune chinuitoare.

Una dintre fete stătea întinsă pe burtă și tot ce trebuia el să facă pentru a simți plăcerea era să se lipească puțin de ea. Așa că a făcut-o jucându-se, ca și cum ar fi vrut s-o dea jos din pat. I-a zis:

— Pun pariu că ai să cazi dacă te împing așa!

— N-am să cad, a spus fata, ținându-se de el printre cuverturi, în timp ce Baronul se agita ca și cum ar fi forțat-o să se rostogolească peste marginea patului. Râzând, a împins-o, dar astfel ea s-a apropiat și mai tare, cu picioruşele, cu chiloţeii, cu totul, frecându-se de el în efortul de a nu aluneca din pat, iar el și-a continuat poznele în timp ce fetele râdeau. A doua fetiță, vrând să echilibreze forțele, l-a încălecat cu fața la cealaltă, iar acum se putea mișca și mai sălbatic, cu greutatea ambelor fete peste el. Penisul lui, ascuns în plapumă, se ridica iar și iar printre picioruşele fetei și în felul ăsta a ejaculat cu o forță nemaiîntâlnită, capitulând în bătălia cu fetițele din motive pe care ele nici nu le-ar fi putut bănui.

Altă dată, când fetele au venit să se joace cu el, și-a ascuns mâinile sub plapumă. Apoi a ridicat plapuma cu degetul arătător și le-a provocat să-l prindă. Pline de entuziasm, ele au început să vâneze degetul care dispărea și reapărea în diferite părţi ale patului, apucându-l bine cu mâinile. După un timp, ceea ce apucau iar și iar nu mai era degetul, ci penisul, și pentru a se elibera, Baronul le făcea să-l înșface din ce în ce mai tare. Dispărea complet sub cuverturi și apoi, luându-și penisul în mână, îl împingea în sus cu putere, pentru ca ele să-l apuce.

Se prefăcea că e un animal, căuta să le prindă și să le muște, uneori aproape de unde voia, iar lor le făcea foarte mare plăcere. Cu „animalul" se jucau și de-a v-ați ascunselea. „Animalul" trebuia să sară pe ele dintr-un ungher ascuns. Se ascundea în dulap și se acoperea cu haine. Una dintre fete deschidea dulapul. Baronul putea să i se uite sub rochiță, apoi o prindea și o mușca jucăuș de coapse.

Atât de încinse erau jocurile, atât de mare confuzia încăierărilor și abandonul fetițelor în iureșul acesta, încât foarte des mâinile Baronului ajungeau chiar acolo unde voia el să ajungă.

În cele din urmă, Baronul a plecat iar, reluându-și vechile obiceiuri, numai că acrobațiile nu i-au mai reușit când goana

după sex a ajuns mai aprigă decât goana după bani și putere. Părea să nu-și mai poată ține în frâu patima pentru femei. Devenise tot mai nerăbdător să scape de femeile cu care se căsătorea, ca să-și poată continua căutarea de senzații tari.

Într-o zi a auzit că dansatoarea braziliană pe care o iubise luase o supradoză de opiu și acum era moartă. Cele două fete aveau cincisprezece și șaisprezece ani și-și doreau ca tatăl lor să le poarte de grijă. A trimis după ele. La vremea aceea, trăia la New York, împreună cu o soție de la care avea un fiu. Femeia nu se bucura la gândul sosirii celor două fete. Era geloasă din cauza fiului ei, care avea doar paisprezece ani. După toate aventurile, Baronul își dorea acum un cămin și o binemeritată odihnă, după atâtea încurcături și prefăcătorii. Avea o femeie care-i plăcea și trei copiii. Ideea reîntâlnirii cu fiicele sale îi făcea plăcere. Le-a primit cu multă afecțiune. Una era frumoasă, cealaltă mai puțin, dar picantă. Fuseseră crescute în spiritul mamei lor, așa că nu erau nici reținute și nici pudice.

Frumusețea tatălui lor le-a impresionat. El, pe de altă parte, și-a adus aminte de jocurile cu cele două fetițe de la Roma, doar că fetele lui erau un pic mai mari, ceea ce făcea situația și mai incitantă.

Fetelor li s-a dat un pat mare, iar mai târziu, când încă mai discutau despre călătorie și despre reîntâlnirea cu tatăl lor, acesta a intrat în cameră să le ureze noapte bună. S-a întins spre ele și le-a sărutat. Ele i-au întors sărutările. Dar în timp ce le săruta, mâinile i-au alunecat pe trupurile a căror căldură o putea simți prin cămășile de noapte.

Fetelor le-au plăcut mângâierile. Baronul le-a spus:

— Cât de frumoase sunteți amândouă! Sunt atât de mândru de voi. Nu pot să vă las să dormiți singure. A trecut atâta timp de când nu v-am văzut!

Ținându-le părintește, cu capetele culcate pe pieptul lui și îmbrățișându-le protector, le-a lăsat să adoarmă, una de o parte, cealaltă de alta. Trupurile lor tinere, cu sânii mici,

abia formați, îl tulburau așa de tare încât nu putea să adoarmă. A mângâiat-o mai întâi pe una, apoi pe cealaltă, cu mișcări ca de pisică, de teamă să nu le trezească, dar în curând dorința i-a devenit atât de violentă încât a trezit-o pe una dintre ele și a început să o siluiască. Nici cealaltă nu a scăpat. Fetele s-au opus și au plâns puțin, dar cum văzuseră atât de multe scene similare cât timp stătuseră cu mama lor, nu s-au mai zbătut.

Însă acesta nu avea să fie un caz obișnuit de incest, pentru că furia sexuală a Baronului creștea mereu și devenise o obsesie. Satisfacția nu-l elibera și nu-l calma, ci acționa ca un excitant. De la fete trecea la soție și o poseda.

Îi era teamă că fetele îl vor abandona, că vor fugi, așa că le spiona și, practic, le luase prizoniere.

Soția sa a aflat și i-a făcut scene violente. Dar de-acum baronul înnebunise. Nu-i mai păsa de toalete, de eleganță, de aventuri, de avere. Stătea acasă și nu se gândea decât la clipa în care avea să le posede pe cele două fete împreună. Le învățase toate mângâierile imaginabile, iar ele se obișnuiseră să se sărute în fața lui până când era suficient de excitat încât să le posede.

Dar obsesiile și excesele lui au început să le sufoce. Soția l-a părăsit.

Într-o noapte, după ce plecase din camera fetelor, se plimba prin cameră, în continuare pradă dorinței, febrei erotice și fanteziilor. Le epuizase pe fete. Adormiseră. Iar acum, dorința îl chinuia din nou. Era orbit de ea. A deschis ușa camerei fiului său. Băiatul dormea liniștit, întins pe spate, cu gura întredeschisă. Baronul îl privea fascinat. Penisul lui erect continua să-l chinuie. A luat un taburet și l-a așezat lângă pat. A îngenuncheat pe el și și-a băgat penisul în gura băiatului. Acesta s-a trezit sufocat și a început să-l lovească. Fetele s-au trezit și ele.

Revolta împotriva nebuniei tatălui lor a atins apogeul și l-au abandonat pe Baronul turbat, care începuse să îmbătrânească.

Mathilde

Mathilde era o pălărieră din Paris și avea numai douăzeci de ani când a fost sedusă de Baron. Deși aventura n-a durat mai mult de câteva săptămâni, cumva, în acel scurt răstimp, molipsindu-se, s-a lăsat pătrunsă de filozofia lui de viață și i-a împrumutat tertipurile prin care reușea să iasă din încurcături. O intriga ceva ce Baronul îi spusese întâmplător într-o noapte: că femeile pariziene erau foarte apreciate în America de Sud pentru priceperea lor în ale amorului și pentru vioiciune și istețime, atribute prin care contrastau cu multe dintre nevestele din America de Sud, credincioase încă unei tradiții a modestiei și a supunerii, care le dilua personalitatea și care, probabil, era întărită de reticența bărbaților de a-și transforma nevestele în amante.

Asemenea Baronului, Mathilde și-a găsit o formulă de a trece prin viață ca printr-o serie de roluri – și asta, spunându-și în fiecare dimineață, în timp ce-și pieptăna părul blond: „Astăzi vreau să fiu cutare sau cutare" și intrând imediat în pielea respectivului personaj.

Într-o zi a hotărât că vrea să fie eleganta reprezentantă a unei foarte cunoscute modiste pariziene și să plece în Peru. Tot ce trebuia să facă era să-și intre în rol. Așa că s-a îmbrăcat cu mare atenție, s-a prezentat cu formidabilă siguranță de sine la casa modistei, a fost angajată ca reprezentantă și i s-a oferit un bilet de vapor spre Lima.

La bordul vasului s-a purtat ca o ambasadoare franțuzoaică a eleganței. Talentu-i înnăscut de a recunoaște vinurile bune, parfumurile fine și fardurile alese a făcut-o să

treacă drept o femeie rafinată. Gusturile ei erau cele ale unui *gourmet*.

Mathilde dispunea de un întreg arsenal de cochetării pentru a-și desăvârși rolul. Râdea tot timpul, indiferent ce i se întâmpla. Când s-a pierdut o valiză, a râs. Când cineva a călcat-o pe picior, a râs din nou.

Râsul ei l-a cucerit pe reprezentantul companiei Spanish Line, Dalvedo, care a invitat-o la masa căpitanului. Dalvedo era grațios în costumul de seară, avea ținută de căpitan și știa foarte multe anecdote. În seara următoare a invitat-o la o petrecere. Era perfect conștient că scurtul interval al călătoriei nu ajungea pentru desfășurarea întregului ritual al seducției. Așa că a început imediat să dea târcoale aluniței de pe bărbia Mathildei. La miezul nopții, a întrebat-o dacă îi plac smochinele de cactus. Ea nu gustase niciodată. Dalvedo i-a spus că are câteva în cabină.

Dar Mathilde voia să-l incite chiar mai tare, ținând piept avansurilor lui, așa că în momentul în care au intrat în cabină, era în gardă. Respinsese cu ușurință mâinile obraznice ale bărbaților de care se ferise cât timp fusese vânzătoare, îi respinsese și pe soții clientelor care încercau să-i pipăie fesele pe furiș și la fel făcuse cu bărbații care o invitau la film și încercau apoi s-o ciupească de sfârcuri. Nimic din toate astea n-o excita. Avea o idee vagă, dar obsedantă despre ceea ce ar fi putut-o stârni. Voia să fie sedusă de un limbaj misterios. Totul i se trăgea de la prima ei aventură, de când avea șaisprezece ani.

Într-o zi, un scriitor foarte celebru la Paris intrase în magazinul ei. Nu căuta o pălărie. O întrebase dacă vindea niște flori fosforescente despre care auzise, flori care străluceau în întuneric. Spusese că le voia pentru o doamnă care avea aceeași strălucire. Putea să jure că, atunci când o invitase la teatru, stând în loja întunecoasă, în rochia ei de seară, pielea îi strălucea la fel de tare ca cea mai fină perlă, cu o palidă tentă trandafirie. Iar el voia acele flori pentru ca ea să și le prindă în păr.

Mathilde nu avea asemenea flori. Dar imediat ce domnul plecase, ea se dusese la oglindă. Acela era sentimentul pe care voia să-l inspire. Însă oare putea? Strălucirea ei nu era de aceeași natură. Aducea mai mult cu focul decât cu lumina. Ochii-i erau arzători, violeți. Părul era vopsit blond, dar arunca o umbră arămie. Și tenul avea nuanțe arămii, pielea ei era fermă și deloc translucidă. Corpul îi umplea bogat rochia. Nu purta corset, dar nimeni nu și-ar fi putut da seama de asta judecând după silueta ei. Se arcuia astfel încât să-și etaleze sânii și să-și rotunjească fesele.

Bărbatul se întorsese. Dar de data asta n-o mai întrebase nimic. Stătea uitându-se la ea, zâmbind, cu o față prelungă și trăsături alese, sculptate parcă, și în timp ce transforma, cu gesturi elegante, aprinderea unei țigări într-un mic ritual, îi spusese:

— De data asta m-am întors doar ca să te văd.

Inima Mathildei bătea atât de tare încât simțea că ăsta era momentul pe care-l așteptase mereu. Aproape că se ridicase pe vârfuri ca să-i soarbă restul vorbelor. Se simțea de parcă ea ar fi fost femeia radioasă, așezată în loja întunecoasă, care ar fi primit neobișnuitele flori. Însă marele scriitor, spilcuit și grizonat, rostise următoarele cuvinte, în maniera lui aristocratică:

— De cum te-am văzut, am simțit că mi se întărește.

Cruzimea vorbelor lui fusese ca o insultă. Ea se înroșise și îi dăduse o palmă.

Scena s-a repetat și în alte rânduri. Mathilde și-a dat seama că, de fiecare dată când apărea, bărbații rămâneau fără cuvinte, goliți de orice avânt de natură romantică. Astfel de remarci le scăpau de fiecare dată, la simpla ei apariție. Avea un impact atât de direct asupra lor, încât singurul lucru pe care îl puteau exprima era tulburarea fizică. În loc să se bucure de acest efect ca de un compliment, ea îl detesta.

Acum era în cabina spaniolului rasat, Dalvedo. Bărbatul curăța niște smochine de cactus pentru ea și, în timp ce

el vorbea, Mathilde simțea că-și recapătă încrederea. Stătea pe brațul unui scaun, în rochia ei de seară din catifea roșie.

Însă curățatul smochinelor a fost brusc întrerupt. Dalvedo s-a ridicat și a spus:

— Alunița ta de pe bărbie este absolut seducătoare.

Ea s-a gândit că va încerca s-o sărute. Dar n-a făcut-o. S-a descheiat repede la pantaloni, și-a scos penisul și, cu tonul pe care-i vorbește un golan unei curve, i-a spus:

— Îngenunchează!

Aceeași poveste. Mathilde l-a plesnit, apoi s-a îndreptat spre ușă.

— Nu pleca, te rog, mă înnebunești! Uite în ce hal m-ai adus! Am fost așa toată seara, cât am dansat cu tine. Nu poți să mă părăsești acum.

A încercat s-o îmbrățișeze. În timp ce se zbătea ca să-l evite, bărbatul și-a dat drumul pe rochia ei. A trebuit să se acopere cu pelerina de seară pentru a putea să ajungă până la cabina ei.

Cu toate astea, de îndată ce a ajuns la Lima, și-a împlinit visul. Bărbații o abordau cu vorbe înflorite, ascunzându-și intențiile sub farmece alese și podoabe. Acest preludiu la actul sexual o satisfăcea. Îi plăcea să fie curtată. În Lima a găsit exact ce căuta, acea parte esențială a ritualului iubirii. Se vedea înălțată pe un piedestal de poezie, astfel încât căderea în îmbrățișarea finală să poată părea un miracol. Și-a vândut mai multe nopți decât pălării.

În acea perioadă, Lima era puternic marcată de influența imigranților chinezi. Consumul de opiu se răspândise. Tinerii bogați fie se perindau în grupuri din bordel în bordel, fie își petreceau nopțile în localuri unde se fuma opiu și găseau și prostituate ori închiriau camere complet goale în cartierele rău-famate, unde puteau să se drogheze în grup și să cheme dame de companie.

Bărbaților tineri le plăcea s-o viziteze pe Mathilde. Ea și-a transformat magazinul într-un budoar, plin de

șezlonguri, dantele și satin, draperii și perne. Martinez, un aristocrat peruan, a inițiat-o în consumul de opiu. Își aducea prietenii să fumeze acolo. Periodic, petreceau astfel două sau trei zile, rupți de lume și de familii. Draperiile erau trase. Atmosfera era întunecată, de vis greu. Bărbații și-o împărțeau pe Mathilde. Puteau petrece ore întregi mângâindu-i picioarele. Unul îi prindea un sân, altul își afunda săruturile în pielea fină a gâtului ei, apăsând-o doar cu buzele, pentru că opiul intensifica orice senzație. Un sărut putea să-i dea fiori în tot corpul.

Mathilde zăcea goală pe podea. Toate mișcările îi erau lente. Cei trei sau patru tineri zăceau întinși pe spate printre perne. Leneș, un deget îi căuta sexul, îl pătrundea și încremenea acolo, între buzele vulvei. O altă mână căuta și ea, dar se mulțumea să deseneze cercuri în jurul sexului, găsind în fine o altă intrare.

Un bărbat îi atingea buzele cu penisul. Ea îl sugea foarte încet, fiecare atingere fiind potențată de drog.

Apoi, ore întregi, zăceau nemișcați, visând.

Imaginile erotice căpătau din nou contur. Martinez vedea corpul unei femei uriașe, fără cap, cu sânii ca ai unei balineze, cu abdomenul unei africane, cu fundul bombat ca al unei negrese; toate astea se contopeau în imaginea unui corp flexibil, care părea făcut din gumilastic. Sânii bombați se umflau, ridicându-se către gura lui, iar el întindea mâna să-i atingă, apoi celelalte părți ale corpului creșteau, căpătau volum, planau amenințător asupra trupului lui. Picioarele femeii se desfăceau într-un mod neomenesc, într-un unghi imposibil, lăsând sexul deschis la vedere, ca și când femeia ar fi fost mutilată, ca și când cineva ar fi luat o lalea și i-ar fi desfăcut petalele cu forța.

La fel de flexibil îi era și sexul, ca de cauciuc, de parcă niște mâini invizibile ar fi tras de el, niște mâini curioase care încercau să dezarticuleze corpul ca să pătrundă înăuntru. Apoi fundul se răsucea spre el și începea să-și piardă forma, ca și când s-ar fi despicat. Cu fiecare mișcare, cor-

pul părea că se rupe definitiv, ca sfâșiat. Martinez fierbea de furie pentru că alte mâini pipăiau acest corp. Stătea în capul oaselor, căutând sânii Mathildei și, dacă dădea de o mână străină sau de o gură care îi lingea, îi căuta abdomenul, confundând-o cu aceeași imagine care-l bântuia în visele lui de opioman, apoi aluneca peste trupul ei, între picioarele desfăcute, ca s-o sărute.

Deși mâinile bărbaților îi cutreierau corpul, dezmierdând-o îndelung și extrem de atent, Mathilde rareori avea orgasm, pentru că plăcerea ei cea mai mare era să ofere plăcere. Își dădea seama de asta abia după ce bărbații plecau. Își revenea din reveria opiului cu dorința nepotolită.

Se relaxa pilindu-și unghiile, dându-le cu lac, concepând toalete rafinate pentru ocazii viitoare, periindu-și buclele blonde. Lungită la soare, își decolora părul pubian cu peroxid, ca să se asorteze.

În intimitate, amintirile mâinilor care-i cutreieraseră corpul o bântuiau. Acum simțea o mână la subsuoară, coborând către talie. Și-l amintea pe Martinez, felul lui de a-i deschide sexul ca pe un boboc, gâdilatul limbii lui agile, care parcurgea distanța de la părul pubian la fese, sfârșind în gropița de lângă noadă. Cât îi mai plăcea lui acea gropiță, care îi făcea degetele și limba să alunece sinuos și să dispară între cele două movilițe de carne.

Gândindu-se la Martinez, Mathilde simțea cum se umple de pasiune. Abia aștepta să se întoarcă. Își admira picioarele. De la atâta stat în casă, căpătaseră o paloare seducătoare, ca pielea albă ca varul a chinezoaicelor, o paloare morbidă, de plantă de seră, atât de dragă bărbaților și în special peruanilor creoli. Își examina abdomenul, fără cusur, fără nici o cută în plus, iar părul pubian îi strălucea în soare roșu-auriu.

— Oare mă găsește atrăgătoare? se întreba. S-a ridicat și s-a îndreptat spre fereastră cu o oglindă mare. A așezat-o pe podea, rezemată de un scaun. Apoi s-a așezat pe un covor în fața oglinzii și și-a desfăcut încet picioarele.

Priveliștea era mesmerizantă. Pielea perfectă, vulva trandafirie și plină. O asemuia cu frunza arborelui de cauciuc din care țâșnește laptele ascuns când o freci cu degetul, sevă parfumată, secretată asemenea zemurilor scoicii. Era Venus născută din spuma mării, păstrând încă poțiunea secretă de miere sărată, pe care numai mângâierile o puteau stoarce din adâncurile trupului ei.

Mathilde se întreba dacă n-ar putea să stoarcă și singură câteva picături din miezul misterios. Cu două degete și-a deschis buzele vulvei și a început să le mângâie ușor, cu delicatețea unei feline. Freca în sus și în jos, la fel cum făcea Martinez cu degetele lui negricioase și energice. Își amintea atingerea degetelor lui pe pielea ei, contrastul coloristic atât de puternic, duritatea lor, care amenința mai degrabă să-i rănească pielea decât să-i ofere plăcere. Însă cât de delicat o atingea, se gândea ea, cum îi prindea vulva între degete ca și când ar fi fost de catifea. Acum și ea o prindea la fel, între degetul mare și arătător. Cu cealaltă mână continua să se mângâie. Simțea că se topește la fel cum se topea sub degetele lui Martinez. Apăruse, nu se știe de unde, un lichid sărat care-i acoperise aripile sexului și-i strălucea acum între picioare.

Apoi Mathilde a vrut să știe cum arăta când Martinez îi spunea să se întoarcă. S-a răsucit pe partea stângă și și-a întors fundul către oglindă. Acum își vedea sexul dintr-un alt unghi. Se mișca la fel cum o făcea pentru Martinez. Își vedea propria mână deasupra rotunjimilor fundului, pe care începuse să-l mângâie. Cealaltă mână îi era între picioare și se vedea în oglindă de la spate. Cu mâna asta își mângâia sexul de sus în jos. Apoi și-a băgat arătătorul în vagin și a început să frece. Era cuprinsă de dorința de a fi posedată din ambele părți, așa că și-a băgat celălalt arătător în fund. Când se mișca înainte, își simțea degetul penetrând-o din față, iar când se unduia înapoi, simțea celălalt deget, la fel cum uneori îi simțea pe Martinez și pe prietenul lui dezmierdând-o amândoi în același timp. Pe măsură ce se apro-

pia de orgasm, se excita din ce în ce mai tare, iar mișcările-i deveneau spasmodice, de parcă încerca să scuture din pomul cunoașterii ultimul fruct interzis, într-un orgasm sălbatic care a zguduit-o în timp ce-și urmărea în oglindă mâinile mișcându-se frenetic, mierea lucind umed, sexul și fundul mustind între picioare.

După ce și-a urmărit mișcările în oglindă, a înțeles povestea pe care i-o spusese un marinar – cum marinarii de pe nava lui își făcuseră o femeie din cauciuc ca să le treacă mai ușor timpul și să-și astâmpere dorințele în timpul voiajelor de șase-șapte luni pe mare. Femeia fusese desăvârșit făcută și le dădea o iluzie perfectă. Marinarii o iubeau. O luau cu ei în pat. Era astfel făcută încât fiecare orificiu să-i satisfacă. Avea acea calitate pe care un indian bătrân i-o atribuise consoartei lui: imediat după nuntă, femeia luase la rând toți bărbații din *hacienda*. Stăpânul *haciendei* l-a chemat pe indian să-i vorbească despre comportamentul scandalos al nevestei și să-l sfătuiască s-o țină mai din scurt. Indianul a dat din cap neîncrezător și i-a răspuns:

— Nu văd de ce-ar trebui să-mi bat prea mult capul. Nevastă-mea nu-i de ceară, așa că n-o să se topească.

Așa era și cu femeia de cauciuc. Bărbaților le părea neobosită și supusă – o companie cu adevărat fantastică. Nu era loc de gelozii, conflicte sau posesivitate. Femeia de cauciuc era foarte iubită. Dar deși era inocentă, nesperat de flexibilă, tăcută și fidelă fiecăruia, le-a dat tuturor sifilis.

Mathilde râdea când își aducea aminte de tânărul marinar peruan care-i spusese povestea, de cum îi descrisese că o simțea sub el ca pe o saltea cu aer, care uneori îl arunca de pe ea. Mathilde se simțea exact ca femeia de cauciuc atunci când lua opiu. Ce deliciu în abandonul total! Singura ei ocupație era să numere banii pe care prietenii i-i lăsau la plecare.

Unul dintre ei, Antonio, nu părea mulțumit de luxul camerei ei. De fiecare dată o implora să vină la el. Era un vânător de zestre și părea genul de bărbat care știe cum să convingă femeile să muncească pentru a-l întreține. Avea

eleganța necesară pentru a le face să fie mândre de el, aerul unui om de lume spilcuit și o gentilețe care se putea transforma rapid în violență când era cazul. Iar privirea lui era cea a unei pisici care adoră să fie alintată, dar nu iubește pe nimeni, nesimțindu-se datoare să răspundă dorințelor pe care le trezește în ceilalți.

Avea o amantă cu care se potrivea perfect, la fel de energică și de forțoasă ca și el, capabilă să se plece fără a-și pierde verticalitatea; o parteneră care-și purta feminitatea cu mândrie și nu cerșea mila bărbaților; o femeie adevărată, care știa că o luptă crâncenă e un excelent stimulent (mila nu face decât să dilueze pofta de viață) și că adevăratele împăcări vin după înfruntări tensionate. Știa că, atunci când nu stătea cu ea, Antonio era în budoarul franțuzoaicei tratându-se cu opiu, dar prefera să-l știe acolo decât să nu știe de unde să-l ia.

Astăzi tocmai își terminase de periat mustața și, satisfăcut, se pregătea pentru un festin cu opiu. Ca să-și îmbuneze amanta, a început s-o ciupească și să-i mângâie fesele. Era o femeie cu înfățișare neobișnuită, căreia îi curgea prin vine sânge african. Sânii ei erau mai mari decât ai oricărei femei pe care o văzuse vreodată, aproape paraleli cu linia umerilor, enormi și perfect rotunzi. Sânii ei îl fascinaseră de cum o văzuse. Umflați provocator, până aproape de gură și bombați, trezeau în el o reacție frustă. Era ca și cum sexul lui avea o legătură secretă cu acești sâni și, de cum îi zărise în bordelul în care se întâlniseră, i se ridicase provocator.

De fiecare dată când intra în bordel scenariul se repeta. Până la urmă a scos-o pe femeie din casa de toleranță și și-a făcut-o amantă. La început nu putea face dragoste decât cu sânii ei. Îl urmăreau, îl obsedau. Când îi băga penisul în gură, păreau că se împing flămânzi spre el, așa că își odihnea sexul între ei, strângându-i în mâini. Sfârcurile erau mari și se întăreau ca niște sâmburi în gura lui.

Înfierbântată de mângâieri, femeia rămânea cu partea de jos a corpului complet neatinsă. Picioarele îi tremurau, implorând o satisfacție violentă, sexul i se căsca, însă el rămânea complet insensibil. Își umplea gura cu sânii ei sau își odihnea sexul între cei doi uriași; îi plăcea să-i vadă stropiți cu spermă. Ea se zvârcolea chinuită, picioarele și sexul zbătându-i-se la fiecare atingere, unduindu-se în aer asemenea ierburilor, iar în final își folosea propriile mâini și se masturba.

În această dimineață, înainte de a pleca, bărbatul și-a reluat mângâierile. A mușcat-o de sâni. Ea și-a oferit sexul, dar el l-a refuzat. A pus-o să îngenuncheze în fața lui și să-i ia penisul în gură. Și-a frecat sânii de el. Uneori așa putea să aibă orgasm. Apoi el a plecat și s-a îndreptat relaxat spre casa Mathildei. A găsit ușa întredeschisă. A intrat cu pași de pisică, fără să facă nici un zgomot. A găsit-o pe Mathilde pe covor, privindu-se în oglindă. Stătea în patru labe și își studia sexul.

I-a spus:

— Nu te mișca, Mathilde. Îmi place cum arăți așa.

S-a ghemuit deasupra ei ca o pisică uriașă și a străpuns-o cu penisul. Mathilde a avut parte de tot ceea ce îi fusese refuzat amantei lui. Greutatea bărbatului a făcut-o să se prăbușească până la urmă pe covor. El i-a ridicat fundul cu mâinile și s-a scufundat în ea iar și iar. Penisul parcă-i era din fier încins. Era lung și subțire, iar el și-l mișca în toate direcțiile și o pătrundea cu o agilitate pe care n-o mai întâlnise. A început să se miște din ce în ce mai repede și i-a spus răgușit:

— Acum, acum! Dă-ți drumul acum așa cum n-ai mai făcut-o niciodată!

La aceste vorbe, ea s-a împins în el cu furie, iar orgasmul i-a străpuns pe amândoi, ca loviți de fulger.

Ceilalți i-au găsit încolăciți pe covor. Au râs când au văzut oglinda care fusese martora îmbrățișării lor. Au început să-și pregătească pipele de opiu. Mathilde era vlăguită.

Martinez s-a întors la visul lui cu femeia dezarticulată, cu sexul căscat. Antonio avea în continuare erecție și a rugat-o pe Mathilde să se așeze peste el, ceea ce ea a și făcut.

După ce s-a terminat festinul cu opiu și toți ceilalți, mai puțin Antonio, plecaseră, acesta a rugat-o din nou pe Mathilde să-l însoțească în ascunzătoare. Pântecele ei era încă înfierbântat de cât i-l frământase și i-l răscolise, așa că a acceptat, pentru că voia să fie cu el și s-o cuprindă din nou.

Mergeau în tăcere pe străduțele cartierului chinezesc. Femei de pe tot mapamondul le zâmbeau de la ferestre sau din prag, invitându-i să intre. Unele camere dădeau direct în stradă. Paturile erau mascate de o simplă perdea. Puteai să vezi cupluri îmbrățișate. Erau femei siriene îmbrăcate în costume tradiționale, arăboaice cu trupul pe jumătate gol acoperit de bijuterii, japoneze și chinezoaice care le făceau semne cu subînțeles, africance masive, așezate în cerc, sporovăind vesel. Una dintre case era plină de târfe franțuzoaice, îmbrăcate în furouri scurte, roz, care tricotau sau brodau de parcă erau la ele acasă. Întotdeauna strigau după trecători și-i îmbiau, promițându-le tratații speciale.

Casele erau mici, prost luminate, prăfuite, pline de fum să-l tai cu cuțitul, de voci răgușite, de zarvă de beți sau de zgomotele celor care făceau dragoste. Chinezii împodobiseră locul și-l făcuseră și mai straniu, cu paravane și perdele, lampioane, esențe arse și statuete din aur reprezentându-l pe Buddha. Cartierul era un labirint de mărgele, flori de hârtie, perdele de mătase și covoare, cu femei la fel de diferite ca ornamentele și culorile, care-i invitau pe bărbați să intre și să se culce cu ele.

În acest cartier avea Antonio o cameră. A condus-o pe Mathilde pe scările prăfuite, a deschis o ușă care abia se mai ținea în țâțâni și a împins-o înăuntru. În cameră nu exista nici un fel de mobilier. Pe podea era o carpetă chinezească unde zăcea un bărbat în zdrențe, numai piele și os, cu o înfățișare atât de morbidă încât Mathilde a făcut câțiva pași înapoi.

— Hm, aici erai, a zis Antonio vizibil iritat.

— N-am avut unde să mă duc.

— Știi că nu poți sta aici. Poliția e pe urmele tale.

— Da, știu.

— Presupun că tu ai fost ăla care a furat cocaina alaltăieri! Știam eu!

— Da.

Omul răspundea pe un ton somnoros, indiferent.

Apoi Mathilde i-a văzut trupul acoperit de zgârieturi și răni ușoare. Omul a făcut un efort să se ridice. Într-o mână ținea o fiolă, iar în cealaltă un stilou și un briceag.

Mathilde îl privea cu groază.

El a rupt capătul fiolei și a scuturat cioburile. Apoi, în loc să introducă o seringă în fiolă, a introdus stiloul și l-a umplut cu tot lichidul. Cu briceagul, și-a crestat mâna, care și așa era acoperită de răni mai vechi sau mai noi, și în această tăietură a băgat stiloul și și-a injectat cocaina în braț.

— E prea sărac să-și cumpere un ac de seringă, a spus Antonio, iar eu nu i-am dat bani, crezând că în felul ăsta îl împiedic să fure. Și uite ce i-a dat prin cap să facă!

Mathilde voia să plece. Dar Antonio n-a lăsat-o. Voia ca femeia să rămână și să ia cocaină împreună. Omul zăcea pe spate cu ochii închiși. Antonio a luat un ac și i-a făcut Mathildei o injecție.

Zăceau pe podea, iar ea se simțea cuprinsă de o amorțeală puternică. Antonio i-a spus:

— Te simți ca și când ai fi murit, nu?

Era ca și cum ar fi inhalat eter. Vocea lui părea că vine de departe. I-a dat de înțeles că simte cum o ia cu leșin. El i-a spus:

— O să treacă.

Apoi a început coșmarul. Undeva, departe, se contura silueta omului întins pe carpetă, apoi cea a lui Antonio, foarte mare și neagră. Antonio a luat briceagul, apoi s-a aplecat peste Mathilde. I-a simțit penisul înăuntru și era catifelat și plăcut; Mathilde se unduia alene, fără grabă. Antonio și-a

scos penisul. Ea l-a simţit pulsând peste umezeala mătăsoasă dintre picioare, dar n-o satisfăcuse, aşa că a încercat să-l reţină. Visul a devenit cu adevărat îngrozitor când Antonio a luat briceagul cu lama scoasă, s-a aplecat şi a atins-o cu vârful între picioare, apoi l-a împins uşor înăuntru. Mathilde n-a simţit nici o durere şi nici puterea să se mişte, era hipnotizată de lama cuţitului. Apoi a înţeles cu groază ce se întâmpla – de fapt, nu era doar un vis urât. Antonio se uita cum vârful briceagului mușca din intrarea în vagin. Ea a ţipat. Uşa s-a deschis. Era poliţia care venise după hoţul de cocaină.

Mathilde a fost salvată din mâinile bărbatului care despicase în nenumărate rânduri vaginele târfelor, motiv pentru care nu-şi atingea niciodată amanta acolo. Fusese ferit de tentaţie numai în prezenţa acesteia, cât timp sânii miraculoşi îi distrăgeau atenţia de la sexul ei, făcându-l să uite de atracţia morbidă către ceea ce el numea „mica rană a femeii“, pe care îşi dorea cu disperare s-o lărgească.

Internatul

Aceasta e o poveste despre viața în Brazilia acum mulți ani, într-un loc departe de oraș, dominat încă de normele stricte ale catolicismului. Băieții de familie bună erau trimiși la școli conduse de iezuiți, care perpetuau metodele severe practicate în Evul Mediu. Băieții dormeau în paturi de scândură, se trezeau dimineața devreme, mergeau la slujbă fără să aibă parte de micul dejun, se spovedeau în fiecare zi și erau permanent supravegheați. Atmosfera era austeră și inhibantă. Preoții mâncau separat și își arogaseră o aură de sfințenie. Gesturile și vorbirea le erau nespus de afectate.

Printre ei era un iezuit foarte negricios, cu sânge indian, față de satir, urechi enorme lipite de cap, ochi pătrunzători, o gură cu buze căzute care saliva necontenit, păr des și miros de animal. Sub roba lungă, maronie, băieții văzuseră o umflătură pe care cei mai mici nu și-o puteau explica, dar de care cei mari râdeau pe la spate. Această umflătură apărea în mod inexplicabil la orice oră: în timp ce elevii citeau *Don Quijote* sau Rabelais și uneori chiar și când îi supraveghea pe băieți, în special pe unul dintre ei, singurul blonduț din școală, cu ochii și pielea ca de fată.

Îi plăcea să-l ia deoparte pe acest băiat și să-i arate cărți din colecția lui personală. Aceste cărți conțineau reproduceri după vase de ceramică incașă, pe care adeseori erau reprezentați bărbați surprinși într-o atitudine încrâncenată. Băiatul punea întrebări la care preotul era nevoit să dea răspunsuri evazive. Alteori, imaginile erau foarte clare: un

membru lung ieșea din vintrele unuia și-l penetra pe celălalt pe la spate.

În timpul confesiunii, preotul îi chinuia pe băieți cu întrebări. Cu cât păreau mai inocenți, cu atât îi chestiona mai abitir în întunericul micului confesional. Băieții îngenuncheați nu-l vedeau pe preot, care stătea înăuntru. Vocea lui joasă venea printr-o mică fereastră cu gratii, întrebând:

— Ai avut vreodată fantezii erotice? Te-ai gândit vreodată la femei? Ai încercat să-ți imaginezi o femeie dezbrăcată? Ce faci noaptea în pat? Te-ai atins vreodată? Te-ai mângâiat vreodată? Ce faci dimineața la trezire? Ai erecție? Ai încercat vreodată să te uiți la ceilalți băieți când se îmbracă? Sau când fac baie?

Băieții care nu știau nimic despre toate astea aflau în curând ce se aștepta de la ei și ajungeau să fie torturați de toate aceste întrebări. Cei care știau se simțeau cuprinși de plăcere când își mărturiseau cu detalii emoțiile și visele. Unul dintre băieți avea asemenea vise în fiecare noapte. Nu știa cum arată o femeie, cum e construită. Dar văzuse indieni cuplându-se cu *vicuña*[1], care semăna cu o căprioară delicată. Așadar visa că făcea dragoste cu această creatură și în fiecare dimineață se trezea ca după un vis umed. Preotul cel bătrân încuraja confesiunile de felul ăsta. Asculta cu o răbdare fără margini. Le impunea canoane bizare. Spre exemplu, îi poruncise unui băiat care se masturba frecvent să vină cu el în capelă când nu era nimeni acolo, să-și înmoaie penisul în agheasmă și astfel să se purifice.

Era acolo un băiat foarte nesupus, care arăta ca un prinț maur, cu fața negricioasă, trăsături nobile și un corp atât de frumos și de neted, încât nici un os nu i se ghicea prin piele; era zvelt și cizelat ca o statuie. Băiatul era revoltat de regula de a purta cămașă de noapte. Se obișnuise să doarmă gol, iar veșmintele îl sufocau, îl îngreunau. Așa că în fiecare noapte

1 *Vicugna, vicuña*, animal din America de Sud, cu lâna foarte fină, din familia camelidelor, înrudit cu guanaco, lama și alpacaua.

își punea cămașa ca toți ceilalți băieți, iar apoi și-o scotea pe furiș pe sub așternuturi și până la urmă adormea fără ea.

În fiecare noapte, iezuitul cel bătrân își făcea rondul și-i supraveghea pe băieți ca nu cumva să stea câte doi în pat, să se masturbeze sau să stea de vorbă pe întuneric. Când ajungea în dreptul patului acestui băiat neascultător, ridica ușor și atent pătura și îi privea corpul descoperit. Dacă băiatul se trezea, îl lua la rost:

— Am venit să verific dacă iar dormi dezgolit.

Dar dacă băiatul nu se trezea, era satisfăcut să-i privească îndelung și stăruitor trupul tânăr și adormit.

Odată, în timpul orei de anatomie, în timp ce preotul stătea urcat pe postament, în fața tablei, iar băiatul cel blond și efeminat se uita fix la el, toată lumea a remarcat proeminența care i se ițea de sub veșmântul preoțesc.

L-a întrebat pe băiatul cel blond:

— Câte oase are omul?

Acesta a răspuns sfios:

— Două sute opt.

Atunci vocea altui băiat s-a auzit din spatele clasei:

— Dar părintele Dobo are două sute nouă!

Curând după acest incident, băieții au fost duși în excursie la Grădina Botanică. Zece dintre ei s-au rătăcit. Printre aceștia se afla și băiatul cel blond și delicat. S-au trezit în pădure, departe de profesori și de restul colegilor. S-au așezat să se odihnească și să decidă ce au de făcut. Au început să mănânce fructe de pădure. Nimeni nu știe cum a început totul, dar după o vreme l-au răsturnat pe băiatul cel blonziu în iarbă, l-au dezbrăcat, l-au întins pe burtă și toți ceilalți nouă au început să-l posede brutal, ca pe o prostituată. Cei experimentați îi penetrau anusul pentru a-și satisface dorința, pe când cei mai puțin experimentați își frecau penisurile între picioarele băiatului, a cărui piele era la fel de fină ca a unei femei. Scuipau în palme și-și frecau penisurile cu salivă. Băiatul a țipat, s-a zbătut, a plâns, dar ei l-au ținut și au abuzat de trupul lui până când s-au simțit satisfăcuți.

Inelul

În Peru, există obiceiul ca, atunci când se logodesc, indienii să facă schimb de inele, pe care le-au purtat multă vreme înainte. Uneori, aceste inele au forma unui lanț.

Un indian foarte chipeș s-a îndrăgostit de o peruană de descendență spaniolă, însă familia ei s-a opus violent. Despre indieni se spunea că sunt leneși și degenerați și că fac copii bolnăvicioși și labili, în special când își amestecă sângele cu spaniolii.

În ciuda acestor obstacole, cei doi tineri și-au celebrat logodna într-un cerc restrâns de prieteni. Tatăl fetei a apărut în mijlocul petrecerii și a amenințat că, dacă îl mai prinde vreodată pe indian purtând inelul-lanț pe care i-l dăduse fata, i-l va smulge de pe deget cu carne cu tot sau chiar îi va tăia degetul. Petrecerea s-a spart după acest incident. Toată lumea a plecat acasă, iar cei doi tineri s-au despărțit, promițându-și să se întâlnească în secret.

După multe greutăți, s-au întâlnit într-o seară și au început să se sărute aprins, cuprinși de patimă. Femeia tremura sub sărutările lui. Era gata să i se ofere, pentru că furia tatălui ei creștea mereu, iar ea simțea că acelea puteau fi ultimele lor clipe împreună. Însă indianul era hotărât să se însoare cu ea și să n-o posede în secret. Atunci fata a observat că el nu purta inelul pe deget. I-a aruncat o privire întrebătoare. El i-a șoptit la ureche:

— Îl port, dar nu la vedere. Îl port într-un loc unde nimeni nu poate să-l vadă, dar știu că mă va împiedica să

te posed pe tine sau pe oricare altă femeie până când nu ne vom căsători.

— Nu înțeleg, a spus femeia. Unde e inelul?

Atunci el i-a luat mâna și i-a ghidat-o către un anumit loc dintre picioare. Degetele femeii i-au atins penisul, apoi el i-a condus mâna până la inelul de la bază. La atingerea ei, penisul s-a întărit, iar bărbatul a țipat, pentru că inelul îl strângea, dându-i dureri îngrozitoare.

Femeia aproape c-a leșinat de groază. Era ca și când el ar fi vrut să-și omoare și să-și mutileze dorința. Dar, în același timp, gândul la penisul lui încercuit de inel o umplea de pasiune, iar corpul îi luase foc, palpitând de tot felul de fantezii erotice. Continua să-l sărute, iar el o implora să înceteze, pentru că sărutările ei îi întețeau durerile.

Câteva zile mai târziu, indianul intrase în agonie, însă nu putea să-și scoată inelul. A trebuit să cheme doctorul și inelul a fost înlăturat.

Femeia a venit la el și i-a propus să fugă împreună. El a acceptat. S-au urcat pe cai și au mers o noapte întreagă către un oraș din apropiere. Acolo el a ascuns-o într-o cameră și a plecat să caute de lucru la o *hacienda*. Ea n-a părăsit camera până când tatăl ei n-a obosit căutând-o. Paznicul de noapte al orașului era singurul care știa de prezența ei. Paznicul era tânăr și i-a ajutat, ascunzând-o. De la fereastră, femeia îl vedea cum se plimbă încolo și-ncoace, fluturând cheile caselor și strigând:

— Sunteți în siguranță-n noaptea asta și totul e bine-n oraș!

Când cineva venea târziu, bătea din palme și-l chema pe paznic. El le deschidea poarta. Când indianul era la muncă, paznicul și femeia stăteau de vorbă inocent.

El i-a povestit despre o crimă care avusese loc de curând în oraș: indienii care părăseau muntele, care își abandonau munca la *hacienda* și coborau în junglă, ajungeau sălbatici și animalici. Trăsăturile fine ale chipului și contururile nobile se transformau și căpătau duritatea bestiilor.

O astfel de transformare tocmai se petrecuse cu indianul care fusese cel mai chipeș bărbat din sat, amabil, tăcut, cu un umor straniu și o senzualitate reținută. Coborâse în junglă și câștigase bine din vânătoare. Acum se întorsese. Îi era dor de casă. Era sărac și bântuia de colo-colo fără nici un adăpost. Nu-l recunoștea nimeni și nimeni nu-și mai amintea de el.

Apoi prinsese o fetiță pe drum și-i spintecase organele sexuale cu un cuțit de jupuit animale. N-o violase, dar luase cuțitul, i-l înfipsese în sex și o făcuse terci. Tot satul era în fierbere. Nu se puteau hotărî cum să-l pedepsească. Într-un final, au decis să recurgă la o veche practică indiană. Aveau să-i caște rănile și să toarne înăuntru un amestec de ceară și un acid puternic, știut de indieni, pentru ca durerile să-i fie de două ori mai mari. Apoi urma să fie biciuit până-și dădea sufletul.

În timp ce paznicul îi spunea femeii povestea, iubitul ei tocmai se întorcea de la muncă. O văzuse cum se uita la paznic, rezemată de pervaz. A alergat pe scări până-n cameră și a apărut, cu ochii scăpărându-i de furie și gelozie și cu părul negru căzut pe față. A început s-o blesteme și s-o tortureze cu întrebări și suspiciuni.

De la incidentul cu inelul, penisul îi rămăsese sensibil. Avea dureri când făcea dragoste, așa că nu putea să deguste actul așa cum ar fi vrut. Penisul i se umfla și îl durea zile întregi. Îi era mereu teamă că nu-și satisface amanta și că ea ar putea iubi pe altul. Când l-a văzut pe paznicul cel înalt vorbind cu ea, a fost sigur că cei doi aveau o aventură pe la spatele lui. Voia s-o rănească, voia ca ea să sufere cu trupul pentru durerile lui. A obligat-o să vină cu el în pivnița unde se păstrau vinurile în cuve, sub tavanul cu bârne.

Bărbatul a legat o funie de una dintre bârne. Femeia a crezut că voia s-o bată. Nu înțelegea de ce era nevoie de un scripete. Apoi el a legat-o de mâini și a început să tragă de sfoară, așa încât tot corpul ei atârna în aer și întreaga gre-

utate îi apăsa încheieturile, ceea ce făcea durerea insuportabilă.

Ea plângea și jura că-i fusese fidelă, dar el înnebunise. S-a trezit abia când femeia a leșinat, după ce trăsese din nou de funie. A coborât-o și a început s-o mângâie și s-o alinte. Ea a deschis ochii și i-a zâmbit.

Era copleșit de dorință și s-a aruncat asupra ei. Se gândea c-o să-l respingă sau că, după atâtea chinuri, va fi furioasă. Dar ea n-a opus nici un fel de rezistență. Continua să-i zâmbească. Iar când i-a atins sexul, și-a dat seama că era umed. A posedat-o cu patimă, iar ea i-a răspuns cu aceeași exaltare. A fost cea mai fierbinte noapte pe care au petrecut-o împreună, întinși pe podeaua rece a pivniței, în întuneric.

Mallorca

Îmi petreceam vara la Mallorca, în Deya, aproape de mânăstirea unde stătuseră George Sand și Chopin. Dimineața devreme, ne urcam pe măgărușii și o apucam pe drumul greu, accidentat, care ducea către mare, coborând muntele. Ne lua o oră de mers lejer, pe potecile de pământ roșu, printre stânci și bolovani instabili, printre măslinii argintii, până jos, în satele pescărești de colibe ridicate la adăpostul versanților.

În fiecare zi mă duceam în locul unde marea forma un golf mic, rotund și atât de limpede, încât dacă înotai până la fund, vedeai recifuri de corali și tot felul de plante stranii.

O bizară istorie a locului mi-a fost spusă de pescari. Femeile din Mallorca erau complet inabordabile, puritane și foarte religioase. Atunci când înotau, purtau niște costume cu fuste lungi și ciorapi negri de modă veche. Cele mai multe nu dădeau doi bani pe înot și-l lăsau în seama europencelor nerușinate care-și petreceau verile acolo. Pescarii nu agreau nici costumele de baie moderne și nici comportamentul obscen al europenilor. Îi vedeau ca pe niște nudiști care pândeau cea mai mică ocazie pentru a se despuia și a se tolăni la soare, ca păgânii. Nu le plăceau nici petrecerile americanilor care se lăsau cu îmbăieri nocturne.

Acum ceva vreme, într-o seară, fiica de optsprezece ani a unui pescar se plimba pe malul mării, sărind de pe o stâncă pe alta, într-o rochie albă, lipită de corp. În timp ce se plimba, visând și urmărind jocul lunii cu valurile și undele mângâindu-i tălpile, a ajuns la un golfuleț retras, unde a

zărit pe cineva înotând. Îi vedea numai capul ieșind la suprafață și, din când în când, câte un braț. Înotătorul era destul de departe. Apoi a auzit o voce îmbietoare strigând-o:

— Vino să înoți! E minunat!

Îi vorbise în spaniolă, cu un accent străin.

— Hei, Maria! a strigat-o din nou, ca cineva care o cunoștea.

Probabil că era una dintre americancele care înotau pe acolo în timpul zilei.

Fata a întrebat:

— Cine ești?

— Sunt Evelyn, i-a răspuns vocea, vino să înoți cu mine!

Suna foarte tentant. Maria putea să-și scoată rochia albă și să rămână numai într-un furou scurt, la fel de alb. Se uita în toate părțile. Nu vedea pe nimeni. Marea era liniștită și scânteia sub razele lunii. Era prima oară când înțelegea plăcerea europenilor de a se scălda noaptea. Și-a scos rochia. Avea părul lung și negru, fața palidă, ochii verzi, alunecoși, mai verzi decât marea. Avea forme frumoase, sâni rotunzi, picioare lungi, un corp grațios. Înota mai bine decât oricare altă femeie de pe insulă. A intrat în apă și a început să înoate cu mișcări ample și lenește către Evelyn.

Evelyn înota pe sub apă, venea spre ea și-o prindea de picioare. Se hârjoneau. Din cauza semiîntunericului și a caschetei de baie, Maria nu-i vedea bine fața. Americancele aveau voci băiețești.

Evelyn se lupta cu Maria, o îmbrățișa pe sub apă. Scoteau capul să ia aer, râdeau, înotau fără griji, se luau la întrecere, apoi se așteptau una pe alta. Furoul Mariei plutea în jurul umerilor și o incomoda. Până la urmă, i-a alunecat de tot și a rămas goală. Evelyn înota pe sub apă și o atingea în joacă, împingând-o și scufundându-se ba pe sub, ba printre picioarele ei.

Evelyn își desfăcea picioarele pentru ca prietena ei să poată trece printre ele și să reapară apoi în cealaltă parte. Făcea pluta și își lăsa prietena să înoate pe sub spatele ei arcuit.

Maria a văzut că și cealaltă femeie era goală. Apoi, dintr-odată, a simțit cum Evelyn o îmbrățișează pe la spate, acoperindu-i corpul cu al ei. Apa era călduță, ca o pernă imensă, și atât de sărată, încât le ținea la suprafață, ajutându-le să înoate și să facă pluta fără efort.

— Ești frumoasă, Maria, a spus vocea aceea tulburătoare, iar Evelyn i-a înconjurat corpul cu mâinile. Maria voia să plutească mai departe, dar căldura apei și prezența insistentă a corpului prietenei sale parcă o rețineau. Se lăsa îmbrățișată. Nu simțea sânii prietenei sale, dar știa că americancele pe care le văzuse ea nu prea aveau sâni. Maria se simțea vlăguită și voia să închidă ochii.

Brusc, a simțit între picioare nu mâna prietenei ei, ci ceva atât de surprinzător și de șocant încât a țipat. Nu era Evelyn, ci un tânăr, fratele mai mic al lui Evelyn, care își strecurase penisul erect între picioarele ei. A țipat, dar nimeni n-a auzit-o, iar țipătul ei era mai degrabă o reacție învățată, pe care știa că trebuie s-o aibă. În realitate, îmbrățișarea lui îi părea la fel de liniștitoare, de caldă și de mângâietoare ca apa. Marea, penisul și mâinile acelea conspirau pentru a-i înfiora trupul. Încerca să înoate și să se elibereze. Dar băiatul înota pe sub corpul ei, o mângâia, o apuca de picioare și se urca din nou pe ea, pe la spate.

Se luptau în apă, dar fiecare mișcare îi trezea și mai tare simțurile și o făcea și mai conștientă de corpul lui, care-i ținea piept, de mâinile lui pe trupul ei. Valurile îi făceau sânii să tresalte într-o parte și-n alta ca niște nuferi grei, plutitori. El îi săruta. Cum se agita mereu, nu putea s-o penetreze de-a dreptul, dar penisul lui o atingea iar și iar în cea mai sensibilă zonă a sexului ei, în timp ce Maria își pierdea puterile. A înotat spre mal, iar el a urmat-o. Au căzut pe nisip. Valurile îi loveau pe când ei zăceau goi, gâfâind. Apoi băiatul a posedat-o și valurile mării i-au scăldat, spălând și sângele virginal.

Începând din acea noapte, s-au întâlnit mereu, la aceeași oră. O avea acolo, în apă, în timp ce se legănau și

pluteau. Mișcările unduitoare cu care se îmbiau unul pe altul se confundau cu onduleurile valurilor. Au găsit o mică peșteră săpată într-o stâncă și acolo se lungeau mângâiați de valuri, încă tremurând de plăcere.

Când coboram noaptea pe plajă, de multe ori aveam impresia că-i văd înotând împreună și făcând dragoste.

Artiști și modele

Într-o dimineață am fost chemată la atelierul unui sculptor din Greenwich Village, care tocmai se apucase de o statuetă. Numele lui era Millard. Obținuse deja versiunea brută a siluetei pe care o căuta și acum se afla în stadiul în care avea nevoie de un model.

Silueta era pusă în evidență de o rochie mulată, așa că trupul se ghicea din fiecare tăietură sau cută. Sculptorul mi-a cerut să mă dezbrac complet, pentru că nu putea lucra altfel. Părea atât de absorbit de statuetă și mă privea atât de absent, încât am reușit să mă dezbrac și să-i pozez fără nici un sentiment de jenă. Deși eram pudică la vremea respectivă, m-a făcut să mă simt de parcă trupul meu era totuna cu fața mea, de parcă eram una cu statueta.

În timp ce lucra, Millard îmi povestea despre viața lui din trecut în Montparnasse, iar timpul trecea cu repeziciune. Mă întrebam dacă nu cumva, prin povestirile sale, încerca să-mi stârnească imaginația, însă nu dădea nici un semn că l-aș putea interesa. Îi plăcea să recreeze atmosfera din Montparnasse doar de dragul povestirii în sine. Iată una dintre poveștile pe care mi le-a spus:

— Soția unuia dintre pictorii moderni era nimfomană. Cred că avea tuberculoză. Avea fața albă ca varul și ochii negri, arzători, înfundați în orbite, cu pleoapele fardate cu verde. Avea o siluetă voluptuoasă, pe care și-o drapa foarte șiret în satin negru. Talia-i era subțire, în comparație cu restul trupului. În jurul taliei purta o centură grecească, din

argint masiv, lată de aproape douăzeci de centimetri, bătută cu pietre prețioase. Centura era fascinantă. Parcă era centura unei sclave. S-ar fi putut spune că prinsă în superba chingă chiar era o sclavă – sclava propriei pofte de sex. Părea suficient ca cineva să înșface și să desfacă centura, pentru ca femeia să-i cadă în brațe. Semăna foarte mult cu centura de castitate expusă la Musée Cluny, despre care se spunea că fusese folosită de cruciați pentru a-și încuia soțiile atunci când plecau la război: o centură de argint foarte lată, cu o prelungire care acoperea sexul. Cineva mi-a spus o poveste delicioasă despre un cruciat care și-a sigilat nevasta cu o centură de castitate și a dat cheia celui mai bun prieten, în caz că el moare. Abia făcuse câțiva kilometri călare, când și-a văzut prietenul călărind furios după el și strigându-i: „Mi-ai dat altă cheie!"

Astea erau sentimentele pe care centura Louisei le inspira tuturor. Când o vedeam că intră în cafenea, cercetându-ne cu ochi flămânzi și așteptând un răspuns sau o invitație să se așeze, știam că ieșise la vânătoare. Soțul ei nu putea rămâne orb la toate astea. Era un individ demn de milă, care o căuta peste tot și pe care prietenii îl trimiteau dintr-o cafenea în alta, prin tot felul de locuri unde și-ar fi putut găsi nevasta, timp în care ea reușea să se strecoare în câte o cameră de hotel cu vreun amant. Apoi, toată lumea încerca să-i spună pe unde o căutase bărbatul ei. În final, de disperare, omul a început să-și implore prietenii să se culce cu ea, ca măcar să nu încapă pe mâna unor străini.

Îi era frică de străini, în special de sud-americani, de negri și de cubanezi. Auzise de performanțele lor sexuale ieșite din comun și credea că, dacă nevastă-sa ar fi avut de-a face cu vreunul, nu s-ar mai fi întors niciodată la el. În orice caz, după ce s-a culcat cu toți prietenii lui, până la urmă Louise a dat peste un astfel de străin.

Era vorba de un cubanez, un mulatru fantastic, extraordinar de bine făcut, cu păr lung și drept ca al unui hindus și trăsături de o rară noblețe. Până în momentul în care

nu găsea femeia pe care și-o dorea, îl vedeai la orice oră la Dome. Apoi dispărea cu ea o zi sau două, se încuiau într-o cameră de hotel și nu ieșeau decât după ce amândoi ajungeau la saturație. Credea cu tărie că putea oferi unei femei un asemenea festin sexual încât, la sfârșit, nici unul să nu-și dorească să se mai vadă vreodată. Numai după ce episodul se încheia putea fi văzut din nou, conversând elegant la cafenea. Pe deasupra, mai era și un pictor muralist remarcabil.

Când s-a întâlnit cu Louise, au plecat imediat împreună. Antonio era complet fascinat de albețea pielii ei, de rotunjimea sânilor, de talia ei zveltă, de părul ei lung, drept și blond. Iar ea era fascinată de capul și de corpul lui puternic, de lejeritatea și de lentoarea mișcărilor lui. Antonio râdea din orice. Îți dădea sentimentul că lumea înceta să existe, că nu rămânea decât acest festin al simțurilor, că nu avea să mai fie un mâine și nici alți oameni cu care să te întâlnești – că nu existau decât această cameră, această după-amiază, acest pat.

În timp ce Louise stătea lângă patul mare, de fier, el i-a spus:

— Nu-ți scoate centura!

Și a început prin a-i sfâșia rochia fără grabă. Calm și fără efort, a rupt-o în fâșii, ca și când ar fi fost de hârtie. Louise tremura sub mâinile lui puternice. În afară de centura grea, de argint, nu mai purta nimic. El i-a răsfirat părul pe umeri. Abia mai apoi a întins-o pe spate, în pat, și a început s-o sărute pătimaș și să-i mângâie sânii. Ea simțea greutatea dureroasă a centurii de argint și a mâinilor lui care îi mușcau din carnea dezgolită. Foamea ei de sex creștea nebunește, i se urca la cap și o orbea. Era atât de cumplită încât nu mai putea să rabde. Nu mai putea nici măcar să-l aștepte să se dezbrace. Dar Antonio îi ignora gesturile nerăbdătoare. Nu numai că o săruta mereu, ca și cum i-ar fi sorbit gura, limba și respirația în gura lui întunecată și enormă, dar mâinile lui o torturau, i se înfigeau adânc în carne și-i lăsau urme dureroase pe tot corpul. Era udă și tremura, își deschidea

picioarele și încerca să se urce peste el. A vrut să-i desfacă pantalonii.

— Avem timp, i-a spus el, avem timp destul. Vom sta în camera asta zile întregi. E timp destul.

Apoi s-a întors și s-a dezbrăcat. Avea un corp brun-auriu și un penis la fel de catifelat ca restul trupului, mare și ferm ca un baston de lemn lustruit. Ea s-a aplecat peste el și l-a luat în gură. Degetele lui îi explorau anusul și vaginul, iar limba, gura și urechile. Ea încerca să-și astâmpere pofta frecându-se de piciorul lui, dar el nu o lăsa. O îndoia ca și cum ar fi fost de gumă și o răsucea în toate pozițiile. Cu mâinile lui puternice apuca orice parte din corpul ei pe care o râvnea și o ducea la gură ca pe o bucățică de mâncare, fără să-i pese de restul corpului. În felul ăsta i-a luat fesele în palme, le-a apropiat de gură și a început să le sărute și să le muște. Ea îl implora:

— Pătrunde-mă, Antonio, pătrunde-mă acum! Nu mai am răbdare!

Dar el o refuza.

În tot acest timp, pofta din vintrele ei era ca un foc cu vâlvătaie. Credea c-o s-o aducă în pragul nebuniei. Antonio îi sabota orice încercare de a ajunge la orgasm. Dacă doar îl săruta prea insistent, se desprindea de ea. Când mergea, centura masivă zornăia la fel ca lanțul unei sclave. Acum chiar era sclava acestui mulatru masiv. O conducea ca un rege. Plăcerea ei era subordonată plăcerii lui. Ea și-a dat seama că nu se putea pune cu forța și cu voința acestui bărbat. El cerea supunere. Epuizarea i-a gonit dorința din trup. Încordarea a părăsit-o. Devenise moale ca de vată. Sclava lui, proprietatea lui, un trup sfârșit, maleabil, care gâfâia și devenea din ce în ce mai moale sub degetele lui. Mâinile lui îi cercetau fiecare părticică a corpului, nelăsând nici un colțișor neatins, frământând-o, frământând-o după modelul fanteziilor sale, aplecând-o ca s-o poată ajunge cu gura și cu limba, zgâriind-o cu dinții lui mari și strălucitor de albi, însemnând-o ca pe o posesiune.

Pentru prima oară, foamea pe care o simțise la suprafața pielii ca pe o iritație se retrăsese într-o zonă mai adâncă a trupului ei. Se acumulase în străfunduri până când devenise un miez de foc care aștepta să fie detonat în ritmul ales de acest bărbat și la momentul pe care-l dorea el. Atingerea lui se transforma într-un dans în care trupurile căpătau forme noi, se transformau și apoi se regăseau în îmbinări și poziții diferite. Acum erau cuplați ca niște gemeni, în poziția linguriței, cu penisul lui împungându-i fesele, în timp ce sânii i se unduiau asemenea valurilor sub mâinile lui, dureros de sensibili, excitați și înfiorați. El se ghemuise peste corpul ei, încordat ca un leu, în timp ce ea-și ridica fesele ca să ajungă la penisul lui. Când a pătruns-o pentru prima dată, a umplut-o cum nimeni altcineva n-o mai făcuse, implântându-se până-n miezul pântecelui ei.

Mierea curgea din ea. Când bărbatul împingea, penisul scotea un soi de bolborosit. Pe când se zvârcolea fără încetare în miere, intrând și ieșind, penisul lui îi umplea pântecele, golindu-l de aer, și-i pătrundea până-n străfundurile trupului, iar în momentul în care ea începea să gâfâie, îl scotea lucind de sevele pasiunii și încerca altceva. Se lungea pe spate în pat, cu picioarele desfăcute, penisul sculat, și o punea să se așeze peste el și să și-l înfigă până-n plăsele, frecându-și părul pubian de al lui. O ținea și o punea să se miște în cercuri. Ea cădea peste el și-și freca sânii de pieptul lui, îi căuta gura, apoi se îndrepta din nou și-și continua dansul în jurul penisului. Uneori se ridica puțin, cât să rămână doar vârful mădularului înăuntru, doar atât cât să-l poată ține în ea, și continua să se miște ușor, foarte ușor, atingându-i penisul doar cu buzele sexului, roșii și umflate, care-l apucau ca o gură. Apoi cobora dintr-odată, înghițea penisul complet și, gâfâind de plăcere, se prăbușea din nou peste el și-i căuta gura. Mâinile lui îi strângeau fesele în tot acest timp, pentru a-i controla mișcările, ca nu cumva să se grăbească și să ajungă la orgasm.

A dat-o jos din pat, a pus-o în patru labe pe podea și i-a zis:

— Mișcă-te!

Ea a început să se târască prin cameră, cu părul lung și blond acoperind-o pe jumătate și centura apăsându-i talia. Apoi a îngenuncheat și el în spatele ei, mișcându-și genunchii de fier și brațele lungi. După ce a avut-o pe la spate, și-a strecurat capul sub ea ca să-i poată suge sânii gigantici, ca și cum femeia ar fi fost un animal pe care-l stăpânea cu gura și cu mâinile. Amândoi gâfâiau și se zvârcoleau și abia atunci a ridicat-o, a pus-o pe pat și i-a ridicat picioarele în jurul umerilor lui. A posedat-o violent și s-au cutremurat zdruncinați de același orgasm. Ea s-a înmuiat brusc și a izbucnit într-un plâns isteric. Orgasmul fusese atât de puternic încât crezuse c-o să înnebunească, un amestec de ură și de fericire cum niciodată nu-i fusese dat să trăiască. El zâmbea. Gâfâind, s-au întins și au adormit.

În ziua următoare, Millard mi-a povestit despre artistul Mafouka, femeia-bărbat din Montparnasse.

Nimeni nu știa cu siguranță ce era. Purta haine bărbătești. Era scundă, uscățivă, cu pieptul plat. Își purta părul drept tuns scurt. Avea o față de puștan. Juca biliard ca un bărbat. Bea ca un bărbat, cu piciorul pe grilajul barului. Povestea obscenități, ca un bărbat. Desenele ei aveau o forță pe care nici o lucrare a unei femei n-o avea. Dar numele ei avea o rezonanță feminină, mersul ei era feminin și se spunea că nu are penis. Bărbații nu prea știau cum să se poarte cu ea. Uneori o băteau pe umăr cu sentimente fraterne.

Trăia cu două fete într-un atelier. Una dintre ele era model, iar cealaltă cântăreață într-un club de noapte. Dar nimeni nu știa ce fel de relație era între ele. Cele două fete păreau să aibă o relație de tip soț și soție. Dar Mafouka? Niciodată n-au răspuns întrebărilor de acest fel. Montparnasse-ul era mereu dornic să știe astfel de lucruri, cât mai în detaliu. Câțiva homosexuali fuseseră atrași de Mafouka

și îi făcuseră avansuri, dar se treziseră respinși. Era arțăgoasă și de fiecare dată riposta în forță.

Într-o zi eram un pic cam beat și am trecut pe la Mafouka pe la atelier. Ușa era deschisă. Când am intrat, am auzit chicoteli pe balcon. Era clar că cele două fete făceau dragoste. Vocile erau suave și blânde, apoi au devenit violente și aspre, după care s-au transformat în gemete și suspine. Apoi s-a făcut liniște.

Mafouka a intrat și m-a prins trăgând cu urechea. I-am spus:

— Te rog, lasă-mă să le privesc!...

— Nu mă deranjează, a spus Mafouka. Vino după mine, ușor. N-or să se oprească dacă își închipuie că sunt doar eu. Le place să mă uit la ele.

Am urcat scările înguste. Mafouka le-a strigat:

— Eu sunt!

Zgomotele nu s-au întrerupt. Urcam cocoșat, ca nu cumva să mă vadă. Mafouka a mers către pat. Cele două fete erau goale. Stăteau una peste alta și se frecau. Asta le provoca plăcere. Mafouka s-a aplecat peste ele și le-a mângâiat.

— Vino, Mafouka, întinde-te lângă noi!

Dar ea le-a părăsit și am coborât.

— Mafouka, i-am spus, ce ești tu? Ești bărbat sau femeie? De ce trăiești cu fetele astea două? Dacă ești bărbat, de ce nu ai o iubită? Iar dacă ești femeie, de ce nu ieși cu câte un bărbat, din când în când?

Mafouka mi-a zâmbit:

— Toată lumea vrea să știe. Toți simt că nu sunt băiat. Femeile o simt. Bărbații nu știu sigur. Sunt artist.

— Ce vrei să spui, Mafouka?

— Vreau să spun că sunt, la fel ca mulți artiști, bisexuală.

— Da, dar bisexualitatea face parte din natura artiștilor. Pot fi bărbați cu apucături de femeie, dar cu un corp atât de ambiguu ca al tău...

— Am un corp de hermafrodit.

— Oh, Mafouka, lasă-mă să-ți privesc corpul!

— N-ai să încerci să faci dragoste cu mine?

— Îți promit că nu.

Mai întâi și-a scos cămașa și mi-a arătat un tors de băiat. Nu avea sâni, doar sfârcuri, ca ale unui băiat tânăr. Apoi și-a scos pantalonii largi. Purta lenjerie de femeie, de culoarea pielii, cu dantelă. Avea picioare și coapse de femeie. Erau frumos curbate, pline. Purta ciorapi și jartiere. I-am spus:

— Lasă-mă să-ți scot jartierele. Ador jartierele!

Mi-a întins piciorul foarte grațios, cu mișcările unei balerine, și i-am coborât ușor jartiera. Țineam în mână un picior minunat. M-am uitat în sus la pulpele ei. Perfecte. Am rulat ciorapul și am descoperit pielea frumoasă și fină a unei femei. Picioarele erau îngrijite, cu pedichiura făcută. Unghiile erau date cu lac roșu. Eram din ce în ce mai intrigat. I-am mângâiat piciorul. Mi-a spus:

— Ai promis că nu vei face dragoste cu mine.

M-am ridicat. Apoi și-a scos lenjeria. Am văzut că, pe jumătate ascuns de părul pubian delicat și cârlionțat ca al femeilor, avea un mic penis atrofiat, de băieţel. M-a lăsat să mă uit la ea – sau la el, cum simt că aș putea spune acum.

— De ce ai nume de femeie, Mafouka? Ai trupul unui băiat, în afară de forma picioarelor și a mâinilor.

Atunci Mafouka a râs, de data asta ca o femeie, clinchetitor și plăcut.

— Vino să vezi!

S-a întins pe o canapea, și-a depărtat picioarele și mi-a arătat gura unei vulve perfecte, rozalii și fragede, în spatele penisului.

— Mafouka!

Îmi stârnise pofta. Cea mai stranie poftă. Sentimentul de a dori să posezi atât bărbatul, cât și femeia, într-o singură persoană. A văzut că mă atâțase, așa că s-a ridicat. Am încercat s-o atrag cu o mângâiere, dar m-a respins.

— Nu-ți plac bărbații? am întrebat-o. N-ai fost niciodată cu un bărbat?

— Sunt virgină. Nu-mi plac bărbații. Sunt atrasă numai de femei, dar nu le pot poseda ca un bărbat. Penisul meu e ca al unui copil – nu am erecție.

— Ești un adevărat hermafrodit, Mafouka, i-am spus. Un copil al timpului nostru, din moment ce tensiunea dintre feminin și masculin s-a erodat. În general, oamenii au câte o jumătate din fiecare. Dar până acum n-am văzut amestecul acesta concret, prezent fizic. Probabil că te face foarte nefericită. Ești fericită în prezența femeilor?

— Mă simt atrasă de femei, dar sufăr pentru că nu pot să le posed ca un bărbat și pentru că, atunci când sunt cu o lesbiană, tot simt un soi de insatisfacție. Dar nu mă simt atrasă de bărbați. M-am îndrăgostit de Matilda, modelul. Dar n-am putut s-o păstrez. Și-a găsit o lesbiană adevărată, una pe care simte că poate s-o satisfacă. Penisul meu îi dă senzația că nu sunt o adevărată lesbiană. Și știe că nu are nici o putere asupra mea, chiar dacă am fost atrasă de ea. Așa că, după cum vezi, cele două sunt împreună. Eu stau între ele, mereu nesatisfăcută. Și nici compania femeilor nu-mi place. Sunt meschine și ciudate. Se agață de secretele și intrigile lor, sunt pragmatice și prefăcute și joacă teatru. Îmi place mai mult caracterul bărbaților.

— Biata Mafouka!

— Biata Mafouka... Da, când m-am născut, n-au știut ce nume să-mi pună. M-am născut într-un sătuc din Rusia. M-au văzut ca pe un monstru și s-au gândit că probabil ar trebui să mă omoare, că ar fi mai bine așa. De când am venit la Paris, sufăr mai puțin. Mi-am dat seama că sunt un artist valoros.

De fiecare dată când părăseam atelierul sculptorului, mă opream într-o cafenea și mă gândeam la ce-mi povestise. Mă întrebam dacă lucruri de genul ăsta nu se întâmplau chiar aici, lângă mine, în Greenwich Village, de exemplu. A început să-mi placă să pozez, mi se părea palpitant. M-am hotărât să mă duc la o petrecere de sâmbătă seara la care mă

invitase un pictor, Brown. Eram dornică și curioasă să știu tot.

Am închiriat o rochie de seară de la garderoba clubului de modele pentru artiști, o pelerină și pantofi eleganți. Două dintre modele au venit cu mine – o roșcată, Mollie, și o fată cu înfățișare de statuie, Ethel, favorita sculptorilor.

Nu puteam să uit nici o clipă istoriile despre viața din Montparnasse pe care mi le spusese sculptorul și acum simțeam că voi păși pe tărâmul lor. Prima mea dezamăgire a fost când am văzut atelierul gol și sărăcăcios, cele două canapele fără perne, lumina crudă, nefiltrată, și nimic din decorul pe care mi-l imaginasem pentru petrecere.

Sticlele erau pe podea, împreună cu paharele și cupele ciobite. O scară de lemn ducea către balconul unde-și ținea Brown lucrările. O perdea subțire masca lavaboul și mica plită cu gaz. Pe peretele central era un tablou erotic, înfățișând o femeie posedată de doi bărbați. Femeia era în convulsii, avea corpul încordat și ochii dați peste cap. Cei doi bărbați o acopereau, penisul unuia era înăuntrul, iar al celuilalt în gura femeii. Era un tablou în mărime naturală și respira bestialitate. Toată lumea se uita la el, îl admira. Pe mine mă fascinase. Era primul tablou de felul acesta pe care-l vedeam și m-a șocat profund, stârnindu-mi emoții contradictorii.

Lângă el mai era unul, chiar mai tulburător. Înfățișa o cameră mobilată sărăcăcios, dominată de un pat de fier, uriaș. În pat stătea un bărbat în jurul vârstei de patruzeci de ani, în haine jerpelite, nebărbierit, cu o gură din care-i curgeau balele, cu pleoapele lăsate, fălcile căzute și o expresie complet degenerată. Își trăsese pantalonii în vine, iar pe genunchii lui dezgoliți stătea o fetiță într-o fustă foarte scurtă, căreia îi dădea să mănânce dintr-o bomboană. Piciorușele ei goale se odihneau peste picioarele lui păroase.

Senzația pe care am avut-o după ce am văzut aceste două tablouri a fost una ca de beție, o amețeală subită, o căldură care se împrăștia în tot corpul, o confuzie a simțurilor. Ceva

mi s-a trezit în trup, ceţos şi sumbru, o senzaţie nouă, un fel de foame şi de neastâmpăr nemaiîncercat.

M-am uitat la oamenii din cameră. Dar ei văzuseră atâtea lucruri de felul ăsta încât nu păreau afectaţi. Râdeau şi comentau.

Un model vorbea despre experienţa ei într-un magazin de lenjerie.

— Am răspuns unui anunţ în care se căuta un model care să pozeze în lenjerie de corp pentru nişte schiţe. Mai făcusem asta de câteva ori înainte şi ceream un tarif normal, de un dolar pe oră. De obicei, mai mulţi artişti făceau crochiuri după mine în acelaşi timp şi era multă lume în jur – secretare, stenografe, comisionari. De data asta nu era nimeni. Un simplu birou cu o masă, dosare şi materiale pentru desen. Un bărbat stătea în spatele planşetei şi mă aştepta. Mi se dăduse un morman de lenjerie şi am găsit un paravan în spatele căruia să mă schimb. Pentru început, am ales un slip. I-am pozat cincisprezece minute, timp în care a făcut schiţe.

Lucram în tăcere. Când îmi făcea semn, mă duceam în spatele paravanului şi mă schimbam. Erau lenjerii din satin, cu modele minunate, şi sutiene de dantelă cu broderii. Mi-am pus un sutien şi o pereche de chiloţi. Bărbatul fuma şi făcea schiţe. În vârful grămezii erau un sutien şi o pereche de chiloţi din dantelă neagră. Pozasem nud de multe ori, aşa că nu aveam nici o problemă să port aşa ceva. Erau frumoase.

Majoritatea timpului mă uitam pe fereastră, şi nu la bărbatul care desena. După o vreme n-am mai auzit scârţâitul creionului pe hârtie şi m-am întors uşor către el, căci nu voiam să-mi stric poziţia. Stătea în spatele planşetei şi se uita insistent la mine. Atunci mi-am dat seama că-şi scosese penisul şi că era într-un fel de transă.

Gândindu-mă că s-ar putea să am probleme din moment ce eram singuri în birou, m-am dus după paravan să mă îmbrac.

Atunci mi-a spus:

— Nu pleca. N-am să te ating. Pur şi simplu, ador să văd femeile în lenjerie intimă. Nu mă voi mişca de-aici. Şi, dacă

vrei să te plătesc mai bine, tot ce trebuie să faci este să porți lenjeria care-mi place mie cel mai mult și să-mi pozezi un sfert de oră. Îți voi da încă cinci dolari. Poți s-o iei singură. E chiar deasupra capului tău, pe raftul de colo.

Ei bine, am găsit pachetul. Era cea mai frumoasă lenjerie pe care ați văzut-o vreodată – cea mai fină dantelă neagră, ca o pânză de păianjen, iar chiloții erau despicați în față și în spate, despicați și tiviți cu cea mai fină dantelă. Sutienul era astfel croit încât să lase la iveală sfârcurile prin triunghiuri. Am ezitat, pentru că mi-a fost teamă să nu-l excit pe pictor atât de tare încât să sară la mine.

Mi-a spus:

— Nu-ți face griji. De fapt, nu prea-mi plac femeile. Îmi place numai lenjeria. Îmi place doar să văd femeile purtând lenjerie frumoasă. Dacă aș încerca să te ating, n-aș fi în stare să-ți fac nimic, m-aș trezi imediat impotent. Nu mă voi mișca de-aici.

Și-a lăsat planșeta deoparte, s-a așezat și și-a scos penisul. Din când în când îi tremura, dar nu s-a mișcat de pe scaun.

M-am decis să îmbrac lenjeria. Cei cinci dolari mă tentau. Nu era foarte puternic și simțeam că aș fi putut să mă apăr. Așa că am defilat în chiloții despicați, întorcându-mă pentru ca el să mă poată admira din toate unghiurile.

Apoi mi-a spus:

— E suficient.

Părea tulburat, iar fața îi era congestionată. Mi-a spus să mă îmbrac repede și să plec. Mi-a dat banii în mare grabă și am ieșit. Aveam senzația că aștepta să mă retrag ca să se poată masturba. Am mai cunoscut bărbați de felul ăsta, care fură câte-un pantof de la cineva, de la vreo femeie atrăgătoare, pentru ca apoi să-l poată atinge și să se masturbeze în timp ce se uită la el.

Când a terminat de povestit, toată lumea râdea.

— Cred, a spus Brown, că atunci când suntem mici, suntem mult mai predispuși să fim fetișiști într-un fel sau altul.

Îmi aduc aminte cum mă ascundeam în dulapul mamei mele și mă extaziam mirosindu-i și pipăindu-i hainele. Chiar și azi mă simt dezarmat în fața unei femei care poartă voal, tul sau pene, pentru că-mi trezește acel sentiment straniu pe care-l trăiam în dulap.

Când a spus asta, mi-am adus aminte cum mă ascundeam în dulapul unui bărbat când aveam doar treisprezece ani, exact din aceleași motive. Avea douăzeci și cinci de ani și mă trata ca pe o fetiță. Eram îndrăgostită de el. În timp ce stăteam lângă el în mașina cu care ne scosese pe toți la plimbare, m-am extaziat doar simțindu-i piciorul lipit de al meu. Noaptea, mă băgam în pat și, după ce stingeam lumina, luam o cutie de lapte condensat în care făcusem o mică gaură. Stăteam în întuneric, sugând acel lapte dulce cu un sentiment de voluptate care-mi cuprindea tot corpul și pe care nu puteam să mi-l explic. Credeam atunci că starea de a fi îndrăgostit și suptul laptelui sunt înrudite. Mult mai târziu, mi-am amintit de lucrurile astea când am gustat pentru prima oară spermă.

Mollie și-a amintit că, la aceeași vârstă, îi plăcea să mănânce ghimbir în timp ce mirosea bile de camfor. Ghimbirul îi dădea o senzație de fierbințeală și de langoare în tot corpul, iar bilele de camfor îi provocau o ușoară amețeală. Ajungea astfel într-o stare similară celei provocate de droguri, zăcând într-un soi de extaz ore în șir.

Ethel s-a întors către mine și mi-a spus:

— Sper să nu te măriți cu un bărbat pe care să nu-l dorești sexual. Asta am făcut eu. Iubesc totul la el, felul în care se poartă, fața lui, corpul lui, felul în care muncește, felul în care mă tratează, gândurile lui, felul în care zâmbește, vorbește, totul în afară de sexualitatea lui. Înainte de a ne căsători, am crezut că iubesc și asta. Nu e nimic în neregulă cu el. E un amant perfect. E sentimental și romantic, are emoții profunde și savurează totul entuziasmat. E sensibil și pasional. Noaptea trecută, când dormeam, a venit în patul meu. Eram pe jumătate adormită și nu m-am putut

controla cum fac de obicei, pentru că nu vreau să-i rănesc sentimentele. S-a întins lângă mine și a început să mă posede foarte încet și pe îndelete. De obicei, durează foarte puțin și pot să suport. Nici măcar nu-l las să mă sărute, dacă pot evita asta. Urăsc să-i simt buzele pe piele. De obicei, îmi întorc fața, așa cum am făcut și aseară. În fine, venise, așa că ce crezi că am făcut? Dintr-odată, am început să-l lovesc cu pumnii în umeri, în timp ce el se simțea bine, să-mi înfig unghiile în carnea lui, dar el a luat-o ca pe un semn că și eu mă simt bine, iar dorința i-a devenit din ce în ce mai sălbatică și a continuat. Apoi, am șoptit cât de încet am putut: „Te urăsc". După care m-am întrebat dacă mă auzise. Ce-o fi crezut? Îl rănisem? Fiind la rândul lui pe jumătate adormit, abia mi-a dat un sărut de noapte bună când a terminat și s-a întors în patul lui. A doua zi dimineața, așteptam să văd ce-mi va spune. Încă mă gândeam că mă auzise când îi spusesem: „Te urăsc". Dar nu, probabil că doar formulasem cuvintele fără să le rostesc. Tot ce-a spus a fost:

— Știi că te-ai cam dezlănțuit noaptea trecută?

Și mi-a zâmbit satisfăcut.

Brown a pornit fonograful și am început să dansăm. Puținul alcool pe care-l băusem mi se urcase la cap. Am simțit că tot universul se dilată. Totul părea foarte liniștit și foarte simplu. De fapt, totul semăna cu un deal acoperit de zăpadă pe care eu alunecam ușor. Simțeam o mare apropiere, ca și cum i-aș fi cunoscut pe toți acești oameni în intimitate. Dar mi l-am ales ca partener de dans pe cel mai timid dintre pictori.

Simțeam că, la fel ca mine, și el se preface că se simte în largul lui. Simțeam că undeva, în interior, era ușor stânjenit. Ceilalți pictori le mângâiau pe Mollie și pe Ethel în timp ce dansau. El nu îndrăznea. Râdeam în sinea mea că-l descoperisem. Brown a văzut că pictorul meu nu-mi făcea avansuri și m-a luat la dans. Făcea remarci pline de subînțeles despre virgine. Mă întrebam dacă erau cumva aluzii la mine.

De unde ar fi putut să știe? S-a lipit de mine, dar m-am retras. M-am întors la pictorul timid. O femeie care făcea ilustrații flirta cu el și-l tachina. Și el s-a bucurat când m-am întors. Așa că am dansat împreună, retrași în timiditatea noastră. Cei din jur se sărutau și se îmbrățișau.

Femeia care făcea ilustrații și-a scos bluza și a început să danseze în chiloți. Pictorul cel timid mi-a spus:

— Dacă mai rămânem aici, în curând va trebui să ne întindem pe jos și să facem dragoste. Vrei să plecăm?

— Da, vreau să plecăm, i-am spus.

Am ieșit. În loc să facă dragoste cu mine, el tot vorbea și nu se mai oprea. Îl ascultam uluită. Avea o idee de tablou pentru care să-i pozez. Voia să mă picteze ca pe o femeie a adâncurilor, nebuloasă, transparentă, verzuie, apoasă, în afară de gura foarte roșie și de o floare la fel de roșie prinsă în păr. Voiam să-i pozez? Nu i-am răspuns foarte prompt din cauza efectelor lichiorului, iar el mi-a spus, scuzându-se:

— Îți pare rău că nu sunt brutal?

— Nu, nu-mi pare rău. Te-am ales tocmai pentru că știam că nu ești.

— E prima petrecere la care merg, mi-a spus umil, și nu ești genul de femeie pe care s-o tratezi în felul acela. Cum de-ai ajuns să fii model? Cu ce te-ai ocupat înainte de asta? Știu că un model nu trebuie să se poarte ca o prostituată, dar tot trebuie să facă față la tot felul de pipăieli și atenții.

— Mă descurc destul de bine, i-am răspuns complet sastisită de subiect.

— Am să-mi fac griji pentru tine. Știu că unii artiști sunt obiectivi atunci când lucrează, știu toate astea. Și eu am același sentiment. Dar există întotdeauna momentul de dinainte și de după, când modelul se dezbracă sau se îmbracă, și asta mă tulbură. E vorba de surpriza pe care o ai când îi vezi corpul. Tu ce ai simțit prima dată?

— Absolut nimic. M-am simțit ca și cum aș fi fost deja o pictură. Sau o statuie. Mă uitam cu dispreț la propriul corp, pe care îl vedeam ca pe un obiect, un obiect impersonal.

Mă simțeam din ce în ce mai tristă, mai plină de neastâmpăr și de foame. Simțeam că n-o să mi se întâmple nimic. Îmi doream cu disperare să fiu femeie, să mă arunc în viață. De ce eram încătușată de nevoia de a mă îndrăgosti mai întâi? Unde avea să înceapă viața mea? Intram în fiecare atelier așteptând un miracol care nu se petrecea. Mi se părea că un curent puternic mătura toate lucrurile pe lângă mine și că eu rămâneam pe dinafară. Trebuia să găsesc pe cineva care simțea la fel. Dar unde? Unde?

Sculptorul era ținut sub observație de nevastă-sa, mi-am dat seama. Ea intra în atelier foarte des, pe neașteptate. Iar lui îi era frică. Nu știam ce-l speria. M-au invitat să petrec două săptămâni la casa lor de la țară, unde să continui să-i pozez – ori, mai degrabă, ea m-a invitat. Mi-a spus că soțului ei nu-i place să-și întrerupă munca pe timpul vacanțelor. Dar de îndată ce a plecat, el s-a întors spre mine și mi-a spus:

— Trebuie să găsești o scuză ca să nu vii. Te va face să te simți îngrozitor. Nu e zdravănă – e obsedată. Crede că fiecare femeie care-mi pozează e amanta mea.

Au urmat zile infernale, în care alergam de la un atelier la altul, neavând timp nici să mănânc, zile în care pozam pentru coperte de reviste, pentru ilustrațiile povestirilor din reviste, pentru reclame. Îmi vedeam fața peste tot, chiar și în metrou. Mă întrebam dacă oamenii mă recunosc.

Sculptorul devenise prietenul meu cel mai bun. Urmăream cu nerăbdare fiecare stadiu prin care statueta prindea viață. Până când, într-o dimineață, când am ajuns în atelier, am găsit-o distrusă. Mi-a spus că încercase să lucreze la ea fără mine. Dar nu părea nefericit sau îngrijorat. Eu eram tristă de-a binelea și toată povestea asta îmi părea un fel de sabotaj, din cauza felului atât de bizar în care statueta

fusese distrusă. Am văzut că el părea fericit s-o ia din nou de la capăt.

Pe John l-am întâlnit la teatru și așa am descoperit fascinația unei voci. Mă învăluia la fel ca acordurile de orgă, mă făcea să vibrez. Când mi-a repetat numele și l-a pronunțat greșit, a fost ca și când m-ar fi mângâiat. Era cea mai profundă și mai nuanțată voce pe care o auzisem vreodată. Abia am putut să-l privesc. Știam că avea ochii mari, de un albastru intens, magnetic, că avea un trup masiv și agitat. Dădea nervos din picior, ca un cal de curse. Am simțit că prezența lui estompa orice altceva: teatrul, prietenul care stătea în dreapta mea. Iar el se purta ca și cum l-aș fi vrăjit, ca și cum l-aș fi hipnotizat. Vorbea și vorbea uitându-se la mine, dar eu nu-l ascultam. Într-o secundă am devenit femeie. De fiecare dată când vorbea, simțeam cum alunec într-un fel de spirală ametitoare, cum cad în plasa acelei voci superbe. Era chiar ca un drog. Când în sfârșit m-a „furat", cum a zis el, a făcut semn unui taxi.

N-am rostit nici un cuvânt până când n-am ajuns în apartamentul lui. Nu mă atinsese. Nici nu era nevoie să o facă. Simpla lui prezență avea asupra mea același efect ca și când m-ar fi mângâiat îndelung.

Abia mi-a rostit numele de două ori, ca și când l-ar fi considerat îndeajuns de frumos ca să-l repete. Era înalt, strălucea. Ochii lui erau de un albastru atât de intens încât, atunci când clipea, îți dădeau pentru o clipă senzația că scapără scântei, că aruncă sclipiri de fulger, și ți se făcea frică de furtuna care te putea înghiți.

Apoi m-a sărutat. Limba lui se încolăcea în jurul limbii mele, iar și iar, apoi înceta și-mi atingea doar vârful limbii. În timp ce mă săruta, mi-a ridicat ușor fusta. Mi-a scos jartierele și ciorapii. Apoi m-a ridicat și m-a dus în brațe până la pat. Eram atât de ametită încât mi se părea că deja mă penetrase. Aveam senzația că vocea lui mă deschisese, că-mi pregătise tot corpul pentru ca el să mă pătrundă. Și el avea

aceeași senzație, așa că a fost surprins de rezistența pe care o întâmpina penisul lui.

S-a oprit să se uite la fața mea. A citit un răspuns deplin, înecat de emoție, și a împins mai tare. Am simțit ruptura și durerea, dar căldura a topit totul, căldura vocii lui șoptindu-mi la ureche:

— Mă vrei la fel de mult cum te vreau eu?

Apoi plăcerea l-a făcut să geamă. Cu toată greutatea corpului său apăsându-mi trupul, junghiul dureros dispăruse. Am simțit bucuria de a fi deschisă. Am rămas întinsă acolo, ca între vis și realitate.

John mi-a spus:

— Te-am rănit. Nu ți-a plăcut.

Nu puteam să spun: „Mai vreau". Mâna mea i-a atins penisul. L-am mângâiat. S-a învârtoșat pe loc. M-a sărutat până când am simțit un nou val de dorință, cea de a-i răspunde pe deplin. Dar el mi-a spus:

— Acum o să te doară. Mai așteaptă puțin. Poți să rămâi cu mine toată noaptea? Rămâi?

Am văzut că aveam sânge pe picior. M-am dus să mă spăl. Aveam senzația că încă nu fusesem posedată, că asta nu era decât o mică parte a ritualului iubirii. Voiam să fiu posedată și să am parte de fericiri năprasnice. M-am întors șchiopătând și am căzut în pat.

John dormea, iar corpul lui părea încovrigat exact ca atunci când era întins lângă mine, cu mâna îndreptată către locul unde-mi odihnisem capul. M-am strecurat lângă el și aproape că am adormit. Voiam să-i ating penisul din nou. Am făcut-o foarte încet, căci nu voiam să-l trezesc. Apoi am adormit, dar m-au trezit sărutările lui. Pluteam într-un univers întunecat al cărnii, nesimțind nimic în afară de vibrația ei fină, iar fiecare atingere era o bucurie. M-a prins de coapse și m-a tras înspre el. Îi era frică să nu mă rănească. Mi-am desfăcut picioarele. Când și-a strecurat penisul înăuntru m-a durut, dar plăcerea era mai mare. Durerea mai persista la suprafață, în timp ce undeva mai adânc, unde-i

simțeam penisul mișcându-se, simțeam plăcere. M-am lipit mai tare de el, ca să-l simt mai bine.

De data asta era pasiv. Mi-a spus:

— Mișcă-te tu, cum îți place.

Ca să nu mă doară, am început să mă mișc ușor. Mi-am pus pumnii strânși sub fese, ca să mă ridic spre el. Mi-a așezat picioarele pe umerii lui. Atunci m-a durut foarte tare și s-a retras.

L-am părăsit dimineața, ametită, dar cu un puternic presentiment că mă apropiam de momentul pasiunii. Am plecat acasă și am dormit până când m-a sunat.

— Când vii? m-a întrebat. Trebuie să te văd din nou. Repede. Azi pozezi?

— Da, trebuie. Dar vin dup-aceea.

— Te rog, nu mai poza, mi-a spus, nu mai poza. Mă apucă disperarea numai când mă gândesc. Vino mai întâi la mine. Vreau să vorbesc cu tine. Te rog, treci mai întâi să mă vezi.

M-am dus la el.

— Of, mi-a zis, iar suflul dorinței lui îmi ardea fața. Nu suport să mă gândesc că vei mai poza, că te vei expune. Nu mai trebuie să faci asta. Trebuie să mă lași să am grijă de tine. Nu pot să mă căsătoresc cu tine, pentru că am nevastă și copii. Lasă-mă să te protejez până când găsim o soluție să fugim împreună. Lasă-mă să găsesc un locșor unde să vin să te văd. Nu mai trebuie să pozezi. Acum ești a mea.

Așa că am început o viață secretă, iar atunci când aș fi putut să pozez pentru oricine altcineva din lumea asta, îl așteptam pe John, într-o cameră superbă. De fiecare dată când venea, îmi aducea câte un cadou, o carte sau hârtie colorată pe care să scriu. Îl așteptam mereu, flămândă.

Singurul căruia îi împărtășisem secretul era sculptorul, care mirosise ce se întâmpla. Nu voia ca eu să renunț la pozat, așa că a început să-mi pună întrebări. Mi-a spus dinainte cum îmi va fi viața.

Prima dată când am avut un orgasm cu John, am plâns, pentru că a fost atât de intens și de minunat încât nu-mi venea să cred că se putea întâmpla iar și iar. Singurele momente dureroase erau cele de așteptare. Mă îmbăiam, îmi făceam unghiile cu lac, mă parfumam, îmi rujam sfârcurile, îmi periam părul, îmi puneam un neglijeu și toate aceste pregătiri îmi stârneau imaginația, în așteptarea scenelor care urmau.

Voiam ca el să mă găsească îmbăindu-mă. Spunea că vine spre mine. Dar nu ajungea la timp. De multe ori întârzia pentru că era reținut. Când ajungea, eram rece, resemnată. Așteptarea îmi tocea sentimentele. Mă răzvrăteam. O dată nu i-am răspuns când a sunat la ușă. Apoi a ciocănit ușor, umil, și m-a înduioșat, așa că i-am deschis. Dar eram supărată și voiam să-l rănesc. Nu i-am răspuns la sărutări. S-a simțit rănit, până în momentul în care mâna i-a alunecat sub neglijeul meu și și-a dat seama că eram udă, în ciuda faptului că-mi țineam picioarele strâns lipite. A fost din nou bucuros și și-a făcut singur loc.

Apoi l-am pedepsit rămânând pasivă și s-a simțit din nou rănit, căci entuziasmul meu sexual îi făcea mare plăcere. Știa cât de mult îmi plăcea după bătăile violente ale inimii, după nuanțele vocii, după felul în care mi se încordau picioarele. Iar de data asta zăceam ca o târfă. Lucrul ăsta l-a rănit cu adevărat.

Niciodată nu ieșeam în oraș împreună. El era prea cunoscut, la fel și soția lui. Era producător, iar soția lui, dramaturg.

Nici în momentul în care John și-a dat seama cât de tare mă înfuria să-l aștept, n-a încercat să remedieze situația. Venea din ce în ce mai târziu. Spunea că vine la zece și apărea la miezul nopții. Așa că, într-o bună zi, s-a trezit că nu mai eram acolo. Asta l-a înnebunit. Credea că nu mă mai întorc. Aveam impresia că o face special, că-i plăcea să mă vadă furioasă. După două zile, m-a convins să mă întorc. Eram amândoi foarte tensionați și furioși.

El mi-a zis:

— Iar pozezi. Îți place. Îți place să-ți expui corpul.

— De ce mă faci să te aștept atâta? Știi că așteptarea îmi omoară orice dorință. Sunt complet rece când ajungi, într-un târziu.

— Nu chiar atât de rece, a spus el.

Mi-am încrucișat strâns picioarele, nici măcar nu putea să mă atingă. Dar el s-a strecurat rapid înăuntru pe la spate și m-a mângâiat:

— Nu chiar atât de rece...

În pat, și-a vârât genunchiul între picioarele mele și a încercat să mi le desfacă.

— Când ești furioasă, mi-a spus, am senzația că te violez. Atunci simt că mă iubești atât de mult încât nu-mi poți rezista, simt că ești udă și-mi place felul în care mi te opui, în care te aperi...

— John, ai să mă înfurii atât de tare încât am să te părăsesc.

Atunci i s-a făcut frică. M-a sărutat. Mi-a promis că n-o să se mai întâmple.

Nu puteam să înțeleg cum se făcea că, în ciuda certurilor noastre, John îmi trezea toate simțurile atunci când făceam dragoste. Îmi sensibilizase tot corpul. Aveam o și mai mare dorință de a mă abandona tuturor capriciilor lui. Se prea poate ca el să fi știut asta pentru că, pe cât mă mângâia și mă stârnea mai tare, pe atât se temea mai mult că mă voi întoarce să pozez. Treptat, chiar m-am întors. Aveam prea mult timp liber, eram prea multă vreme singură, numai cu gândul la John.

Millard, mai ales, a fost bucuros să mă vadă. Probabil distrusese din nou statueta, de data asta știam că dinadins, ca să mă țină în poza care-i plăcea.

Cu o noapte înainte, fumase marijuana cu prietenii. Mi-a spus:

— Știai că de multe ori îți dă senzația că te transformi în animal? Noaptea trecută, o femeie era complet pătrunsă de senzația asta. Căzuse în patru labe și umbla de colo-colo ca un câine. I-am scos hainele. Voia să alăpteze. Voia să ne purtăm ca niște pui, să ne rostogolim pe podea și să-i molfăim sânii. A rămas în patru labe și ne-a oferit sânii. Voia să mergem ca niște cățeluși, în spatele ei. Insista s-o posedăm în această poziție, pe la spate, iar eu am făcut-o, după care, cum stăteam arcuit peste ea, mi-a venit s-o mușc!

Am mușcat-o de umăr, mai tare decât am mușcat vreodată pe cineva. Femeia nu s-a speriat. Eu, da. M-am trezit. M-am ridicat în picioare și apoi am văzut că unul din prietenii mei se ținea după ea în patru labe, fără s-o pipăie sau s-o penetreze, ci pur și simplu mirosind-o, așa cum fac câinii, lucru care mi-a amintit mult de prima mea senzație sexuală, care mi-a trezit o erecție dureroasă.

În copilărie, aveam o servitoare trupeșă, la țară, venită din Martinica. Purta fuste înfoiate și o broboadă înflorată. Era o mulatră cu pielea aproape albă, foarte frumoasă. Ne punea să ne jucăm de-a v-ați ascunselea. Când îmi venea rândul să mă ascund, se așeza și mă pitea sub fustele ei. Stăteam acolo, pe jumătate sufocat, ascuns între picioarele ei. Îmi amintesc mirosul tulburător care-i venea dintre picioare și care mă stârnea, chiar copil fiind. O dată am încercat s-o ating, dar mi-a dat peste mână.

Pozam în liniște, iar sculptorul a venit să mă măsoare cu un instrument. Atunci i-am simțit mâna pe coapsă, mângâindu-mă foarte blând. I-am zâmbit. Stăteam pe postamentul destinat modelelor și el îmi mângâia picioarele, ca și când m-ar fi modelat din lut. Mi-a sărutat picioarele și și-a plimbat mâinile în sus și în jos pe pulpele mele, apoi pe fese. S-a sprijinit de picioarele mele și m-a sărutat. M-a ridicat și m-a pus jos pe podea. M-a strâns la piept, mângâindu-mi spatele, umerii și gâtul. Tremuram ușor. Mâinile lui erau fine

și delicate. Mă atingea la fel cum atingea statueta, mângâietor, peste tot.

Apoi ne-am îndreptat spre canapea. M-a întins pe burtă. Și-a scos hainele și s-a așezat peste mine. Și-a strecurat mâinile în jurul taliei mele și m-a ridicat ușor, ca să mă pătrundă. M-a ridicat spre el încet. Am închis ochii, ca să-l simt mai bine și să aud cum penisul aluneca înăuntru și-n afară în miere. Împingea atât de tare încât vaginul meu scotea mici bolboroseli care mă încântau.

Degetele lui săpau în carnea mea. Unghiile îi erau ascuțite și mă răneau. Asalturile lui viguroase mă ațâțau atât de tare, încât am deschis gura și am mușcat cuvertura de pe canapea. Apoi am auzit un zgomot, amândoi în același timp. Millard s-a ridicat rapid, și-a luat hainele și a fugit pe scară în balconul unde-și ținea sculptura. Eu m-am strecurat după paravan.

A urmat un al doilea ciocănit în ușa atelierului și a intrat soția lui. Tremuram, dar nu de frică, ci din cauza șocului de a ne fi oprit brusc, aproape de extaz. Soția lui Millard a văzut atelierul gol și a plecat. Millard a apărut îmbrăcat. I-am spus:

— Așteaptă-mă un minut, și am început și eu să mă îmbrac.

Momentul fusese distrus. Eram încă udă și tremuram. Când mi-am pus chiloții, am simțit mătasea ca și când ar fi fost o mână. Nu mai puteam suporta tensiunea și dorința. Mi-am pus mâinile pe sex, la fel cum făcuse Millard, și m-am frecat cu ochii închiși, imaginându-mi că mă mângâia el. Am avut imediat un orgasm care m-a cutremurat din cap până-n picioare.

Millard voia să fie cu mine din nou, dar nu în atelierul lui, unde puteam fi surprinși de nevastă-sa, așa că am fost de acord să găsească un alt loc. Era apartamentul unui prieten. Patul se afla într-un alcov, cu oglinzi deasupra și veioze mici care luminau slab. Millard nu voia nici o lumină, spunea că vrea să fie cu mine pe întuneric.

— Ți-am văzut corpul și-l cunosc pe dinafară, acum vreau să-l simt, cu ochii închiși, să-ți mângâi pielea și carnea catifelată. Picioarele tale sunt atât de puternice, de zvelte, și totuși atât de fine la pipăit. Îți iubesc tălpile, cu degete rebele, răsfirate ca degetele de la mâini, iar nu chircite – cu unghiile lăcuite atât de frumos –, și gambele. Și-a trecut mâinile peste corpul meu, ușor, apăsându-mi carnea, pipăind fiecare rotunjime.

— Dacă-mi bag mâna între picioarele tale, o simți, îți place, o vrei mai adânc?

— Mult, mult mai adânc, i-am spus.

— Vreau să te învăț ceva, mi-a spus Millard. Mă lași?

Și-a vârât degetul în sexul meu.

— Acum vreau să te încordezi în jurul degetului. E un mușchi pe care poți să-l contracți și să-l faci să cuprindă penisul.

Am încercat. Degetul lui înăuntrul meu mă chinuia. Pentru că nu-l mișca deloc, am încercat să-l absorb cumva în mine și am simțit cum mușchiul de care-mi vorbise se încorda și se contracta în jurul penisului, la început destul de slab.

Millard mi-a spus:

— Da, așa. Strânge mai tare, mai tare.

Așa și făceam, deschideam, închideam, deschideam, închideam. Parcă aș fi avut o gură mică înăuntru, care se închidea în jurul penisului. Voiam să-l absorb în interior, să-l sug, așa că am perseverat.

Apoi Millard mi-a spus că mă va pătrunde cu penisul și că nu-l va mișca, așa că va trebui să continui să mă mișc în interior. Încercam să-l prind cu tot mai multă forță. Mișcarea mă excita și simțeam că sunt gata să ajung la orgasm în fiecare moment, dar după ce l-am înșfăcat de câteva ori, sorbindu-i penisul înăuntru, a gemut dintr-odată de plăcere și a început să împingă rapid, nemaiputând să-și amâne orgasmul. Nici eu n-am întrerupt ritmul din interior și am simțit orgasmul la rândul meu, în felul cel mai minunat și mai profund posibil, până în adâncul pântecelui.

Mi-a spus:

— Ți-a arătat John asta vreodată?

— Nu.

— Ce ți-a arătat?

— Asta, i-am spus, te așezi în genunchi peste mine și împingi.

Millard s-a supus. Penisul lui nu mai avea cine știe ce forță, imediat după primul orgasm, dar și l-a strecurat înăuntru, împingându-l cu mâna. Apoi am întins mâna și i-am mângâiat testiculele, mi-am pus două degete la baza penisului și l-am frecat în timp ce se mișca. Millard s-a excitat imediat, penisul i s-a întărit și a început să se miște din nou înainte și-napoi. Apoi s-a înfrânat.

— Nu trebuie să-ți cer atât de mult, mi-a spus pe un ton ciudat. Vei fi obosită pentru John.

Ne-am întins și ne-am odihnit, fumând. Mă întrebam dacă Millard simțise mai mult decât dorință sexuală, dacă dragostea mea pentru John îl apăsa. Dar deși îmi vorbea pe un ton trist, continua să-mi pună întrebări:

— John te-a avut pe ziua de azi? Te-a avut de mai multe ori? În ce poziții?

În săptămânile care au urmat, Millard m-a învățat multe lucruri pe care nu le făcusem cu John și, de îndată ce le-am învățat, am încercat să le fac și cu John. Până la urmă, a început să fie suspicios, pentru că știam poziții noi pe care nu aveam de unde să le fi aflat. Știa că nu mai făcusem dragoste înainte să-l cunosc pe el. Prima dată când mi-am încordat mușchii vaginului ca să-i prind penisul, a fost uluit.

A devenit din ce în ce mai greu să-mi păstrez cele două relații secrete, dar îmi plăceau pericolul și intensitatea.

Lilith

Lilith era frigidă, iar soțul ei bănuia ceva, chiar dacă ea simula contrariul. Această situație a dus la următorul incident.

Nu mânca niciodată zahăr, pentru că nu voia să se împlinească la trup încă și mai tare, așa că folosea un înlocuitor, niște pastiluțe albe pe care le ținea în geantă și le lua cu ea peste tot.

Într-o zi i s-au terminat și l-a rugat pe soțul ei să-i cumpere când se întorcea acasă. Așa că el i-a cumpărat un tub ca cel pe care i-l ceruse, iar ea și-a pus două pastiluțe în cafea, după cină.

Stăteau împreună, iar el se uita la ea cu o expresie blândă, pe care o adopta adesea în fața crizelor ei de nervi, de egotism, de vinovăție sau de panică. Răspundea la comportamentul ei dramatic cu un umor strașnic și cu răbdare. De fiecare dată, Lilith tuna și fulgera de una singură, se înfuria de una singură și trecea prin momente copleșitoare de revoltă emoțională în singurătate, fără ca el să fie în vreun fel implicat.

E posibil ca toate astea să fi fost manifestarea faptului că între ei nu exista nici un fel de tensiune sexuală. El îi refuza toanele violente, primitive, și ranchiuna, refuza să intre împreună cu ea pe terenul de joc al emoțiilor și să răspundă nevoilor ei de gelozie, de spaime sau de conflicte.

Probabil că, dacă ar fi răspuns provocărilor ei și ar fi intrat în joc, prezența lui ar fi avut un impact fizic mai puternic. Dar soțul lui Lilith nu cunoștea preludiile care aprind

dorința sexuală, nu avea habar de nici unul dintre stimulii de care anumite naturi dezlănțuite au nevoie, așa că, în loc să-i răspundă când vedea că i se ridică părul în cap, că i se aprinde fața, că-i sclipesc ochii și că trupul îi tremură spasmodic, ca al unui cal de curse, el se retrăgea în spatele zidului unei înțelegeri obiective, care-i permitea s-o accepte și s-o tachineze, ca și cum ar fi privit un animal la Zoo și ar fi zâmbit înțelegător la maimuțărelile lui, fără să-i poată însă împărtăși dispoziția. Acest tip de comportament o lăsa pe Lilith într-o izolare totală, exact ca pe un animal în pustietate.

Atunci când o apucau crizele și se dezlănțuia ca o vijelie, soțul ei nu era de găsit. Era asemenea cerului impasibil care o privea de sus, așteptând ca norii de furtună pe care ea îi semănase să se risipească. Dacă el, ca un animal la fel de primitiv, ar fi apărut la capătul celălalt al deșertului, înfruntând-o cu aceeași tensiune electrizantă în păr, în piele și în ochi, dacă ar fi pășit greoi, purtându-și trupul la fel de sălbatic și așteptând un pretext să facă saltul, să sară cu furie la gâtul celuilalt și să-i simtă căldura și puterea, atunci s-ar fi rostogolit împreună, mușcătura s-ar fi putut transforma în altceva, iar încăierarea în îmbrățișare și, probabil că tot trăgându-se de păr, și-ar fi putut apropia gurile, dinții și limbile. Și poate că, în focul luptei, organele lor sexuale s-ar fi frecat unul de altul scoțând scântei, iar cele două corpuri s-ar fi întrepătruns, punând capăt formidabilei tensiuni.

Așa că, în noaptea aceea, el stătea cu capul pe spate, cu aceeași expresie în priviri, iar ea picta nervoasă, la lumina lămpii, un obiect pe care părea să fi fost gata să-l devoreze de îndată ce îl termina. Atunci el i-a spus:

— Știi, ce ți-am cumpărat eu și ai mâncat la cină nu era zahăr. Era praf de cantaridă[1], care-ți aprinde poftele.

---

1 În original *Spanish Fly*, **Lytta vesicatoria**, insectă din familia **Meloidae**, din care se prepară o pulbere folosită în doze mici ca afrodiziac.

Lilith a fost stupefiată.

— Și m-ai lăsat să iau așa ceva?

— Da, am vrut să văd ce efect are, am crezut că va fi plăcut pentru amândoi.

— O, Billy, ce-ai vrut tu să-mi faci! Și eu care i-am promis lui Mabel că merg cu ea la cinema. Nu pot s-o dezamăgesc. De o săptămână stă închisă-n casă. Presupun că va începe să-și facă efectul la film...

— Acum, dacă ai promis, trebuie să te duci. Dar eu te-aștept.

Așa că, încordată și febrilă, Lilith s-a dus s-o ia pe Mabel. N-a îndrăznit să-i mărturisească ce-i făcuse soțul ei. Și-a amintit toate poveștile pe care le auzise despre cantaridă. Bărbații o foloseau frecvent în Franța secolului al XVIII-lea[1]. Auzise povestea unui aristocrat care, la patruzeci de ani, când era deja secătuit de cât de asiduu făcuse dragoste cu toate femeile atrăgătoare ale epocii lui, s-a îndrăgostit atât de violent de o dansatoare care avea numai douăzeci de ani, încât a petrecut trei zile și trei nopți făcând dragoste cu ea – cu ajutorul cantaridei. Lilith a încercat să-și imagineze cum ar fi o astfel de experiență, cum ar apuca-o pe neașteptate și ar trebui să fugă acasă și să-i mărturisească soțului dorința.

Stătea în sala de cinema pe întuneric, însă nu privea ecranul. Era un haos pe dinăuntrul ei. Stătea dreaptă pe marginea scaunului, încercând să-și dea seama dacă drogul începuse să-și facă efectul. A sărit repede când a văzut că stătea de ceva vreme cu picioarele depărtate și cu fusta ridicată peste genunchi.

Se gândea că poate era un semn al febrei ei sexuale, care creștea. Încerca să-și amintească dacă mai stătuse vreodată într-o asemenea poziție la cinema. Considera că a sta cu picioarele depărtate era cea mai obscenă poziție imaginabilă,

---

1 În acea perioadă, în Franța, cantarida era într-adevăr foarte răspândită, fiind cunoscută sub denumirea de *pastilles Richelieu.*

pentru că oricine de pe rândul din față, care era mult mai jos, ar fi putut să i se uite sub fustă și să se desfete cu imaginea noilor ei chiloți și a jartierelor pe care tocmai și le cumpărase. Totul în jur părea să conspire pentru orgia din acea noapte. Probabil că, intuitiv, prevăzuse lucrul ăsta când se dusese să-și cumpere lenjerie cu dantelă și jartiere de culoarea intensă a coralului, care se potriveau de minune pe picioarele ei zvelte, de dansatoare.

Și-a apropiat picioarele furioasă. S-a gândit că, dacă o s-o apuce un chef sălbatic de sex, n-o să știe ce să facă. Să se ridice brusc, pretextând o durere de cap, și să plece? Ori să se întoarcă spre Mabel – Mabel o adorase dintotdeauna. Ar îndrăzni să se întoarcă spre Mabel și s-o mângâie? Auzise de femei care se mângâiau una pe alta la cinematograf. O prietenă de-a ei stătuse în felul ăsta, în întunericul sălii de cinema, iar mâna celei care o însoțea dăduse ușor la o parte pliul care acoperea crăpătura laterală a fustei, se strecurase către sexul ei și o mângâiase îndelung, până când o adusese la orgasm. De câte ori n-o fi repetat această prietenă plăcerea de a sta nemișcată, de a-și controla partea de sus a corpului, de a sta dreaptă și imobilă, în timp ce o mână o mângâia în secret pe întuneric, încet, misterios? Oare asta urma să i se întâmple și lui Lilith? Nu mângâiase niciodată o femeie. Uneori se gândea în sinea ei la cât de minunat trebuia să fie să atingi o femeie, să-i simți rotunjimea feselor, moliciunea abdomenului, pielea neasemuit de fină dintre picioare. Încercase să se mângâie singură în pat, pe întuneric, doar ca să-și imagineze cum ar fi fost o asemenea experiență.

Cu ochii închiși, și-a amintit corpul lui Mabel în costum de baie, Mabel cu sânii ei foarte rotunzi, care aproape se revărsau din sutien, și cu gura ei cărnoasă, mereu hohotind de râs. Ce minunat ar fi fost! Cu toate astea, nu simțea între picioare o asemenea căldură încât s-o facă să-și piardă controlul și să întindă mâna către Mabel. Pastilele încă nu-și făcuseră efectul. Nu simțea absolut nimic între

picioare, era rece, congestionată chiar; doar o încordare, o tensiune. Nu se putea relaxa. Dacă ar fi atins-o pe Mabel acum, n-ar fi îndrăznit să meargă mai departe. Oare Mabel purta o fustă care se prindea într-o parte? I-ar fi plăcut să fie mângâiată? Lilith era din ce în ce mai agitată. De fiecare dată când își pierdea capul, își întindea picioarele desfăcute în acea poziție care-i părea atât de obscenă, atât de provocatoare, pentru că descoperea sexul, lăsându-l neprotejat, și pentru că astfel de gesturi nu întâlnise decât la dansatoarele din Bali.

Filmul se terminase. Lilith conducea mașina în liniște, pe drumul cufundat în întuneric. Farurile s-au oprit pe o mașină parcată la marginea drumului și imediat au luminat un cuplu care nu se îmbrățișa într-un fel normal, romantic. Femeia stătea pe genunchii bărbatului, cu spatele la el, iar el se ridica drept, lipit de ea, poziția corpului său trădând faptul că omul se afla pe culmile plăcerii. Era într-o asemenea stare încât nu s-a putut opri nici măcar când lumina farurilor a căzut pe el. Se întindea să pătrundă și mai adânc femeia care stătea peste el, iar ea se mișca de parcă ar fi fost pe jumătate leșinată de plăcere.

Când a văzut scena, lui Lilith i s-a tăiat respirația, iar Mabel a spus:

— I-am prins în punctul culminant!

După care a râs. Asta însemna că Mabel știa bine care era acel punct culminant de care Lilith n-avea habar și pe care voia să-l cunoască. Lilith ar fi vrut s-o întrebe:

— Cum e?

Dar avea să afle în curând. În curând, va da frâu liber tuturor dorințelor pe care le experimentase numai în fanteziile cu care își umplea zilele, când visa cu ochii deschiși, singură în casa pustie. Picta și se gândea: „În momentul ăsta, bărbatul de care sunt foarte îndrăgostită intră în cameră și-mi spune:

— Lasă-mă să te dezbrac.

Soțul meu nu mă dezbracă niciodată – se dezbracă singur, se bagă în pat și, dacă vrea, aprinde lumina. Dar bărbatul ăsta va veni și mă va dezbrăca încet-încet. În felul ăsta voi putea să-l simt, să-i simt mâinile pe mine mai mult timp. Mai întâi îmi va desface centura, apoi îmi va cuprinde mijlocul cu mâinile și-mi va spune:

— Ce talie frumoasă ai, cum se unduiește, cât e de zveltă!

Apoi îmi va desface nasturii bluzei foarte încet și îi voi simți mâinile descheindu-mi fiecare nasture și atingându-mi ușor sânii, până când se vor iți din bluză și atunci mi-i va iubi și-mi va suge sfârcurile ca un copil, zgâriindu-mă un pic cu dinții, iar eu voi simți fiorul ăsta strecurându-mi-se în tot corpul, eliberând fiecare nerv închistat, dizolvându-mă. Nu va mai avea răbdare cu fusta, o va sfâșia un pic. Atât de mare îi va fi dorința! Nu va aprinde lumina. Va continua să se uite la mine plin de dorință, să mă admire, să mă divinizeze, să-mi înfierbânte corpul cu mâinile lui, așteptând până când fiecare centimetru din pielea mea va vibra".

Își făcea efectul cantarida? Nu, era languroasă, iar fantezia i-o lua pur și simplu razna, necontenit, și asta era tot. Însă imaginea cuplului din automobil, extazul lor nu-i dădeau pace.

Când a ajuns acasă, soțul ei citea. Și-a ridicat privirea și a zâmbit cu subînțeles. Ea nu voia să-i spună că pilula nu avusese nici un efect. Simțea o dezamăgire uriașă în adâncul sufletului. Cât de rece putea să fie? Atât de rece încât nimic nu o putea atinge, nici măcar leacul care îl făcuse pe nobilul din secolul al XVIII-lea să facă dragoste fără oprire, timp de trei zile și trei nopți? Ce monstru de femeie era! Nici măcar soțul ei nu trebuia să știe. Ar râde de ea. Până la urmă, ar ajunge să caute o femeie mai sensibilă.

Așa că a început să se dezbrace în fața lui, plimbându-se de colo-colo pe jumătate goală, periindu-și părul în fața oglinzii. Nu voia ca el s-o dorească. Nu-i plăcea. Era pur și simplu un lucru care trebuia făcut rapid, pentru plăcerea lui. Pentru ea, era ca un sacrificiu. Entuziasmul și bucuria

pe care el le simțea și ea nu le cunoștea îi stârneau repulsie. Se simțea ca o curvă care primește bani contra unor servicii. Era o curvă fără sentimente și, în schimbul dragostei și al devoțiunii lui, îi arunca în față acest trup gol, insensibil. Îi era rușine să se simtă moartă în propriul corp.

Dar când, în final, s-a strecurat în pat, soțul ei i-a spus:

— Nu cred că și-a făcut efectul cantarida. Mi-e cam somn. Să mă trezești dacă...

Lilith a încercat să doarmă, însă tot aștepta să o cuprindă un val de dorință sălbatică. După o oră, s-a trezit și s-a dus la baie. A luat tubul și a înghițit cam zece pastile, gândindu-se:

— De data asta, trebuie să meargă.

A așteptat. În cursul nopții, soțul a venit în patul ei. Dar era atât de congestionată între picioare încât nu se umezise deloc și fusese nevoită să-i ungă penisul cu salivă.

A doua zi dimineață, s-a trezit plângând. Soțul ei a întrebat-o de ce plânge. I-a spus adevărul. Apoi el a început să râdă:

— Dar, Lilith, ți-am făcut o farsă! Nu ți-am dat cantaridă, pur și simplu m-am jucat cu tine!

Din acel moment, Lilith a devenit obsedată de ideea că ar putea să existe modalități artificiale cu ajutorul cărora să se înfierbânte. A încercat toate formulele de care auzise. A început să bea cești mari de ciocolată cu vanilie. A încercat să mănânce ceapă. Alcoolul n-avea efect asupra ei în felul în care avea asupra altor persoane, pentru că era în gardă de la bun început. Nu se putea lăsa dusă de val.

Auzise însă de niște biluțe care erau folosite pe post de afrodiziac în Indiile de Est. Dar cum putea să facă rost de ele? Se găseau? Femeile din Indiile de Est și le introduceau în vagin. Erau făcute dintr-un cauciuc foarte moale și aveau o suprafață delicată ca pielea. După ce erau introduse, luau forma vaginului și apoi se mișcau după cum se mișca femeia, mulându-se după fiecare încordare a mușchilor și gâdilând-o mult mai excitant decât degetul sau penisul. Lui Lilith i-ar fi plăcut să găsească aceste bile și să le țină în ea zi și noapte.

Marianne

Să zicem că sunt matroana unui bordel literar, madama unui grup de scriitori flămânzi care produc literatură erotică pentru a o vinde unui colecționar. Am fost prima care a început să scrie și, în fiecare zi, îi dădeam unei femei să-mi dactilografieze frumos textele.

Fata asta, Marianne, era pictoriță, iar seara dactilografia ca să aibă din ce trăi. Avea părul auriu, ca un halou, ochii albaștri, fața rotundă, sânii tari și plini, dar avea tendința să-și ascundă bogăția trupului în loc să și-o scoată în evidență, s-o mascheze sub hainele ei cu aer boem – jachete largi, fuste de școlăriță, pelerine de ploaie. Venea dintr-un orășel. Îi citise pe Proust, Krafft-Ebing, Marx, Freud.

Și, bineînțeles, avusese multe aventuri sexuale, însă există un anume tip de aventură în care corpul nu participă cu adevărat. Se mințea singură. Credea că, dacă se lăsa penetrată de bărbați, dacă-i mângâia și dacă făcea toate gesturile aferente, experimenta viața sexuală.

Toate astea erau fapte exterioare. Corpul ei era amorțit, încă nu înflorise, încă nu se maturizase. Nimic n-o atinsese foarte profund. Încă era virgină. Am simțit asta din momentul în care a intrat în cameră. Ar fi recunoscut că e rece, frigidă, la fel de repede cum ar fi recunoscut un soldat că e fricos. Însă am psihanalizat-o pe loc.

Când i-am dat povestirile erotice să mi le dactilografieze, n-am putut să nu mă întreb în ce măsură o vor atinge. Pe lângă curaj și curiozitate intelectuală, exista în ea o pudoare fizică pe care cu nici un preț nu voia s-o trădeze și

de care îmi dădusem seama accidental, când descoperisem că nu făcuse niciodată nudism și că numai gândul la așa ceva o intimida.

O obseda amintirea unei seri petrecute cu un bărbat căruia nu-i răspunsese inițial, dar care mai apoi, când era pe punctul de a ieși din atelierul ei, o lipise cu forța de un perete, îi ridicase un picior și se împinsese în ea. Ciudat e că atunci nu simțise nimic, dar mai târziu, de fiecare dată când îi revenea în minte această imagine, se înfierbânta și nu mai avea stare. I se înmuiau picioarele și ar fi dat orice să simtă din nou acel corp masiv împingându-se în ea, pironind-o de perete fără să-i lase nici o scăpare și apoi posedând-o.

Într-o zi, a întârziat să-mi aducă textele. M-am dus la atelierul ei și am bătut la ușă. N-a răspuns nimeni. Am împins ușa și am intrat. Era posibil ca Marianne să fi ieșit cu vreun comision.

M-am îndreptat către mașina de scris ca să văd cum mergea treaba și am văzut un text pe care nu l-am recunoscut. M-am gândit că poate începusem să uit ce scriam. Dar n-aveam cum. Acela nu era textul meu. Am început să citesc. Atunci am înțeles.

În toiul lucrului, pe Marianne o cuprinsese dorința de a-și scrie propriile experiențe. Iată ce scrisese:

„Există lucruri pe care le citești și care te fac să-ți dai seama că n-ai trăit nimic, că n-ai simțit nimic, că n-ai experimentat nimic până în acel moment. Acum înțeleg că majoritatea lucrurilor care mi s-au întâmplat au fost clinice, anatomice. A fost vorba de sexe care se atingeau, care se împreunau, dar fără nici o scânteie, fără nimic sălbatic sau senzațional. Cum pot ajunge să trăiesc așa ceva? Cum pot începe *să simt – să simt*? Vreau să mă îndrăgostesc atât de tare încât simpla lui vedere, chiar din capătul străzii, să mă zdruncine și să mă pătrundă, să mă facă să tremur și să mi se taie picioarele, să mă înmoaie și să-mi înfierbânte sexul.

Așa vreau să mă îndrăgostesc, atât de tare încât numai gândul la el să-mi provoace un orgasm.

Azi de dimineață, în timp ce pictam, am auzit un ciocănit la ușă. Am mers să deschid și în prag stătea un tânăr foarte atrăgător care, deși părea timid și fâstâcit, mi-a plăcut imediat.

S-a strecurat în atelier, nu s-a uitat nici în stânga, nici în dreapta, m-a fixat cu privirea implorator și mi-a spus:

— M-a trimis un prieten. Tu ești pictoriță; vreau să lucrezi ceva pentru mine. Mă întreb dacă ai vrea... vrei?

Vorbea încâlcit. Roșea. Era timid ca o femeie, mi-am spus.

I-am zis:

— Ia loc, gândindu-mă că așa îl mai liniștesc puțin.

Atunci mi-a văzut lucrările. Erau abstracte. Mi-a spus:

— Dar știi să desenezi și siluete realiste, nu?

— Sigur că știu.

I-am arătat desenele.

— Sunt foarte puternice, mi-a spus, căzând într-un fel de transă în fața unuia dintre ele, reprezentând un atlet musculos.

— Voiai să-ți fac portretul?

— Ei bine, da – da și nu. Vreau un portret. În același timp, portretul pe care-l vreau eu e un pic mai neobișnuit... nu știu dacă vei fi de acord.

— Cu ce să fiu de acord? l-am întrebat.

— Păi, i-a scăpat în cele din urmă, ai vrea să-mi faci un portret de genul ăsta? Și a ridicat desenul cu atletul nud.

Se aștepta la o reacție din partea mea. Mă obișnuisem atât de tare cu nuditatea masculină la școala de arte încât am zâmbit, văzându-l atât de sfios. Nu mi s-a părut c-ar fi fost ceva ciudat în cererea lui, deși un model dezbrăcat care plătea pentru asta părea într-adevăr o raritate. Asta era tot ce putusem să observ și i-am spus și lui. Între timp, folosindu-mi spiritul de observație caracteristic pictorilor, i-am studiat ochii violeți, părul fin, pufos și auriu de pe mâini, puful

de pe lobul urechii. Avea aerul unui faun și stilul evaziv al unei femeiuști, iar toate astea mă atrăgeau.

În ciuda timidității, avea un aer sănătos și aristocratic. Degetele îi erau fine și mlădioase. Avea o ținută frumoasă. Am dat dovadă de entuziasm profesional, ceea ce a părut că-i face plăcere și că-l încurajează.

Mi-a spus:

— Vrei să începem acum? Am niște bani la mine, pot să aduc restul mâine.

I-am arătat un colț al camerei unde era un paravan după care-mi țineam hainele și ascunsesem lavaboul. Însă el și-a întors ochii violeți spre mine și mi-a spus inocent:

— Pot să mă dezbrac aici?

Am fost ușor încurcată, dar i-am spus că da. Mi-am făcut de lucru aducând hârtia de desen și cărbunele, mutând un scaun și ascuțindu-mi instrumentele. Mi se părea că se dezbrăca neobișnuit de încet, că aștepta ca eu să-l urmăresc. M-am uitat la el pătrunzător, cu cărbunele în mână, ca și când mi-aș fi început studiul.

Se dezbrăca uluitor de conștient de acest act, ca și când ar fi fost o ocupație în sine, un ritual. O dată m-a privit fix în ochi și mi-a zâmbit, arătându-și dinții egali, iar pielea îi era atât de fină încât capta lumina care se scurgea pe fereastra uriașă, purtând-o ca pe o țesătură de satin.

În acel moment, cărbunele din mâna mea a prins viață și m-am gândit că ar fi o adevărată plăcere să desenez silueta acestui tânăr ca și cum l-aș mângâia. Își scosese haina, cămașa, pantofii, ciorapii. Mai rămăseseră doar pantalonii. Și-i ținea la fel cum o dansatoare exotică își ține faldurile rochiei, continuând să mă privească. Încă nu puteam înțelege acel licăr de plăcere care-i însuflețea fața.

Apoi s-a aplecat, și-a desfăcut cureaua, iar pantalonii i-au alunecat. Stătea în fața mea complet gol, într-o stare de excitație sexuală mai mult decât evidentă. Când mi-am dat seama, a urmat un moment de suspans. Dacă protestam, pierdeam banii de care aveam atâta nevoie.

Am încercat să-i citesc privirea. Părea să spună:

— Nu te supăra. Iartă-mă!

Așadar, am încercat să-l desenez. A fost o experiență bizară. Câtă vreme îi desenam capul, gâtul, brațele, totul mergea bine. Dar în momentul în care privirea îmi aluneca pe restul trupului, îmi dădeam seama de felul în care mă afectează. Sexul lui avea un tremur aproape imperceptibil. Aproape că eram tentată să-i schițez umflătura la fel cum îi schițasem genunchiul. Însă virgina retractilă din mine era tulburată. Îmi spuneam că trebuie să desenez încet și atent, să văd dacă-mi trece criza, altfel era posibil să încerce să-și astâmpere pofta agățându-se de mine. Dar nu, tânărul n-a făcut nici o mișcare. Era transpus și satisfăcut. Numai eu eram tulburată fără să știu de ce.

Când am terminat, s-a îmbrăcat liniștit, părând complet stăpân pe sine. S-a îndreptat către mine, mi-a strâns mâna și mi-a spus:

— Pot să vin și mâine, la aceeași oră?"

Manuscrisul se terminase aici, iar Marianne a intrat curând în atelier, zâmbind.

— Nu-i așa c-a fost o aventură stranie?

— Așa e, dar aș vrea să-mi spui cum te-ai simțit după ce a plecat.

— După aceea, mi-a mărturisit ea, m-am simțit excitată toată ziua, când îmi aminteam de corpul lui și de penisul sculptural, întărit. M-am uitat la desenele mele și într-unul i-am completat imaginea. Eram de-a dreptul chinuită de dorință. Dar pe un astfel de bărbat nu-l interesează decât să fie *privit*.

Asta ar fi putut rămâne o simplă aventură, dar pentru Marianne devenise mult mai importantă. Îmi dădeam seama că ajunsese obsedată de tânăr. În mod evident, la a doua ședință, lucrurile s-au repetat. Nu și-au spus nimic. Marianne nu afișa nici o emoție. El părea a nu fi conștient de plăcerea pe care i-o trezea privirea ei. Cu fiecare zi, ea descoperea alte și alte minuni. Fiecare detaliu al corpului

acestui bărbat era perfect. Ce bine-ar fi fost dacă și el ar fi arătat un cât de mic interes față de detaliile corpului femeii, însă n-o făcea. Iar Marianne slăbea văzând cu ochii și se sfârșea de dor.

O mai afecta și faptul că trebuia să copieze încontinuu aventurile altor oameni, pentru că acum toți cei care scriau în grupul nostru îi dădeau manuscrise, căci Marianne era o dactilografă de încredere. În fiecare noapte, micuța Marianne stătea aplecată peste mașina de scris, cu sânii ei copți și grei, și dactilografia cuvinte fierbinți în care erau turnate scene senzuale, violente. Anumite scene o incitau mai mult decât altele.

Îi plăcea violența. Așa se face că, pentru ea, situația creată cu tânărul era însăși întruchiparea imposibilității. Nu-i venea să creadă că putea să stea acolo atât de excitat, savurând pur și simplu felul în care ea îl fixa, ca și când l-ar fi mângâiat.

Cu cât era el mai pasiv și mai reținut, cu atât își dorea ea mai mult să-l violenteze. Visa să-i forțeze voința, dar cum putea cineva să forțeze voința unui bărbat? Din moment ce nu-l putea ispiti prin prezența ei, cum putea să-l facă s-o dorească?

Voia ca el să adoarmă și așa să-l poată mângâia, iar el s-o posede semiconștient, pe jumătate adormit. Sau visa ca el să intre în atelier în timp ce ea se dezbrăca și să se înfierbânte la vederea trupului ei.

O dată, în timp ce-l aștepta, a încercat să lase ușa întredeschisă, dar el a întors capul și și-a făcut de lucru cu o carte.

Era imposibil să-l stârnești altfel decât privindu-l. Iar Marianne ajunsese să-l dorească nebunește. Desenul era aproape gata. Cunoștea fiecare părticică din corpul lui, culoarea pielii, atât de aurie și de luminoasă, fiecare contur al mușchilor și, mai ales, sexul, sexul lui aflat într-o erecție perpetuă, catifelat, neted, țeapăn și ispititor.

S-a apropiat de el ca să aranjeze un carton care avea rolul de a arunca reflexe mai puternice sau mai multe umbre

pe trupul lui. În cele din urmă, nu s-a mai putut controla și a căzut în genunchi în fața sexului în erecție. Nu l-a atins, doar s-a uitat la el și a murmurat:

— Cât e de frumos!

Scena l-a afectat în mod vizibil. Sexul i s-a întărit și mai mult. Marianne a îngenuncheat foarte aproape de el – aproape că-l putea atinge cu gura –, dar din nou, n-a spus decât:

— Cât e de frumos!

Cum el nu făcea nici o mișcare, ea s-a apropiat, și-a întredeschis buzele și delicat, cât se poate de delicat, a atins vârful penisului cu limba. El nu s-a retras. A continuat să-i urmărească expresia feței și felul în care limba i se rotea mângâindu-l și încercând să-l excite.

L-a lins delicat, cu blândețea unei pisici, după care și-a strecurat vârful în gură și și-a strâns buzele în jurul lui. L-a simțit tremurând.

S-a abținut să facă mai mult, de teamă că se va lovi de un refuz. Iar în momentul în care s-a oprit, el n-a încurajat-o să continue. Părea mulțumit. Marianne a simțit că asta era tot ce putea să-i ceară. A sărit în picioare și s-a întors la lucru. Pe dinăuntru, fierbea. Prin fața ochilor îi treceau imagini violente. Își aducea aminte de filmele ieftine pe care le văzuse la Paris, cu trupuri rostogolindu-se în iarbă, degete care frământau carnea, chiloți albi smulși de mâini pline de dorință, mângâieri, mângâieri și plăcere, plăcerea care le făcea trupurile să se mlădieze și să se încolăcească, plăcerea care li se scurgea pe trupuri ca apa și care le cuprindea vintrele și șoldurile asemenea unui val, făcându-le să se unduiască, sau care li se scurgea pe șira spinării ori pe picioare.

Dar ea s-a controlat, folosindu-și intuiția, care-i spune unei femei care sunt preferințele bărbatului pe care ea îl dorește. El a rămas în transă, cu sexul erect, cu trupul tremurând ușor la răstimpuri, ca și cum ar fi fost străbătut de fiori de plăcere, la amintirea buzelor ei care se deschideau blând ca să-i atingă penisul catifelat.

A doua zi, Marianne a repetat scena căderii în adorație, momentul de extaz la vederea frumuseții sexului. A îngenuncheat din nou și s-a rugat în fața acelui falus straniu, care nu cerea altceva în afară de admirație. L-a lins din nou, cu pricepere și pasiune, stârnindu-i bărbatului frisoane de plăcere care i se răspândeau în tot corpul, l-a sărutat, cuprinzându-l cu buzele ca pe un fruct nemaivăzut, iar el a tremurat ca și data trecută. Apoi, spre surprinderea ei, o picătură dintr-un lichid alb-lăptos și sărat – precursorul extazului? – i s-a dizolvat în gură, așa că a început să apese mai tare și să-și plimbe limba peste el mai energic.

Când a văzut că e topit de plăcere, s-a oprit, gândindu-se că, dacă-i refuza finalul, se putea să facă și el un pas pentru a-și satisface dorința. Inițial, n-a schițat nici un gest. Sexul îi fremăta și era chinuit de dorință, după care femeia a văzut uluită că-și duce mâna către sex, ca și cum ar fi avut de gând să se satisfacă singur.

Pe Marianne a apucat-o disperarea. I-a dat mâna la o parte, i-a luat sexul în gură, i-a cuprins cu ambele mâini părțile sensibile, l-a mângâiat și l-a sorbit până când a ejaculat.

Bărbatul s-a aplecat peste ea cu recunoștință și i-a spus:

— Ești prima femeie, prima femeie, prima femeie...

Fred s-a mutat în atelier. Dar, după cum îmi explicase Marianne, nu trecuse de stadiul în care îi accepta mângâierile. Stăteau întinși în pat, goi, iar Fred se purta ca și când ea ar fi fost complet asexuată. Îi accepta tributurile plin de mărinimie, dar pe ea o lăsa nesatisfăcută. Tot ce făcea era să-i pună mâna între picioare. În timp ce ea-l dezmierda cu gura, mâinile lui îi deschideau sexul ca pe o floare în care căuta pistilul. Când îi simțea contracțiile, îi mângâia despicătura care palpita. Marianne putea să-i răspundă, însă, pe undeva, mângâierile acelea nu-i satisfăceau foamea de corpul și de sexul lui și tânjea să fie posedată complet, să fie penetrată.

I-a venit ideea să-i arate manuscrisul pe care-l dactilografia. S-a gândit că asta ar fi putut să-l incite. S-au întins

în pat și l-au citit împreună. El rostea cuvintele cu voce tare și-i făcea plăcere. Insista asupra descrierilor. Le citea și le recitea, își scotea iar hainele și-și arăta corpul, dar indiferent de cât de tare era excitat, nu făcea mai mult de atât.

Marianne voia să-l convingă să meargă la psihanalist. I-a povestit cât de mult o eliberase pe ea analiza. El a ascultat-o, dar a respins ideea. L-a provocat să scrie la rândul lui, să-și pună pe hârtie experiențele.

La început a fost timid, i-a fost rușine. Apoi, aproape pe furiș, a început să scrie, folosind un creion tocit și ascunzând paginile de ea atunci când intra în cameră, de parcă ar fi fost niște mărturisiri criminale. Numai printr-o întâmplare a reușit Marianne să citească ce scrisese misteriosul ei iubit. El avea nevoie urgentă de bani. Își amanetase mașina de scris, paltonul și ceasul, așa că nu mai avea nimic.

Nu putea s-o lase pe Marianne să aibă grijă de el. Și așa își obosea ochii dactilografiind, muncea până noaptea târziu și niciodată nu câștiga mai mult decât îi trebuia pentru chirie și un pic de mâncare. Așa că s-a dus la colecționarul căruia îi ducea Marianne manuscrisele și și-a oferit propriile pagini spre vânzare, scuzându-se pentru faptul că erau scrise de mână. Neputând să-i descifreze scrisul, colecționarul, în neștiința lui, i le-a dat lui Marianne să le dactilografieze.

Așa se face că Marianne s-a trezit cu manuscrisul iubitului ei în brațe. L-a devorat înainte să se apuce de lucru, neputându-și învinge curiozitatea, încercând să descopere secretul pasivității lui. Iată ce a citit:

„De cele mai multe ori, viața sexuală e un mare secret. Toți conspiră s-o facă astfel. Nici măcar cei mai buni prieteni nu-și împărtășesc detaliile vieții lor sexuale. Trăiesc aici, cu Marianne, într-o atmosferă ciudată. Tot ce discutăm, tot ce citim sau scriem are legătură cu sexul.

Îmi amintesc un incident pe care aproape că-l uitasem. S-a întâmplat când aveam cincisprezece ani și eram încă inocent într-ale iubirii trupești. Familia mea luase un aparta-

ment la Paris, care avea multe balcoane cu geam. În timpul verii, obișnuiam să umblu gol prin cameră. O dată am făcut asta cu geamurile deschise și atunci am observat că, de pe partea opusă, mă urmărea o femeie.

Stătea la ea pe balcon, studiindu-mă fără strop de pudoare, și ceva m-a îndemnat să mă prefac că n-o observasem. Mi-a fost teamă că, dacă și-ar fi dat seama că am observat-o, ar fi plecat.

Faptul că mă știam privit îmi provoca o plăcere extraordinară. Mă plimbam de colo-colo sau stăteam în pat. Ea nu se mișca niciodată. Am repetat acest scenariu în fiecare zi, timp de o săptămână, iar în ziua a treia am avut o erecție.

Oare putea să bage de seamă de peste drum, să observe? Am început să mă ating, simțind tot timpul cât de atentă era la fiecare gest al meu. Mă scăldam într-o stare de excitație delicioasă. Cum stăteam întins, îi puteam admira rotunjimea formelor. Mă jucam cu sexul, uitându-mă fix la ea, și până la urmă m-am excitat atât de tare încât am ejaculat.

Femeia continua să mă urmărească. Oare avea să dea vreun semn? O excita să se uite la mine?

Era posibil s-o fi excitat. A doua zi, am așteptat cu nerăbdare s-o zăresc din nou. Și-a făcut apariția la aceeași oră, stând în balcon și uitându-se la mine. De la distanța aceea nu puteam să-mi dau seama dacă zâmbea sau nu. M-am întins din nou în pat.

Deși eram vecini, n-am încercat să ne întâlnim niciodată față-n față. Tot ce-mi amintesc e plăcerea pe care o simțeam atunci, o plăcere pe care nici o alta n-a putut-o egala. Numai când îmi amintesc de acea perioadă mă excit. Într-un fel, Marianne îmi oferă cam același gen de plăcere. Ador s-o simt cum mă privește cu nesaț, cum mă admiră, cum mă venerează".

Când a citit aceste lucruri, Marianne a simțit că n-o să poată niciodată să-l scoată din pasivitatea lui. A plâns un pic, pentru că se simțea trădată ca femeie. Cu toate astea,

îl iubea. Era sensibil, tandru, delicat. Nu-i rănise niciodată sentimentele. Nu era tocmai protector, dar îi era ca un frate și-i înțelegea stările. O trata ca pe artistul familiei, o respecta pentru faptul că picta, îi căra pânzele, voia să-i fie de ajutor.

Ea ținea un curs de desen. Lui îi plăcea s-o însoțească dimineața, sub pretextul că îi duce planșele. Dar, în scurt timp, Marianne și-a dat seama că scopul lui era altul. Se interesa cu ardoare de modele. Nu de ele în sine, ci de experiența de a poza. Voia să fie model.

Atunci Marianne n-a mai putut răbda. Dacă n-ar fi simțit plăcere sexuală atunci când era privit, probabil că n-ar fi deranjat-o. Dar, știind toate astea, ar fi fost ca și când l-ar fi oferit întregii clase. Ea n-a putut suporta ideea. S-au certat aprins.

Dar el era obsedat de acest gând și, până la urmă, a intrat în rândul modelelor. În ziua aceea, Marianne a refuzat să vină la curs. A rămas acasă și a plâns ca o femeie geloasă care știe că iubitul ei e cu altă femeie.

A urlat. A făcut bucăți desenele cu el, ca și când i-ar fi sfâșiat imaginea, să n-o mai vadă în fața ochilor, imaginea corpului său auriu, neted, perfect. Chiar dacă studenții erau indiferenți față de modele, el reacționa la simpla lor privire, iar Marianne nu putea suporta așa ceva.

Această îndeletnicire a lui a început să-i îndepărteze. Era ca și cum cu cât viciul lui îi oferea mai multă plăcere, cu atât el i se abandona mai aprig, căutându-l fără încetare.

În scurtă vreme, s-au înstrăinat cu totul. Iar Marianne a rămas singură, să ne dactilografieze povestirile erotice.

Femeia cu văl

Într-o seară, George a intrat într-un bar suedez unde-i plăcea să meargă și s-a așezat la o masă, să se bucure de seara lui liberă. La masa vecină a observat un cuplu foarte distins și stilat, bărbatul îmbrăcat îngrijit, elegant, iar femeia toată în negru, cu un văl care-i acoperea fața radioasă și bijuterii în culori sclipitoare. Amândoi îi zâmbeau. Nu-și spuneau nimic, ca și când s-ar fi știut de când lumea și nu mai aveau nevoie de cuvinte.

Toți trei urmăreau ce se petrecea la bar – câteva perechi care beau împreună, o femeie singură, un bărbat în căutare de aventuri – și cu toții păreau că se gândesc la același lucru.

În cele din urmă, bărbatul acela elegant a intrat în vorbă cu George, care acum avea ocazia s-o studieze atent pe femeie, găsind-o și mai frumoasă. Dar tocmai când se aștepta să li se alăture și ea în conversație, aceasta i-a spus partenerului său ceva ce George n-a reușit să priceapă, a zâmbit și s-a retras.

George s-a simțit brusc deprimat. Îi pierise tot cheful. Și în plus, nu avea decât câțiva dolari de cheltuit, așa că nu putea să-l invite pe celălalt la un pahar, căutând să mai afle câte ceva despre femeie. Spre mirarea lui, străinul a fost cel care s-a întors spre el și i-a spus:

— Ce zici, vrei să bem un pahar împreună?

George a acceptat. Conversația a evoluat de la discuția despre hotelurile din sudul Franței la momente de sinceritate, în care George a mărturisit că era cam strâmtorat. Ca

răspuns, celălalt a insinuat că era extrem de ușor să câștigi bani. Însă n-a continuat. L-a făcut pe George să mărturisească ceva mai multe.

George, ca mulți bărbați, avea următoarea meteahnă: când devenea mai expansiv, îi plăcea să-și povestească isprăvile. Și întotdeauna vorbea ambiguu despre toate astea. Lăsa să se creadă că, de fiecare dată când ieșea din casă, dădea nas în nas cu aventura, că nu ducea niciodată lipsă de o seară sau de o femeie interesantă.

Celălalt îl asculta și zâmbea.

Când George a terminat de vorbit, străinul i-a spus:

— Exact cum mi-am închipuit din clipa în care te-am văzut! Tu ești omul de care am nevoie. Mă confrunt cu o problemă cât se poate de delicată. Ceva absolut nemaiîntâlnit. Nu știu dacă ai avut prea mult de-a face cu femei dificile, nevrotice. N-ai avut, așa-i?

Îmi dau seama că nu din ce-mi povestești. Ei bine, eu am avut. Poate că le atrag în chip deosebit. Chiar acum sunt într-o situație foarte complicată. Nu prea știu cum o să ies din ea. Am nevoie de ajutorul tău. Spui că ești strâmtorat. Uite, îți propun o cale cât se poate de plăcută de a face rost de bani. Ascultă-mă cu atenție. E vorba de o femeie bogată și extrem de frumoasă, de fapt, perfectă. Ar fi putut să fie iubită cu credință de oricine i-ar fi plăcut, să se mărite cu oricine ar fi poftit. Atâta doar că e victima unei greșeli perverse a naturii – nu-i plac decât necunoscuții.

— Dar toată lumea iubește necunoscutul, a spus George, gândindu-se imediat la călătorii, întâlniri neașteptate, situații inedite.

— Nu, nu în sensul în care o face ea. N-o interesează decât bărbații pe care nu i-a văzut și nu-i va mai vedea niciodată. Dar pentru un astfel de bărbat, ar face totul.

George murea să întrebe dacă femeia era cea care stătuse cu el la masă. Dar nu îndrăznea. Omul părea mai degrabă torturat de faptul că trebuia să-i spună așa ceva și, în același timp, îmboldit să spună povestea. A continuat:

— Trebuie să veghez asupra fericirii acestei femei. Aș face orice pentru ea. Mi-am dedicat întreaga viață satisfacerii capriciilor ei.

— Înțeleg, a spus George. Și eu aș simți același lucru.

— Ei bine, a spus străinul acela elegant, dacă ai vrea să vii cu mine, probabil că ți-ai rezolva greutățile financiare pentru o săptămână și ți-ai satisface în același timp și nevoia de aventură.

George s-a îmbujorat de plăcere. Au plecat împreună. Bărbatul a chemat un taxi. În taxi, i-a dat lui George cincizeci de dolari. Apoi i-a spus că trebuie să-l lege la ochi, ca să nu vadă casa la care mergeau și nici strada, din moment ce nu trebuia să repete niciodată această experiență.

George fierbea de curiozitate, era asaltat de imagini cu femeia de la bar și, în fiecare clipă, îi vedea gura fierbinte și ochii arzători în spatele vălului. Părul îi plăcuse în mod deosebit. Îi plăcea părul greu care trăgea chipul în jos ca o dulce povară, înmiresmată și prețioasă. Era una dintre fixațiile lui.

Călătoria nu a durat mult. A intrat bucuros în acest joc ciudat. Înainte să coboare din taxi, străinul i-a scos legătura de la ochi, ca să nu atragă atenția șoferului sau portarului, dar, prevăzător, contase pe strălucirea fantastică a luminilor de la intrare, care l-au orbit complet pe George. Nu vedea nimic în afară de lumini strălucitoare și de oglinzi.

A pășit într-una dintre cele mai somptuoase încăperi pe care le văzuse vreodată – totul era alb, plin de oglinzi, de plante exotice, de mobilă aleasă, tapetată cu damasc și completată de un covor atât de moale încât nici nu li se auzeau pașii. A fost condus dintr-o cameră în alta, fiecare de altă nuanță, toate pline de oglinzi, așa că și-a pierdut complet simțul orientării. Până la urmă, au ajuns la ultima. A tras adânc aer în piept.

Se afla într-un dormitor cu un pat cu baldachin. Pe podea erau împrăștiate blănuri, la ferestre erau perdele diafane și oglinzi, foarte multe oglinzi. Era fericit că putea suporta

propria imagine reflectată de sute de ori, imaginea unui bărbat atrăgător reprodusă la nesfârșit, a unui bărbat pe care misterul situației îl făcuse să fiarbă de nerăbdare și să radieze ca niciodată. Oare ce puteau însemna toate astea? Nu avea timp să se întrebe.

Femeia pe care o cunoscuse la bar a intrat în cameră și, de cum a intrat, bărbatul care-l condusese a dispărut.

Își schimbase rochia. Purta un veșmânt de satin răvășitor, care-i lăsa umerii goi și care era încrețit numai cât să nu cadă de pe ea. George avea senzația că rochia îi va aluneca la prima mișcare, că se va desprinde de ea ca o teacă strălucitoare, din care va ieși la iveală pielea ei lucioasă, care strălucea la fel ca satinul și era tot atât de fină la pipăit.

Trebuia să-și păstreze calmul. Nu-i venea să creadă că această femeie frumoasă i se dăruia lui, unui străin.

Se și intimidase. Ce aștepta de la el? Ce căuta? Să-i satisfacă vreo dorință neîmplinită?

Avea numai o noapte la dispoziție pentru a-și demonstra calitățile de amant. Urma să n-o mai vadă niciodată. Era însă posibil să ghicească secretul firii ei și să n-o posede doar o dată. Se întreba câți bărbați ajunseseră în acea cameră.

Era foarte frumoasă, cu trăsături dulci și catifelate. Ochii îi erau negri și umezi, gura îi strălucea, pielea reflecta lumina. Trupul îi era perfect cizelat. Avea contururile incisive ale unei femei zvelte, dar mai avea și ceva de fruct copt, extrem de provocator.

Era foarte subțire în talie și din cauza asta sânii păreau și mai rotunzi. Spatele-i părea de dansatoare și fiecare unduire îi scotea în evidență formele ademenitoare ale șoldurilor. I-a zâmbit. Gura-i moale și cărnoasă era întredeschisă. George s-a apropiat și și-a lipit buzele de umărul ei gol. Nimic nu se putea compara cu finețea pielii ei. Ce tentație, să-i tragi rochia fragilă de pe umeri și să-i dezgolești sânii, pe care satinul se mula perfect! Ce tentație s-o dezbraci imediat!

Dar George intuia că nu putea să abordeze atât de direct o astfel de femeie, că avea nevoie de subtilitate și îndemânare. Niciodată nu-și studiase fiecare gest și nici nu-l lustruise cu atâta atenție și meșteșug. Era hotărât să transforme ocazia într-un lung asediu și, cum nici ea nu dădea vreun semn că s-ar grăbi, a continuat să adulmece în preajma umerilor ei goi, respirând vagi urme ale parfumului minunat pe care-l răspândea corpul ei.

Ar fi putut s-o posede atunci, pe loc, atât de tare îl vrăjise, dar voia ca ea să-i dea mai întâi un semn, o voia înfierbântată, nu pasivă și moale ca ceara în mâinile lui.

Părea incredibil de rezervată și de supusă, dar nu simțea nimic. Pielea nu-i părea înfiorată de nici un tremur și, chiar dacă buzele îi erau întredeschise ca pentru un sărut, nu răspundea la nici unul.

Stătea lângă pat, fără să scoată o vorbă. El și-a trecut mâinile peste formele ei satinate, ca și când ar fi vrut să le cunoască. Gestul a lăsat-o complet rece. A alunecat ușor în genunchi și i-a sărutat și mângâiat corpul. Degetele lui simțeau că nu mai avea nimic pe sub rochie. A condus-o până la marginea patului, iar ea s-a așezat. I-a scos papucii. I-a prins tălpile în palme.

Ea i-a zâmbit, blând și seducător. George i-a sărutat tălpile, în timp ce mâinile i se strecurau pe sub faldurile rochiei, pipăindu-i picioarele fine până spre coapse.

L-a lăsat să-i mângâie tălpile, care acum se odihneau pe pieptul lui, în timp ce el își plimba mâinile în sus și-n jos pe picioarele ei, pe sub rochie. Dacă pe picioare pielea era atât de fină, cum era oare în vecinătatea sexului, unde părea întotdeauna atât de delicată? Își ținea coapsele lipite una de alta, așa că el nu și-a mai putut continua explorarea. S-a ridicat și s-a aplecat peste ea s-o sărute. Cum stătea culcată pe spate, și-a deschis ușor picioarele.

El i-a cutreierat tot trupul cu mâinile, ca și când ar fi vrut să-i înfierbânte fiecare centimetru de piele doar atingând-o și, înainte de a încerca să-i strecoare mâna între picioare, a

mângâiat-o din nou, de la umeri până-n tălpi, iar femeia și-a mai desfăcut un pic picioarele, cât să poată el să-i pipăie sexul.

Părul îi era răvășit de atâtea săruturi, iar rochia îi căzuse de pe umeri, dezvelindu-i pe jumătate sânii. El i-a tras-o în jos cu gura, descoperind sânii pe care îi așteptase, ademenitori, tari, cu pielea nemaipomenit de fină și sfârcurile trandafirii, ca ale unei fete tinere.

Aproape că-i venea s-o lovească, văzând-o atât de apatică. Mângâierile îl înfierbântau pe el, nu pe ea. Când îl atingea cu degetul, sexul ei era rece și moale, docil, dar lipsit de orice vibrație.

George începuse să se gândească dacă nu cumva secretul acestei femei era tocmai faptul că nu putea fi atâtată. Dar n-avea cum să fie asta. Corpul ei respira senzualitate. Pielea era atât de sensibilă, gura atât de plină. Părea imposibil să nu poată simți nimic. Acum o răsfăța încontinuu cu mângâieri de vis, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume să aștepte ca flacăra din ea să se aprindă.

Peste tot erau oglinzi care multiplicau imaginea femeii zăcând întinsă cu rochia căzută de pe sâni, cu gambele goale atârnând din pat și cu picioarele ușor depărtate sub rochie.

Trebuia să-i sfâșie rochia, să se întindă lângă ea în pat, să-i simtă corpul lipit de al lui. A început să-i tragă rochia în jos, iar ea l-a ajutat. Corpul ei a ieșit la iveală cum a ieșit Venus din spuma mării. A ridicat-o cât să stea complet întinsă, iar gura lui nu înceta să-i sărute fiecare parte a corpului.

Apoi s-a petrecut ceva ciudat. Când s-a aplecat să-și înfrupte privirea din imaginea sexului ei, cu nuanța lui trandafirie, pe ea a trecut-o un fior, iar George aproape a țipat de fericire.

Femeia a murmurat:

— Scoate-ți hainele.

El s-a dezbrăcat. Era conștient de impactul pe care-l avea atunci când era gol. Se simțea mult mai în largul lui astfel, pentru că făcuse atletism, înot, alpinism și avea o bună rezistență fizică. Știa că avea șanse mari să-l placă.

Se uita la el. Îl plăcea? Îi răspundea când se apleca deasupra ei? Nu putea spune. O dorea atât de mult încât nu mai putea de nerăbdarea de-a o atinge cu vârful penisului, dar ea l-a oprit. Voia să i-l sărute și să i-l mângâie. Și-a pus în practică intențiile cu multă pricepere, așa că s-a trezit cu ea întoarsă cu fundul spre fața lui, cât să-i vină bine s-o atingă și s-o sărute la rându-i.

Murea de dorință să-i exploreze și să-i sărute fiecare colțișor al trupului. Și-a strecurat două degete în vaginul ei și i l-a deschis, și-a desfătat privirea cu pielea sclipitoare, cu mierea care se scurgea ușor, cu părul care se cârlionța în jurul degetelor lui. Gura îi devenise din ce în ce mai lacomă, ca și cum s-ar fi transformat într-un organ sexual, și-i plăcea atât de mult să o posede, că dacă ar fi continuat să-i dezmierde carnea cu limba, ar fi atins o plăcere absolut necunoscută. Pe măsură ce mușca din ea cu asemenea delicii, a simțit-o din nou înfiorată de o undă de plăcere. A dat-o la o parte de pe sexul lui, ca nu cumva să aibă parte de plăcerea maximă în timp ce doar îl săruta și să-l păcălească în momentul în care va ajunge să-i simtă penisul înăuntru. Era ca și cum gustul cărnii le stârnise amândurora o foame de lup. Iar acum, gurile lor se topeau una în cealaltă, căutându-și limbile neastâmpărate.

Îi fierbea sângele. Se părea că, încet-încet, reușise s-o aducă unde voia. Ochii îi scăpărau, gura nu i se mai dezlipea de corpul lui. Până la urmă a pătruns-o, în momentul în care, nemaiputând să aștepte, s-a oferit singură, deschizându-și vulva cu degetele ei frumoase. Chiar și atunci și-au amânat plăcerea, iar ea l-a simțit captiv pe deplin.

Apoi a arătat spre oglindă și a început să râdă:

— Uite, se vede ca și cum n-am face dragoste, ca și cum aș sta pur și simplu pe genunchii tăi, iar tu, ticălosule, tu ai fi avut-o în mine tot timpul și, uită-te la tine, chiar tremuri. Ah, nu mai suport, nu mai suport să mă prefac că n-am nimic înăuntru! Simt că ard! Mișcă-te chiar acum, mișcă-te!

S-a aruncat peste el ca să se poată undui în jurul penisului, iar acest dans erotic i-a produs o plăcere atât de mare încât a țipat. În aceeași clipă, și trupul lui George a fost scuturat de un extaz fulgerător.

În ciuda intensității cu care au făcut dragoste, când a plecat, nu l-a întrebat cum îl cheamă și nici nu i-a cerut să se întoarcă. L-a sărutat ușor pe buzele care aproape îl dureau și i-a spus să plece. Amintirea acelei seri l-a obsedat luni de zile și n-a putut să repete experiența cu nici o altă femeie.

Într-o zi s-a întâlnit cu un prieten care tocmai primise o mulțime de bani pe niște articole și îl invitase la un pahar. El i-a spus lui George o poveste spumoasă despre o scenă la care fusese martor. Își toca banii fără nici o grijă într-un bar, când s-a apropiat de el un domn foarte distins și i-a sugerat o modalitate de a-și petrece timpul, și anume urmărind o pereche care făcea dragoste, iar cum prietenul lui George chiar era *voyeur*, a acceptat imediat. Fusese dus într-un apartament somptuos, dintr-o casă misterioasă, și închis într-o cameră slab luminată, unde văzuse o nimfomană făcând dragoste cu un bărbat extrem de bine dotat și de potent.

Lui George i-a stat inima în loc.

— Descrie-mi-o!

Prietenul lui a descris-o pe femeia cu care George făcuse dragoste, i-a descris până și rochia de satin. La fel a descris și patul cu baldachin, și oglinzile, totul. Prietenul lui George plătise o sută de dolari pentru reprezentație, dar ea făcuse toți banii și ținuse patru ore.

Bietul George! Luni întregi s-a ferit de femei. Nu-i venea să creadă că exista o asemenea perfidie și prefăcătorie. Ajunsese obsedat de ideea că fiecare femeie care-l invita în apartamentul ei ascundea un spectator în spatele draperiilor.

Elena

În timp ce aștepta trenul spre Montreaux, Elena se uita la oamenii din jur, de pe peron. Fiecare călătorie trezea în ea aceeași curiozitate și speranță pe care le simți înainte să se ridice cortina la teatru, aceeași neliniște care-ți face imaginația s-o ia razna și același entuziasm.

Pusese ochii pe câțiva bărbați cu care i-ar fi plăcut să stea de vorbă și se întreba dacă vor călători cu același tren sau doar veniseră să-și ia la revedere de la alți pasageri. Dorințele ei erau vagi, poetice. Dacă ar fi fost întrebată din senin ce anume aștepta, probabil că ar fi răspuns: „*Le merveilleux*". Era vorba de o foame pe care n-o putea localiza în nici o zonă a corpului ei. Era adevărat ce-i spusese o cunoștință, după ce Elena criticase aspru un scriitor pe care-l întâlnise:

— Nu poți să-l vezi așa cum e, nu poți să vezi pe nimeni așa cum e. Toți te vor dezamăgi, pentru că tu aștepți pe *cineva.*

Într-adevăr, aștepta pe cineva – de fiecare dată când se deschidea o ușă, de fiecare dată când mergea la o petrecere, la orice adunare, de fiecare dată când intra într-o cafenea sau într-o sală de teatru.

Nici unul dintre bărbații pe care-i ochise ca posibili companioni agreabili nu s-a urcat în tren. Așa că a deschis cartea pe care o luase cu ea. Era *Amantul doamnei Chatterley.*

Mai târziu, Elena nu și-a putut aduce aminte nimic din această călătorie, în afară de o fierbințeală teribilă care îi

cuprinsese tot corpul, ca și când ar fi băut o sticlă din cel mai bun vin de Burgundia, și de o mare întristare, când a descoperit un secret pe care, i se părea, toți oamenii îl știau. În primul rând, a descoperit că nu cunoscuse niciodată senzațiile descrise de Lawrence și, în al doilea rând, că dorința ei gravita în jurul acestor senzații. Dar mai exista un adevăr de care devenise pe deplin conștientă. Ceva îi crease Elenei predispoziția de a se afla mereu în defensivă în fața unei posibile experiențe, o permanentă nevoie de a fugi care o îndepărta de scena plăcerii și de un mod de viață expansiv. Fusese în dubiu, de foarte multe ori, și apoi o luase la goană. Numai ea era de vină pentru tot ceea ce nu trăise, pentru tot ceea ce ignorase.

În ea zăcuse chircită o altă femeie, femeia din cartea lui Lawrence, care ieșise până la urmă la iveală, gata să-l întâmpine pe acel *cineva* cu toate simțurile ei treze, de parcă ar fi pregătit-o o mie de mângâieri pentru această întâlnire.

La Caux, din tren a coborât o altă femeie. Nu era locul de unde i-ar fi plăcut să-și înceapă călătoria. Caux era un vârf de munte izolat, cu lacul Geneva la poalele lui. Era primăvară, zăpada se topea, iar micul tren care urca panta muntelui îi dădea Elenei o stare de nervozitate: o scotea din minți lentoarea cu care urca, lentoarea din gesturile elvețienilor, mișcarea alene a animalelor, peisajul static, greoi, când starea ei și sentimentele care o încercau aveau ceva din tumultul torenților abia formați.

Nu plănuia să stea foarte mult. Voia doar să se odihnească până când noua ei carte avea să fie gata pentru publicare.

De la gară, s-a îndreptat către o cabană care arăta ca o căsuță din povești, dar femeia care i-a deschis părea o vrăjitoare. A fixat-o pe Elena cu niște ochi negri ca tăciunele, după care a invitat-o înăuntru. Elenei i se părea că acea casă fusese construită pentru ea, cu ușile și mobila mai mici decât ar fi fost normal. Nu era o iluzie, pentru că femeia s-a întors către ea și i-a spus:

— Am scurtat picioarele scaunelor și meselor. Îți place casa mea? Îi spun „Căsuța"[1] – casă mică, pe românește.

Elena s-a împiedicat la intrare de un morman de ghete de iarnă, jachete, căciuli de blană, mantale și bețe. Aceste lucruri căzuseră din debara și fuseseră lăsate acolo, pe jos. Vasele de la micul dejun erau încă pe masă.

Când urca scările, pantofii vrăjitoarei bocăneau ca niște saboți de lemn. Avea o voce groasă, ca de bărbat, iar în jurul buzelor i se arcuia o umbră negricioasă, ca o mustață de adolescent. Tonul îi era grav, pătrunzător.

A condus-o pe Elena în camera ei, care dădea într-o terasă compartimentată cu paravane de bambus, completând astfel fațada însorită a casei cu vedere la lac. În curând, Elena se întindea la soare, deși se temea să facă plajă. Soarele îi stârnea o poftă pătimașă de viață și o adevărată fervoare de a-și conștientiza propriul corp. Uneori se mângâia. Acum închidea ochii și-și amintea scene din *Amantul doamnei Chatterley*.

În zilele care au urmat, a început să facă plimbări lungi. Întârzia de fiecare dată la masă. Când ajungea, doamna Kazimir o privea nervoasă și nu scotea nici un cuvânt în timp ce o servea. În fiecare zi, venea cineva să discute cu doamna Kazimir în legătură cu plata ipotecii casei. Era amenințată cu vânzarea. Mi-am dat seama că, dacă i-ar fi luat casa – carapacea ei de broască-țestoasă, cochilia ei protectoare –, ar fi murit. În același timp însă, refuza să cazeze oameni care nu-i plăceau și nu primea bărbați.

Până la urmă, a cedat în fața unei familii – soț, soție și o fetiță, care veneau direct de la gară, atrași de priveliștea fantastică a cabanei Căsuța. Nu mult după aceea, se găseau pe terasa vecină cu a Elenei, luând micul dejun la soare.

Într-o zi, Elena l-a întâlnit pe bărbat, urcând singur spre vârful muntelui din spatele cabanei. Mergea repede, i-a zâmbit

1 Am păstrat scrierea fonetică a cuvântului românesc pentru a nu diminua savoarea textului și pentru a respecta intențiile autoarei.

Elenei când a trecut pe lângă ea, și a continuat să meargă întins, de parcă l-ar fi fugărit cineva. Își scosese cămașa, să profite din plin de ziua însorită. Elena a văzut un tors superb de atlet, cu pielea bătând în auriu. Avea o figură tinerească, energică, dar părul începea să-i încărunțească. Era ceva neomenesc în ochii lui, în uitătura aceea hipnotică, fixă, ca de îmblânzitor de animale, ceva autoritar și violent. Elena văzuse aceeași expresie la proxeneții care stăteau la colț de stradă în Montmartre, cu pălăriile și eșarfele lor colorate.

Exceptând ochii, bărbatul avea o figură aristocrată. Mișcările îi erau tinerești și inocente. Mergea clătinându-se, ca și când ar fi fost un pic beat. Toată forța părea să i se fi concentrat în felul în care o privise pe Elena, după care a zâmbit liniștit, nevinovat, și a mers mai departe. Elena a rămas uluită de felul în care o privise, iar îndrăzneala acelui bărbat mai că a scos-o din sărite. Însă zâmbetul lui tineresc a risipit efectul pătrunzător al privirii și i-a lăsat Elenei o impresie confuză, de emoții pe care nu le putea defini. S-a întors.

Când a ajuns la Căsuța, era tulburată. Voia să plece. Dorința de a-și lua zborul începea să se facă simțită. Știa că altfel se expunea unui pericol. Se gândea să se întoarcă la Paris. Până la urmă însă, a rămas.

Într-o zi, dinspre pianul care începea să ruginească la parter, a început să se reverse muzică. Notele ușor false aminteau de pianele din bărulețele întunecoase. Elena s-a trezit zâmbind. Străinul se distra. Ironiza menirea acelui pian, făcându-l să scoată sunete care n-aveau nimic în comun cu aerul lui de îmburghezire stătută sau cu ceea ce cântaseră vreodată la el fetițele elvețiene cu cozi lungi, împletite.

Dintr-odată, casa a prins viață, iar Elena a simțit că vrea să danseze. Pianul s-a oprit, dar înainte de asta, reușise s-o facă să se învârtă ca o păpușă cu cheie. Singură pe terasă, se răsucea pe vârfuri ca o sfârlează. S-a trezit din senin că, foarte aproape de ea, aude o voce de bărbat, care-i spune râzând:

— Uite că mai sunt și oameni vii în casa asta!

O privea prin ochiurile paravanului, iar fața lui, lipită de împletitura de bambus, arăta ca a unui animal închis în cușcă.

— Nu vii la o plimbare? a întrebat-o. Locul ăsta e ca un mormânt. E Casa Morților. Doamna Kazimir e Talpa Iadului. Ne va transforma în stalactite. Vom avea dreptul la o lacrimă pe oră, atârnată de cine știe ce tavan boltit, lacrimi-stalactite.

Așa că Elena și vecinul ei au coborât împreună. Primul lucru pe care el l-a spus a fost:

— Ai obiceiul să te întorci, să pornești la plimbare și apoi să te întorci. Asta-i foarte rău. E prima crimă împotriva vieții. Eu cred în îndrăzneală.

— Oamenii își manifestă îndrăzneala în feluri diferite. Uneori mă întorc, cum bine spui, dar mă duc acasă și scriu la o carte care va ajunge să-i obsedeze pe cenzori.

— E un mod greșit de a-ți folosi datele naturale, i-a spus bărbatul.

— Dar după aceea, i-a răspuns Elena, îmi folosesc cartea ca și cum ar fi dinamită, o plasez acolo unde vreau să aibă loc explozia și, în felul ăsta, îmi croiesc o cale de acces.

Nici nu apucase bine să termine ce avea de spus, când s-a auzit o explozie undeva în munți, unde se tăia un drum în stâncă, și au râs de o asemenea coincidență.

— Carevasăzică, ești scriitoare, i-a spus el. Eu sunt de toate: pictor, scriitor, muzician, vagabond. Nevasta și copilul sunt închiriați temporar, doar de fațadă. Am fost forțat să folosesc pașaportul unui prieten. Acest prieten n-a avut încotro și a trebuit să-mi împrumute nevasta și copilul. Fără ei, n-aș fi aici. Am un talent de a pune pe jar poliția franceză!... Nu mi-am ucis portăreasa, deși ar fi trebuit. M-a provocat suficient de des. N-am făcut decât ce fac și ceilalți revoluționari ai vorbelor: să exalt prea mult ideea de revoluție, în prea multe seri, la aceeași cafenea, iar un bărbat îmbrăcat cât se poate de banal a fost unul dintre

susținătorii mei cei mai înfocați – halal susținător! Cele mai bune discursuri le țin când sunt beat.

N-ai fost acolo niciodată, a continuat bărbatul. Cea mai râvnită femeie e cea pe care n-o găsim în cafeneaua aglomerată atunci când o căutăm, cea pe care trebuie s-o vânăm și s-o descoperim în spatele poveștilor după care se ascunde.

Ochii lui au fixat-o zâmbind tot timpul cât a vorbit. O pironea cu privirea unuia care-i cunoaște toate subterfugiile și strategiile prin care încearcă să se sustragă și avea asupra ei efectul unui catalizator, țintuind-o în locul în care stătea, cu vântul care-i ridica fusta ca unei balerine, cu părul umflat ca pânza unei corăbii. Era conștient de talentul ei de-a se face nevăzută. Dar el avea o forță și mai mare, putând s-o facă să nu se miște din loc atât cât voia el. Numai în momentul în care bărbatul a întors capul, ea a fost din nou liberă. Dar nu atât de liberă încât să fugă de el.

După trei ore de mers, s-au prăbușit pe un pat de ace de pini din apropierea unei cabane. Se auzea o pianină mecanică.

El i-a zâmbit și i-a spus:

— Ar fi un loc minunat unde să ne petrecem ziua și noaptea. Ți-ar plăcea?

A lăsat-o să fumeze în liniște, întinsă pe patul de ace de pin. Elena nu i-a răspuns. A zâmbit.

Apoi au mers până la cabană, iar el a cerut ceva de mâncare și o cameră. Și-a formulat rugămințile calm, nelăsând nici o îndoială asupra dorințelor lui. Fermitatea cu care trata lucrurile mărunte i-a dat Elenei senzația că în același fel va îndepărta toate piedicile din calea dorințelor lui mai mari.

Nu-i venea să dea înapoi, să-l evite. În ea creștea un sentiment de exaltare, presimțirea că va trăi o emoție atât de puternică încât o va smulge din ea însăși pentru totdeauna și o va abandona în mâinile unui străin. Nici măcar nu-i știa numele și nici el pe-al ei. Nuditatea privirii cu care o măsura era ca o penetrare. Tremura în timp ce urca scările.

Când s-au trezit unul în fața celuilalt, în camera în care trona un pat imens, din lemn masiv, sculptat, primul lucru pe care ea l-a făcut a fost să se îndrepte spre balcon, iar el a urmat-o. Simțea că gestul pe care bărbatul urma să-l facă era unul posesiv, acaparator. Aștepta. Dar ce a urmat a surprins-o cu totul.

Nu ea a fost cea care să șovăie, ci acest bărbat al cărui aer autoritar o adusese până aici. Stătea în fața ei placid, dintr-odată ciudat, cu o privire neliniștită. I-a spus cu un zâmbet dezarmant:

— Presupun că-ți dai seama că ești prima femeie adevărată pe care am întâlnit-o – o femeie pe care aș putea s-o iubesc; eu te-am făcut să mă urmezi. Dar trebuie să fiu sigur că vrei să fii aici. Eu...

Timiditatea lui a umplut-o de o tandrețe pe care n-o mai cunoscuse niciodată. Acel bărbat plin de forță făcea o plecăciune în fața ei, ezita înainte de a împlini visul care începuse să se înfiripe. Această tandrețe a copleșit-o. Ea a fost cea care s-a apropiat de el și i-a întins buzele.

Atunci a sărutat-o și i-a cuprins sânii cu mâinile. Ea i-a simțit dinții. El i-a sărutat venele palpitânde și gâtul pe care l-a cuprins cu palmele ca și când ar fi vrut să-l separe de trup. Elena tremura de dorința de a fi posedată cu totul. O dezbrăca în timp ce o săruta. Hainele zburau în jurul lor, iar ei se sărutau încontinuu. Apoi a luat-o în brațe și a dus-o în pat, fără să se uite la ea și fără să-și dezlipească gura de fața ei, de gâtul ei, de părul ei.

Mângâierile lui erau stranii, uneori blânde și toropitoare, alteori pătimașe, așa cum și le închipuise atunci când o fixa cu privirea – atingerile unui animal sălbatic. Era ceva animalic în felul în care-i frământa fiecare părticică din corp și în care-i apuca sexul cu păr cu tot, de parcă ar fi vrut să i-l smulgă așa cum smulgi iarba cu tot cu pământ.

Când închidea ochii, i se părea că bărbatul acesta avea mai multe mâini, care o atingeau peste tot, și mai multe guri, care îi molfăiau carnea, iar dinții lui de lup se înfigeau în

cele mai moi părți ale trupului ei. Dezbrăcat, era întins cu totul peste ea. Elenei îi plăcea să-i simtă greutatea, să fie strivită sub trupul lui. Îl voia sudat de ea, de la gură până la tălpi. Corpul îi era străbătut de fiori de plăcere. El îi șoptea din când în când câte ceva, i-a spus să-și ridice piciorul cum n-o mai făcuse niciodată, până când și-a atins bărbia cu genunchiul; i-a șoptit să se întoarcă și i-a deschis fesele cu mâinile. S-a odihnit în ea, s-a întins pe spate și a așteptat.

Apoi ea s-a retras, s-a ridicat în coate cu părul răvășit și o privire halucinată și l-a văzut ca prin ceață, întins pe spate. S-a lăsat să alunece până când a putut ajunge la penisul lui cu gura. A început să-l sărute de jur-împrejur. El suspina. Penisul tremura ușor la fiecare sărut. Bărbatul o privea. Îi pusese mâna pe cap și o apăsa în jos, împingându-i gura către penis. Mâna i-a rămas acolo cât timp ea s-a mișcat în sus și-n jos, până când în final s-a lăsat să cadă pe abdomenul lui, suspinând de o plăcere copleșitoare, și a zăcut acolo cu ochii închiși, savurându-și fericirea.

Ea nu-l putea privi așa cum o privea el. Ochii ei erau încețoșați de o pasiune violentă. Când se uita la el, era atrasă ca de un magnet de trupul lui, pe care voia să-l atingă cu gura, cu mâinile, cu tot corpul. Se freca de el cu o poftă animalică, savurând contactul cu pielea lui. Apoi se lăsa pe-o parte și rămânea așa, întinsă, atingându-i gura ca și cum ar fi vrut să i-o modeleze, iar și iar, ca un orb care căuta să-și dea seama de forma buzelor, a ochilor, a nasului, să-i mângâie pielea, să-i ghicească lungimea părului. Îl atingea ușor cu degetele, dar, dintr-odată, aceste degete delicate căpătau nerv, apăsau adânc în carne și-l răneau, ca și cum ar fi vrut să se convingă în acest fel violent că el exista cu adevărat.

Acestea erau semnele exterioare că cele două corpuri se descopereau unul pe altul. Erau amețiți de atâtea mângâieri. Gesturile le erau lente, ca prin vis. Mâinile li se îngreunaseră. Gura lui nu se închidea niciodată.

Cum mai curgea mierea din ea! El și-a înmuiat blând degetul, apoi sexul, apoi a ghidat-o în așa fel încât să stea întinsă peste el, cu picioarele peste picioarele lui, astfel încât atunci când o penetra putea să vadă cum intră în ea, iar ea putea la rândul ei să-l vadă. Își vedeau trupurile ondulându-se împreună, încercând să atingă extazul. El o aștepta, urmărindu-i mișcările.

Văzând că nu-și accelerează mișcările, i-a schimbat poziția, punând-o să stea pe spate. S-a ghemuit peste ea ca s-o poată poseda cu și mai multă forță, să-i poată ajunge până în adâncul pântecelui, să lovească iar și iar pereții de carne, iar ea simțea că înăuntrul ei se trezeau noi celule, degete și guri neștiute, care-i răspundeau lui atunci când intra și care se prindeau în aceeași mișcare ritmică, simțea că era din ce în ce mai plăcut să-l aspire înăuntru, ca și cum, prin frecare, ar fi ieșit la iveală alte straturi ale plăcerii. Ea se mișca din ce în ce mai repede ca să ajungă la orgasm și, văzând asta, și-a grăbit și el ritmul și a îndemnat-o să termine odată cu el, i-a vorbit, a mângâiat-o, și-a lipit gura de gura ei, ca limbile lor să se miște în același ritm ca pântecele și penisul, iar orgasmul a izbucnit undeva între gură și sex, stârnind curenți de plăcere din ce în ce mai intensă, până când ea a țipat, printre râsete și suspine, de extazul pe care îl simțise revărsându-i-se în tot corpul.

Când Elena s-a întors la Căsuța, doamna Kazimir a refuzat să-i vorbească. Își manifesta dezaprobarea tacit, dar atât de intens încât se simțea în toată cabana.

Elena și-a amânat întoarcerea la Paris. Pierre nu ar fi putut-o însoți. Se întâlneau în fiecare zi, iar uneori rămâneau și peste noapte împreună, departe de Căsuța. Visul a continuat fără a fi umbrit de nimic timp de zece zile, până când a apărut o femeie, într-o seară când Elena și Pierre nu erau acasă. Soția lui a primit-o. S-au încuiat în cameră. Doamna Kazimir a încercat să asculte ce vorbeau, dar i-au văzut capul pe o ferestruică.

Femeia era rusoaică. Era neobișnuit de frumoasă, cu ochii violeți, părul negru și trăsături ca de egipteancă. N-a vorbit prea mult. Părea foarte supărată. Dimineața, când s-a întors, Pierre a găsit-o acolo. Se vedea clar că era surprins. Elena a fost străbătută de un fior de neliniște inexplicabilă. Se temea de femeia aceea. Totuși, când Pierre s-a întâlnit cu ea câteva ore mai târziu, i-a explicat că vizita era legată de munca lui. Femeia fusese trimisă cu instrucțiuni. El trebuia să plece. I se dăduse o misiune la Geneva. Fusese salvat din încurcăturile de la Paris cu condiția să execute alte ordine. Nu i-a spus Elenei:

— Vino cu mine la Geneva!

Ea aștepta să audă aceste cuvinte.

— Cât timp o să fii plecat?

— Nu știu.

— Pleci cu...?

Nici măcar nu putea să-i rostească numele.

— Da, ea e responsabilă.

— Dacă n-am să te mai văd niciodată, măcar spune-mi adevărul, Pierre.

Dar nici expresia feței și nici vorbele nu păreau să fie ale omului pe care îl cunoscuse în intimitate. Părea să spună exact ceea ce spusese și nimic mai mult. Își pierduse orice urmă de autoritate personală. Vorbea ca și cum ar fi fost ascultat de altcineva. Elena tăcea. Apoi Pierre s-a apropiat de ea și i-a șoptit:

— Nu sunt îndrăgostit de nici o femeie. Niciodată n-am fost. Sunt îndrăgostit de munca mea. Cu tine am fost într-un mare pericol. Din cauza faptului că stăteam de vorbă, că eram apropiați unul de altul în atâtea feluri, am stat cu tine prea mult, mi-am uitat munca.

Elena avea să-și repete la nesfârșit aceste cuvinte. Își amintea chipul lui în timp ce vorbea, ochii lui care n-o mai fixau cu o concentrare obsesivă, ci cu expresia unui om care se supune unor ordine, și nu legilor dorinței și ale iubirii.

Pierre, care făcuse mai mult decât oricine altcineva pentru a o smulge din ungherele vieții ei secrete, ascunse, o arunca acum în abisuri și mai adânci, de teamă și îndoială. Căderea era mai dureroasă ca oricând, pentru că se lăsase pradă emoțiilor și se abandonase complet.

N-a pus niciodată la îndoială vorbele lui Pierre și nici nu s-a gândit să-l urmărească. A părăsit Căsuța înaintea lui. În tren, și-a amintit expresia feței lui, atât de deschisă, dominatoare și, cu toate astea, cumva vulnerabilă și blândă.

Cel mai rău era că acum nu se mai putea retrage ca înainte, nu mai putea să lase lumea undeva în afara ei, să-și astupe urechile, să închidă ochii, să se abandoneze unei reverii prelungite cu care să înlocuiască realitatea, la fel cum făcea odinioară. Siguranța îi devenise o grijă obsesivă, iar când se gândea ce viață periculoasă dusese, o treceau fiori de gheață; își dădea seama că el îi penetrase nu numai sexul, ci întreaga ființă. De fiecare dată când se gândea la pielea lui, la părul auriu, decolorat de soare, la ochii lui verzi, care-o priveau fix și nu clipeau decât atunci când se apleca peste ea să-i prindă buzele între buzele lui puternice, o treceau fiori prin tot corpul, imaginea lui încă avea acest efect asupra ei și o tortura cumplit.

După ore întregi de durere chinuitoare, atât de ascuțită încât credea c-o va zdruncina complet, a căzut într-o stare de letargie, de parcă ar fi fost pe jumătate adormită. Era ca și cum s-ar fi rupt ceva înăuntrul ei. Nu mai simțea nici durere, nici plăcere. Era amorțită. Călătoria îi părea ireală. Corpul ei era mort din nou.

După ce nu se mai văzuseră de opt ani, Miguel se întorsese la Paris. Miguel se întorsese, dar nu-i aducea Elenei nici o bucurie sau alinare, pentru că era întruchiparea primului ei eșec. Miguel fusese prima ei dragoste.

Când l-a întâlnit prima oară, erau copii, doi veri rătăciți la o uriașă cină de familie printre mulți alți veri, unchi și mătuși. Elena îl atrăsese pe Miguel ca un magnet, o urma

peste tot ca o umbră, îi sorbea fiecare cuvânt, cuvinte pe care nimeni altcineva nu le auzea, căci vocea ei era atât de firavă și de pierdută.

De atunci a început să-i scrie scrisori, să vină s-o vadă din când în când, în vacanțe – un atașament romantic, fiecare văzând în celălalt întruchiparea cine știe cărei legende, povești sau roman pe care-l citiseră. Elena era, pe rând, fiecare dintre eroine, iar Miguel, fiecare dintre eroi.

Când se întâlneau, erau îmbibați de atâta irealitate încât le era imposibil să se atingă. Nici măcar nu se țineau de mână. Se exaltau unul în prezența celuilalt, se însufleteau reciproc, trăiau aceleași senzații. Ea a fost prima care a trăit o emoție mai puternică.

Au mers la un bal împreună, pe vremea când încă nu deveniseră conștienți de frumusețea lor. În schimb, ceilalți oameni erau. Elena le-a văzut pe celelalte fete cum îl sorbeau din ochi pe Miguel, încercând, care mai de care, să-i atragă atenția.

Atunci l-a văzut obiectiv, dincolo de afecțiunea caldă în care îl învăluise. Stătea la câțiva metri mai încolo, un tânăr înalt și mlădios, cu mișcări calme, grațioase și pline de forță, cu mușchi și încheieturi ca de leopard, cu mers ușor și totuși agil. Avea ochii verzi, alunecoși și pielea radioasă, părând că emană o strălucire stranie, ca a unui animal marin fosforescent. Buzele îi erau pline și anunțau o foame a simțurilor, iar dinții îi erau perfecți, ca ai unui animal de pradă.

Pentru prima dată, și el o vedea scoasă din legenda pe care o țesuse în jurul ei, vedea cum fiecare bărbat îi căuta prezența, îi vedea trupul fără astâmpăr, păstrându-și însă mereu ținuta, și picioarele zvelte, suple, aproape evanescente, ațâțătoare. Motivul care-i stârnea pe toți s-o cucerească era acel ceva dinăuntrul ei de o natură violent senzuală, vie, carnală; iar gura ei plină părea și mai vie, căci mișcările trupului ei delicat aveau ceva din fragilitatea tulului.

Gura aceasta, aparținând unui chip care parcă venea din altă lume, însuflețită de o voce care-i ajungea direct la suflet,

îl vrăjise atât de tare pe Miguel încât nu-i mai lăsase pe ceilalți băieți să danseze cu ea. În același timp, nici o parte a corpului său nu o atingea, decât atunci când dansau. Privirile fetei îl sorbeau înăuntrul ei, pe un tărâm amețitor, ca și cum ar fi fost sub efectul unui drog.

La rândul ei, dansând cu el, devenea conștientă de propriul corp, ca și cum dintr-odată ar fi simțit că e o ființă de carne, de carne incandescentă, în care fiecare mișcare a dansului mai aprindea o scânteie. Ar fi vrut să se afunde în carnea gurii lui, să se abandoneze unei beții stranii.

Beția lui Miguel se manifesta altfel. Se purta de parcă ar fi fost sedus de o ființă ireală, de o fantasmă. Corpul lui îngheța în preajma corpului ei. Cu cât se apropia mai mult de ea, cu atât simțea mai puternic haloul care o înconjura, ca și cum s-ar fi aflat în fața unei imagini sacre. Cum ajungea în preajma ei, cum paraliza, de parcă ar fi fost castrat.

Corpul ei se înfierbânta când se apropia de el, iar el era incapabil să spună altceva decât numele ei: „Elena!" Atunci mâinile, picioarele și sexul îi paralizau complet și nu mai putea dansa. Imaginea care îi apărea în fața ochilor când îi pronunța numele era cea a mamei lui, așa cum o vedea când era mic, adică o femeie mai masivă decât oricare alta, imensă, copleșitoare, cu formele maternității revărsându-se din veșmintele albe și largi, cu sânii din care se hrănise și de care se agățase când era neajutorat, până când devenise conștient de misterul tenebros al cărnii.

Așa se face că, de fiecare dată când vedea sânii unor femei coapte, împlinite, care semănau cu mama lui, îl cuprindea o poftă să-i sugă, să-i molfăie, să-i muște și chiar să-i strivească, să-și cufunde fața în ei, să se sufoce sub greutatea lor, să-și umple gura cu sfârcurile imense, însă nu simțea nici un fel de dorință sexuală de penetrare.

Când o întâlnise prima dată pe Elena, avea sânii mici, de fetiță de cincisprezece ani, sâni care trezeau în Miguel un soi de dispreț. Nu era nici pe departe atât de înzestrată erotic ca mama lui. Nu fusese niciodată tentat s-o dezbrace.

Niciodată n-o văzuse ca pe o femeie. Era o imagine, la fel ca imaginea sfinților de pe felicitări, a eroinelor din cărți, a femeilor din tablouri.

Numai curvele aveau organe sexuale. Miguel văzuse astfel de femei de foarte timpuriu, când frații lui mai mari îl târâseră într-un bordel. Frații lui profitau de femei, pe când el le mângâia sânii. Își umplea flămând gura cu ei. Dar se speriase de ce văzuse că au între picioare. I se părea că arată ca o gură uriașă, umedă și flămândă. Se temea că niciodată nu va putea s-o sature. Se temea de fanta ademenitoare, de buzele pe care le simțea rigide sub degetul cu care le dezmierda, de lichidul care se prelingea ca saliva unui om flămând. Își închipuia această foame a femeilor îngrozitoare, plină de lăcomie, imposibil de satisfăcut. Avea impresia că penisul lui va fi înghițit pentru totdeauna. Curvele pe care le văzuse aveau organe sexuale uriașe, labii mari și cărnoase, fese grele.

Spre ce-și putea îndrepta Miguel dorințele? Spre băieți, spre băieți pentru că erau lipsiți de deschizătura lacomă, spre băieți pentru că aveau sex ca al lui, un sex care nu-l speria, spre băieți pentru că lor le putea satisface dorințele.

Așa se face că, exact în seara în care Elena și-a simțit corpul săgetat de dorință și cuprins de fierbințeală, Miguel descoperise soluția intermediară, un băiat care-l atâța fără să-i mai stârnească frica, îndoielile sau teama de tabu.

Elena, care nu știa nimic despre dragostea dintre băieți, s-a întors acasă și a suspinat toată noaptea din cauza răcelii cu care o tratase Miguel. Era mai frumoasă ca oricând, simțea că o iubește, că o venerează. Atunci de ce n-o atingea? Dansul îi adusese unul lângă altul, dar el nu fusese cuprins de pasiune. Ce putea să însemne asta? Ce secret se ascundea aici? De ce era gelos când o abordau ceilalți? De ce stătea cu ochii pe ceilalți băieți care-și doreau să danseze cu ea? De ce nici măcar nu-i atinsese mâna?

Cu toate astea, o obseda în continuare, iar el era la rândul lui obsedat de ea. Imaginea ei era mai presus de a tutu-

ror femeilor. Poezia pe care o scria era pentru ea, creațiile lui, invențiile lui, sufletul lui. Numai actul sexual o excludea. De câtă suferință ar fi fost scutită, să fi știut. Dar ea era prea delicată să-l întrebe direct, iar el se simțea prea rușinat să i se confeseze.

Și iată că acum Miguel se întorsese, cu un trecut pe care-l cunoștea toată lumea, un lung șir de aventuri amoroase cu băieți, nici una de durată. Era mereu în căutare, veșnic nesatisfăcut – Miguel, cu același șarm, doar că mai puternic, mai rafinat.

Din nou a simțit îndepărtarea, distanța dintre ei. Nici măcar n-o lua de braț, de brațul ei care-i strălucea bronzat în soarele verii pariziene. Îi admira inelele, brățările zornăitoare, rochia, sandalele, dar fără s-o atingă.

Miguel era psihanalizat de un medic francez foarte cunoscut. De fiecare dată când se mișca, când iubea, când poseda pe cineva, avea impresia că nodurile vieții lui îl strângeau de gât. Voia să se elibereze, voia libertatea de a-și trăi anormalitatea. Nu o avea. De fiecare dată când iubea un băiat, i se părea că săvârșește un act criminal. Urmarea era sentimentul de vină, pe care căuta să-l ispășească prin suferință.

Acum putea să vorbească despre asta și-și deschidea sufletul povestindu-i Elenei viața lui fără să-i mai fie rușine. Lucrul ăsta n-a îndurerat-o, ba chiar a vindecat-o de îndoielile pe care le avea legate de sine. Pentru că nu-și putea înțelege propria natură, la început a dat vina pe ea, punând pe umerii ei greutatea răcelii lui în privința femeilor. I-a spus că totul era din vina ei, pentru că era inteligentă, iar femeile inteligente amestecă literatura și poezia cu dragostea și că asta îl paraliza, i-a reproșat că era categorică, masculină în unele manifestări și că asta îl intimida. Era prea tânără atunci, acceptase prea repede toate astea și ajunsese să creadă că femeile slabe, intelectuale și categorice nu pot fi dorite.

Îi spunea:

— Dacă ai fi pasivă, supusă și foarte, foarte lipsită de reacție, poate că te-aș dori. Dar am mereu sentimentul că în tine

e un vulcan gata să explodeze, un vulcan de pasiune, și asta mă sperie.

Sau:

— Dacă ai fi o curvă oarecare și aș avea sentimentul că nu ești prea exigentă, prea critică, poate că te-aș dori. Dar sunt tot timpul conștient de căpșorul tău isteț care mă urmărește și care m-ar privi de sus dacă aș da greș sau dacă, de exemplu, brusc aș fi impotent.

Biata Elena, ani întregi îi ignorase complet pe bărbații care o doreau. Din cauza faptului că Miguel fusese cel pe care voia să-l seducă, i se părea că numai el putea să-i confirme puterea.

Din dorința de a se destăinui și altcuiva în afară de psihanalist, Miguel i-a făcut cunoștință Elenei cu iubitul lui, Donald. În momentul în care l-a văzut, Elena l-a iubit și ea, ca pe un *enfant terrible*, pervers, experimentat.

Era frumos. Avea un trup zvelt, de egiptean, și părul rebel, ca al unui copil care aleargă. Din când în când, delicatețea gesturilor lui îl făcea să pară mic, dar când se ridica, armonios, cu o siluetă mlădioasă, părea chiar înalt. Ochii-i erau pierduți în transă și vorbele șopotitoare, ca ale unui clarvăzător.

Pe Elena o vrăjise atât de tare încât descoperise plăcerea misterioasă și subtilă de a-l urmări pe Miguel cum făcea dragoste cu Donald, pentru ea. Cu Donald ca femeie, o femeie senzuală, pe care Miguel o curta pentru farmecele tinerești, pentru genele lungi, pentru nasul mic și drept, pentru urechile de faun, pentru mâinile puternice, masculine.

În Donald recunoștea un frate geamăn care se folosea de vorbele ei, de cochetăriile ei, de recuzita ei de artificii. Era obsedat de aceleași cuvinte și de aceleași sentimente ca și ea. Vorbea în neștire despre dorința lui de a iubi nebunește, de a se sacrifica și a-i proteja pe ceilalți. Își auzea propria voce. Oare Miguel era conștient că făcea dragoste cu fratele geamăn al Elenei, cu Elena în corpul unui băiat?

Când Miguel i-a lăsat o clipă singuri la masă, într-o cafenea, s-au uitat unul la altul și s-au recunoscut din priviri. Fără Miguel, Donald înceta să mai fie femeie. S-a îndreptat, a privit-o fără să clipească și i-a spus că el căuta intensitatea emoției și că Miguel nu era tatăl de care avea nevoie – Miguel era prea tânăr, Miguel era și el un copil. Miguel voia să-i ofere un colț de paradis undeva, o plajă unde să poată face dragoste nestingheriți, să se îmbrățișeze zi și noapte, un paradis al mângâierilor și al amorului, însă el, Donald, căuta altceva. Era atras de infernurile dragostei, de iubirea amestecată cu suferințe teribile și obstacole uriașe. Voia să omoare monștri, să învingă dușmani grei și să lupte ca Don Quijote.

Când vorbea despre Miguel, avea expresia oricărei femei după ce a sedus un bărbat, o expresie de satisfacție vanitoasă. O celebrare interioară, triumfătoare și incontrolabilă, a propriei puteri.

De fiecare dată când Miguel îi lăsa un pic singuri, Donald și Elena deveneau cât se poate de conștienți de asemănarea dintre ei și de faptul că erau părtași la o conspirație feminină malițioasă, cu scopul de a-l vrăji, a-l seduce și a-l sacrifica pe Miguel.

Donald i-a spus Elenei, aruncându-i o privire diabolică:

— Și conversația e o formă de a face dragoste. Noi doi trăim împreună în toate ținuturile delirante trecute pe harta sexului. Mă atragi într-o zonă a miraculosului. Zâmbetul tău radiază hipnotic.

Miguel s-a întors la ei. De ce n-avea stare? Pleca după țigări. Pleca după tot felul de lucruri. Îi părăsea. De fiecare dată când revenea, Elena vedea cum Donald se transformă, cum devine din nou femeie, chinuind-o. Îi vedea mângâindu-se cu privirea, atingându-și genunchii pe sub masă. Atât de puternic era curentul erotic dintre ei încât o furase și pe ea. Observa corpul feminin al lui Donald dilatându-se, îi vedea fața deschisă ca o floare, ochii însetați, buzele umede. Era ca și cum ar fi intrat pe teritoriul secret

al altuia, ca și cum ar fi fost martor al unei iubiri interzise, văzând în Miguel și Donald ceva ce altfel i-ar fi fost ascuns pentru totdeauna. Era o transgresiune bizară.

Miguel le-a spus:

— Voi doi semănați nemaipomenit.

— Dar Donald e mult mai direct, a spus Elena, amintindu-și cât de ușor recunoscuse faptul că nu-l iubește cu totul pe Miguel, pe când ea ar fi ascuns un astfel de lucru, de teamă să nu-l rănească pe celălalt.

— Pentru că iubește mai puțin, a spus Miguel. E un narcisist.

Un curent fierbinte a măturat toate tabuurile dintre Donald și Elena, dintre Miguel și Elena. Dragostea curgea prin ei toți, o dragoste împărtășită, contagioasă, care trecea de la unul la altul și-i lega prin fire nevăzute.

Putea să privească trupul delicat al lui Donald cu ochii lui Miguel, să-i admire talia fină, umerii pătrățoși, ca ai unei siluete egiptene în basorelief, să-i observe gesturile afectate. Chipul lui se abandona complet privirii, ca într-un act de exhibiționism. Totul era descoperit, dezgolit pentru a putea fi admirat.

Miguel și Donald își petreceau după-amiezile împreună, după care Donald o căuta pe Elena. Cu ea își afirma masculinitatea și simțea că și ea, la rândul ei, îi transmitea forța, masculinul din ea. Simțind asta, ea i-a spus:

— Donald, îți dau tot ce e masculin în sufletul meu.

În prezența ei era erect, ferm, pur și grav. Se petrecea o fuziune. Atunci era hermafroditul perfect.

Dar Miguel n-avea cum să știe toate astea. Continua să-l trateze ca pe o femeie. E adevărat că, atunci când era Miguel de față, corpul lui Donald începea să-și recapete moliciunea, că șoldurile i se legănau, iar chipul i se transforma în chipul unei actrițe ieftine, al unei vampe care primește flori dând repede din gene. Era vioi ca o pasăre, cu o gură obraznică și buzele țuguiate ca pentru pupici, tot numai podoabe și capricii, o caricatură a micilor gesturi de burzuluială sau

de încurajare pe care le fac femeile. De ce iubeau bărbații acest travesti al femeii și cu toate astea ocoleau femeia?

În mod paradoxal, masculul din Donald se înfuriase pe faptul că era tratat ca o femeie:

— Pur și simplu, ignoră cu totul latura mea masculină, se plângea. Mă ia pe la spate, insistă să mi-o bage în cur și să mă trateze ca pe-o femeie. Îl urăsc pentru asta! O să ajungă să mă transforme într-o zână. Vreau altceva. Vreau să mă salveze cineva, să nu ajung femeie. Iar Miguel e brutal și masculin cu mine. Se pare că-l excit tot mai mult. Mă întoarce cu fața în jos cu forța și mă posedă ca pe o târfă.

— E prima oară când ești tratat ca o femeie?

— Da, până acum n-am făcut nimic în afară de felație, niciodată – gură și penis, asta era tot, să îngenunchez în fața bărbatului pe care-l iubeam și să i-l iau în gură.

Se uita la Donald și se mira cum putea să-i încapă în gură, într-o gură așa de mică, de copil. Și-a adus aminte de o noapte când mângâierile lui Pierre o înfierbântaseră atât de tare încât îi cuprinsese lacom penisul, testiculele și părul pubian cu mâinile. Voia să i-l ia în gură, lucru pe care nu și-l mai dorise până atunci, dar el n-o lăsase, pentru că-i plăcea atât de mult să se lăfăie înăuntrul ei încât ar fi vrut să rămână acolo la nesfârșit.

Iar acum vedea limpede în minte un penis uriaș – penisul blond al lui Miguel – intrând în gura mică, de copil, a lui Donald. În fața acestei imagini i se întăreau sfârcurile și-și întorcea privirea.

— Mă posedă toată ziua, în fața oglinzilor, pe jos, în baie, în timp ce ține ușa cu piciorul, pe covor. E insațiabil și uită complet de bărbatul din mine. Dacă-mi vede penisul, care e cu adevărat mai mare decât al lui și mai frumos – chiar așa e –, nici nu-l observă. Mă ia pe la spate, brutal, ca pe-o femeie, și mă lasă cu penisul bălăngănindu-se peste coapse. Nu ține cont de masculinitatea mea. Nu există împlinire între noi.

— La fel e și cu dragostea dintre femei, i-a spus Elena. Nu există împlinire, nu există adevărată posesie.

Într-o după-amiază, Miguel a rugat-o pe Elena să vină în camera lui. Când a bătut la ușă, a auzit zgomote ca de învălmășeală. Era pe punctul de-a pleca atunci când Miguel a apărut la ușă și i-a zis:

— Intră, intră!

Fața îi era congestionată, ochii injectați, părul răvășit și gura umflată de sărutări.

Elena i-a spus:

— Vin mai târziu.

Miguel a răspuns:

— Nu, intră, poți să stai un pic în baie. Donald o să plece.

Voia ca ea să fie acolo! Ar fi putut s-o expedieze. Dar a condus-o pe coridoarele înguste până la baia de lângă dormitor și a lăsat-o acolo, râzând. Ușa a rămas deschisă. Îi auzea gâfâind și mormăind. Era ca și cum s-ar fi luptat în camera întunecoasă. Patul scârțâia ritmic și l-a auzit pe Donald spunând:

— Mă doare!

Dar Miguel gâfâia și Donald a trebuit să repete:

— Mă doare!

Apoi gâfâielile au continuat, scârțâitul patului s-a accelerat și, în ciuda a ceea ce-i spusese Donald, i-a auzit geamătul de plăcere. Apoi el a strigat:

— Mă sufoci!

Scena din întuneric a afectat-o într-un mod ciudat. A simțit cum o parte din ea participa, ca femeie, ea ca femeie în trupul de băiat al lui Donald, cu care Miguel făcea dragoste. Era atât de afectată încât, pentru a-și reveni, și-a deschis geanta și a scos o scrisoare pe care o găsise de dimineață în cutia poștală și nu apucase s-o citească.

Când a deschis-o, a simțit că i se taie picioarele:

„Elena mea frumoasă și ascunsă, sunt la Paris pentru tine. N-am putut să te uit. Am încercat. Când mi te-ai dăruit cu

totul, m-ai luat la rândul tău cu totul. Vrei să mă vezi? Nu te-ai retras și nu te-ai ascuns de mine pentru totdeauna? Merit așa ceva, dar nu-mi face asta, vei ucide o dragoste profundă, cu atât mai profundă cu cât se răzvrătește împotriva ta. Sunt la Paris..."

Elena s-a ridicat și a ieșit în fugă din apartament, trântind ușa după ea. Când a ajuns la hotelul lui Pierre, acesta o aștepta nerăbdător. În camera lui nu era lumina aprinsă. Parcă voia s-o întâlnească în întuneric, să-i simtă mai bine pielea, trupul, sexul.

Despărțirea îi făcuse să freamăte de nerăbdare. În ciuda întâlnirii lor sălbatice, Elena nu avusese orgasm. Undeva în adâncul ei, simțise o rezervă de teamă și nu se putuse abandona cu totul. Plăcerea îl lovea pe Pierre cu o asemenea intensitate încât nu se putea reține ca s-o aștepte. O cunoștea deja prea bine ca să nu intuiască motivul retragerii ei secrete, știa cât de dureros o rănise, cum îi distrusese încrederea în dragostea lui.

Ea s-a întins pe spate, obosită de dorință și de mângâieri, dar neîmplinită. Pierre s-a aplecat peste ea și i-a spus cu o voce blândă:

— Merit ce mi se întâmplă. Te ascunzi, deși vrei să mă primești. Te-am pierdut definitiv.

— Nu, a spus Elena, așteaptă. Lasă-mi timp ca să-mi recapăt încrederea în tine.

Înainte să plece, a încercat din nou s-o posede. S-a izbit de aceeași ființă misterioasă, închistată, tocmai în ea, femeia care cunoscuse plăcerea deplină atunci când el o mângâiase prima dată. Atunci Pierre și-a plecat capul și s-a așezat pe marginea patului înfrânt, întristat.

— Dar o să te-ntorci mâine, o să te-ntorci, nu-i așa? Ce să fac ca să ai din nou încredere în mine?

Era în Franța fără acte, riscând să fie arestat. Pentru mai multă siguranță, Elena l-a ascuns în apartamentul unui prieten care era plecat. Acum se întâlneau în fiecare zi. Îi plăcea s-o întâlnească pe întuneric, ca înainte să se vadă să se

poată mângâia. Își pipăiau unul altuia corpul ca orbii, adăstând pe cele mai fierbinți contururi, urmărind aceeași traiectorie de fiecare dată; cunoscând pe pipăite locurile cu cea mai fină și fragedă piele și pe cele în care pielea era mai aspră, expusă la soare; punctul de pe gât unde pulsau cu ecou bătăile inimii, locul unde nervii începeau să vibreze când mâna se apropia de centru, între picioare.

Mâinile lui îi mângâiau umerii, neașteptat de rotunzi pe trupul ei subțiratic, sânii tari, perii înfiorați de la subsuoară, pe care o rugase să nu și-i radă. Talia îi era foarte subțire, iar mâinile lui se îndrăgostiseră de acele curbe care se deschideau din ce în ce mai larg de la talie înspre șolduri. Urmărea fascinat conturul fiecărei rotunjimi, încercând să-i posede trupul cu mâinile și să-și imagineze culoarea pielii ei.

O singură dată i-a privit corpul la lumina zilei, la Caux, într-o dimineață, iar culoarea pielii ei l-a umplut de încântare. Era fină, de culoarea fildeșului, și numai înspre sex căpăta o nuanță aurie, ca hermina veche. Îi botezase sexul „vulpița", iar atunci când întindea mâna să i-l atingă, părul i se înfiora.

Buzele lui urmau același traseu ca și mâinile, la fel și nasul, îngropat în miresmele trupului ei, căutând uitarea, căutând drogul pe care-l emana corpul femeii.

Elena avea o aluniță ascunsă în pliurile secrete pe care le face carnea dintre picioare. Când își cobora degetele între picioarele ei, în spatele tufișului vulpiței, Pierre se prefăcea că-i caută alunița, și nu vulva; iar atunci când îi mângâia alunița, atingea vulva ca din greșeală, foarte ușor, atât de ușor încât să simtă cum se înfioară de plăcere ca o plantă sensibilă, sub degetele lui, cum frunzele acelei plante înfășoară și închid fiorul de plăcere a cărui vibrație îl cuprindea și pe el.

Deși săruta alunița, și nu vulva, simțea cum aceasta răspunde săruturilor care se opreau ceva mai departe de ea, dar călătoreau pe sub piele, făcând-o să se deschidă și să se închidă pe măsură ce gura lui se apropia. Își îngropa capul

acolo, ca drogat de mirosul de lemn de santal și de scoică; în timp ce îi mângâia părul pubian, tufișul vulpiței, s-a întâmplat ca un fir de păr să i se rătăcească în gură, iar altul printre pijamale, unde l-a și găsit mai târziu, strălucind electrizat. De multe ori, părul pubian li se amesteca. Când se spăla, Elena găsea fire din părul lui Pierre încurcate printre ale ei, fire mai groase, mai lungi și mai puternice.

Elena îi lăsa mâinile și gura să-i caute tot felul de locuri secrete și se odihnea, pierdută în reveria mângâierilor învăluitoare, plecându-și capul peste al lui când își lipea buzele de gâtul ei, sperând ca sărutările ei să țină loc de cuvinte. El părea să ghicească unde ar fi vrut ea să se așeze următorul lui sărut și ce parte a corpului ei cerea să fie înfierbântată. Elena își odihnea privirea pe picioare și tot acolo se duceau și sărutările lui sau pe braț, sau în scobitura gâtului, sau în locul în care abdomenul se continua cu o vale de unde începea părul pubian, firav, deschis la culoare și rar.

Pierre se întindea ca o pisică, vrând să fie mângâiat. Își dădea capul pe spate, închidea ochii și o lăsa să-l acopere cu sărutări ușoare, ca fâlfâitul aripilor de fluture, doar o promisiune a sărutărilor mai înfocate care aveau să urmeze. Când nu mai putea să rabde atingerile ușoare și mătăsoase, deschidea ochii și-i oferea gura ca pe un fruct copt, numai bun de mușcat, iar ea se repezea la el flămândă, ca și cum ar fi vrut să soarbă de acolo chiar elixirul vieții.

Numai când își simțeau ultimul fir de păr și cel mai mic por îmbibate de dorință, se abandonau unor mângâieri violente. Din când în când, Elena își auzea oasele trosnind când îi ridica picioarele și i le punea pe umerii lui, auzea plescăitul sărutărilor, limba și buzele împreunându-se cu un sunet ca al stropilor de ploaie, umezeala care se împrăștia în fierbințeala gurii, de parcă ar fi mușcat dintr-un fruct care se topea, se dizolva. El auzea zgomotele ei ciudate, înăbușite, ca trilurile unei păsări exotice în extaz; iar ea îi auzea respirația care se îngreuna pe măsură ce sângele îi pulsa cu mai multă forță.

Când îl cuprindea febra, respirația lui devenea cea a unui taur mitic, prins în galop furios spre momentul de delir când își va înfige coarnele, spre momentul străpungerii, o străpungere fără durere, o străpungere care aproape c-o ridica din pat, care-i ridica sexul în aer ca și cum i-ar fi izbit corpul în plin și i l-ar fi sfâșiat, abandonând-o doar după ce îi deschidea rana, o rană de extaz și de plăcere care-i sfâșia trupul ca o lovitură de fulger și o făcea să cadă iar, gemând, victimă a unei plăceri prea mari, a unei plăceri care semăna cu o mică moarte, o mică și ameţitoare moarte pe care nici drogurile și nici alcoolul n-o pot aduce, pe care nimic n-o poate aduce cu excepția a două trupuri îndrăgostite, îndrăgostite până-n străfundul ființei, de fiecare atom și celulă și nerv și gând.

Pierre stătea pe marginea patului, își trăsese pantalonii pe el și își închidea catarama curelei. Elena își trăsese și ea rochia, dar era încă încolăcită în jurul lui. Atunci el i-a arătat cureaua. Elena s-a ridicat să se uite la ea. Fusese o curea grea, de piele tare, cu o catarămă de argint, dar acum era atât de uzată încât părea că abia mai rezistă. Avea capătul ros. Porțiunea unde se închidea catarama se subțiase ca o bucată de pânză.

— Mi se rupe cureaua, a spus Pierre, și-mi pare rău, pentru c-o am de zece ani.

O studia gânditor.

Cum stătea și se uita la el, cu cureaua încă desfăcută, Elena își amintea foarte clar momentul de dinainte ca el să-și deschidă catarama și să-și dea jos pantalonii. Nu și-o desfăcea niciodată până în momentul în care o mângâiere sau corpurile lor lipite unul de altul într-o îmbrățișare strânsă nu-i trezeau dorința, făcându-l să-l doară penisul prizonier în pantaloni.

Era întotdeauna o secundă de suspans înainte ca el să-și slăbească pantalonii și să-și scoată penisul, pentru ca ea să-l atingă. Uneori o lăsa pe ea să-l scoată afară. Dacă nu putea să-i desfacă nasturii lenjeriei, atunci și-i desfăcea singur.

Pe Elena o stârnea zgomotul cu care se desfăcea catarama. Pentru ea era o scenă erotică, cum era și pentru el momentul când ea își scotea chiloții sau își slăbea jartierele.

Deși cu câteva clipe în urmă se simțea complet satisfăcută, acum era din nou excitată. I-ar fi plăcut să-i smulgă cureaua, să-i lase pantalonii să cadă și să-i atingă din nou penisul. Când se ițea prima dată din pantaloni, cât de repede se întărea arătând spre ea, de parcă ar fi recunoscut-o!

Când și-a dat seama brusc cât de veche era cureaua și de câtă vreme o purta Pierre, s-a simțit săgetată de o durere stranie. L-a văzut desfăcându-și-o în alte locuri, în alte încăperi, la alte ore, pentru alte femei.

Era geloasă, cât se poate de geloasă când se gândea la această imagine care i se tot învârtea în cap. Îi venea să spună:

— Aruncă imediat cureaua! Cel puțin, n-o purta tot pe cea pe care o purtai cu ele. Am să-ți dăruiesc eu alta.

Era ca și cum atașamentul lui pentru curea era de fapt atașamentul pentru un trecut de care nu se putea desprinde. Pentru ea, cureaua reprezenta gesturile lui din trecut. Se întreba dacă toate mângâierile fuseseră la fel.

Timp de aproape o săptămână, Elena i-a răspuns fierbinte la îmbrățișări, aproape că și-a pierdut cunoștința în brațele lui, iar o dată a fost atât de copleșită de plăcere încât a izbucnit în lacrimi.

Apoi a observat la el o schimbare de dispoziție. Îl preocupa ceva. Nu l-a întrebat nimic. A încercat să-i abată atenția de la griji în felul ei. Se gândea la activitatea lui politică, la care renunțase pentru ea. Probabil că suferea pentru că nu mai era activ. Nici un bărbat nu putea trăi exclusiv pentru dragoste, cum putea o femeie, nu-și putea face din asta scopul vieții și nu-și putea umple zilele doar cu femeia iubită.

Ea n-ar fi putut trăi pentru nimic altceva. De fapt, nu trăia pentru nimic altceva. În restul timpului, cât nu era cu el, nu simțea și nu auzea nimic. Era absentă. Toată ziua, chiar dacă făcea alte lucruri, gândurile ei se învârteau în jurul lui. Singură în pat, își amintea expresia lui, zâmbetul din

colțul ochilor, bărbia lui puternică, dinții lui strălucitori, forma buzelor când îi spunea cum o dorește.

În acea dimineață, în timp ce Pierre o ținea în brațe, Elena a observat că fața îi era înnegurată și ochii mohorâți, iar toate astea au făcut-o să nu-i poată răspunde. De obicei, se sincronizau. El o simțea cuprinsă de o plăcere din ce în ce mai mare și la fel îl simțea și ea pe el. Într-un fel misterios, puteau să-și amâne orgasmul până când erau amândoi gata să se lase pradă lui. De obicei, mișcările lor ritmice erau lente, apoi mai repezi, din ce în ce mai repezi, cu atât mai repezi cu cât sângele începea să le fiarbă mai tare, iar valul de plăcere creștea până când ajungeau la orgasm împreună, iar după ce-și arunca sperma, penisul lui tremura și pântecele ei pulsa ca străpuns de săgețile pe care încă le simțea ca pe niște limbi vioaie de foc înăuntrul ei.

Azi o așteptase. Ea se agita să-l întâmpine. Când se înfigea în ea, își arcuia spatele, dar nu putea să ajungă la orgasm. El o implora:

— Haide, iubito! Hai, draga mea, dă-ți drumul, nu mai pot să aștept. Dă-ți drumul, iubito!

A ejaculat înăuntru și s-a prăbușit peste sânii ei, fără să scoată un cuvânt. Nimic nu-l rănea mai mult decât lipsa ei de reacție.

— Ești crudă, i-a spus. De ce te închizi în fața mea?

N-a scos nici un cuvânt. Ea însăși era tristă pentru că neliniștea și îndoiala puteau atât de ușor să-i închidă ființa în fața posesiunii pe care și-o dorea. Chiar dacă ar fi fost pentru ultima oară, tot și-o dorea. Dar tocmai pentru că în adâncul sufletului ei se temea că ar fi putut să fie pentru ultima oară, se închidea, iar închistarea făcea ca o adevărată comuniune între ei doi să devină imposibilă. Iar fără să trăiască orgasmul în același timp, o adevărată uniune între ei era imposibilă, nu exista comuniune absolută între cele două corpuri. Știa că după aceea va fi torturată, la fel cum se întâmplase de atâtea ori. Va rămâne nesatisfăcută, cu urma corpului lui imprimată în corpul ei.

Va recompune scena în minte, îl va vedea aplecat peste ea, va privi cum li se împleteau picioarele când zăceau încolăciți, cum o străpungea penisul lui, iar și iar, și cum se desprindea apoi de ea, când termina, va simți din nou acea foame ațâțătoare și va fi chinuită de dorința de a-l simți în trupul ei. Cunoștea foarte bine tensiunea dorinței nesatisfăcute, nervii insuportabil de întinși, ascuțiți, încordați, sângele în clocot, totul pregătit pentru punctul culminant care îi era inaccesibil. După aceea nu mai putea să doarmă. Avea junghiuri în picioare și, de durere, tremura ca un cal de curse. Toată noaptea era obsedată de imagini erotice.

— La ce te gândești? a întrebat-o Pierre, studiindu-i fața.

— La cât de tristă voi fi când voi pleca, după ce n-am fost cu adevărat a ta.

— Altceva te preocupă, Elena. Am simțit asta de când ai venit și vreau să știu ce e.

— Mă îngrijorează tristețea ta și mă întrebam dacă nu ți-e dor de muncă și dacă nu vrei să te întorci la ea.

— O, asta era! Asta era... Voiai să fii pregătită în caz că plec iar. Dar nu la asta mă gândeam. Dimpotrivă. M-am întâlnit cu niște prieteni care mă vor ajuta să demonstrez că n-am activat, că n-am fost decât un revoluționar de cafenea. Îți amintești de personajul lui Gogol? Individul care vorbea zi și noapte, dar niciodată nu făcea nimic, n-avea nici o inițiativă? Ăsta sunt eu. Asta e tot ce-am făcut – să vorbesc. Dacă pot demonstra că așa stau lucrurile, pot să rămân cu tine și sunt liber. Pentru asta mă zbat.

Ce efect au avut aceste cuvinte asupra Elenei! La fel de mare ca cel pe care temerile îl avuseseră asupra ființei ei senzuale, cenzurându-i și înfrânându-i impulsurile. Fusese înspăimântată. Acum însă, voia să se întindă și să fie posedată de Pierre. Știa că vorbele lui erau de ajuns pentru a o descătușa. E posibil ca el să fi intuit asta, pentru că a continuat s-o mângâie îndelung, așteptând ca atingerea degetelor lui pe pielea ei umedă să-i trezească din nou dorința. Și mult mai târziu, pe când stăteau întinși în întuneric, a

posedat-o din nou, iar atunci ea a trebuit să-şi domolească intensitatea şi iuţeala orgasmului pentru a-l aştepta şi pe el şi amândoi au ţipat, iar ea a plâns de bucurie.

De-atunci încolo, lupta pe care o dădeau în fiecare zi era împotriva acelei răceli care zăcea amorţită înăuntrul ei, răceală pe care o singură vorbă, rană uşoară sau îndoială o putea scoate la iveală pentru a distruge plenitudinea momentului în care-şi aparţineau unul altuia. Pierre ajunsese obsedat de asta. Era mai atent ca niciodată la stările şi predispoziţiile Elenei. Chiar şi atunci când se bucura de ea, privirile lui o scrutau pentru a depista cel mai mic semn al înnegurării care plana mereu deasupra lor. Se extenua aşteptându-i plăcerea. Şi-o reţinea pe a lui. Tuna şi fulgera când se gândea la miezul de necucerit al fiinţei ei, care se putea închide în faţa lui după o dorinţă proprie. Începea să înţeleagă devotamentul pervers al unor bărbaţi faţă de femeile frigide.

Citadela – virgina invincibilă: cuceritorul din Pierre, care nu se îndârjise niciodată ca să ducă până la capăt o revoluţie adevărată, s-a dedicat acestei cuceriri, pentru a sfărâma o dată pentru totdeauna bariera pe care ea putea s-o ridice între ei. Întâlnirile lor amoroase s-au transformat într-o luptă secretă a două voinţe, într-un lanţ de tertipuri pe care le foloseau unul împotriva celuilalt.

Dacă se certau (şi se certau din cauza legăturii ei intime cu Miguel şi Donald, pentru că el zicea că de fapt cu ea făceau dragoste, folosindu-se unul de trupul celuilalt), ştia că ea-şi va refuza orgasmul. Se înfuria şi încerca s-o cucerească prin cele mai sălbatice mângâieri. Uneori o trata cu brutalitate, de parcă ar fi fost o curvă, iar el şi-ar fi permis să-i cumpere obedienţa. Alteori încerca s-o înmoaie purtându-se cu tandreţe. Se făcea mic, aproape ca un copil, în braţele ei.

O învăluia într-o atmosferă romantică. Îşi transformaseră camera într-un budoar, parfumat şi tapetat cu covoare şi tapiserii. Încerca să o atingă mizând pe naturaleţea cu care ea reacţiona la frumos, la lux, la arome. Îi aducea cărţi

erotice pe care le citeau împreună. Asta era ultima lui strategie de cucerire: să-i aţâţe o poftă sexuală atât de intensă, încât să nu poată rezista mângâierilor lui. În timp ce citeau cartea întinşi pe canapea, mâinile lor o luau razna, căutând locurile descrise în carte. Se epuizau în fel şi fel de excese, în căutarea tuturor formelor de plăcere ştiute între amanţi, aprinşi de imagini, cuvinte şi descrieri de noi poziţii. Pierre avea impresia că trezise în ea o obsesie sexuală atât de puternică, încât Elenei avea să-i fie imposibil să se mai controleze vreodată. Şi părea, într-adevăr, coruptă. Ochii începuseră să-i strălucească în chip straniu, nu cu o lumină clară, ci cu o sclipire neliniştitoare, ca de tuberculos, cu o febrilitate atât de intensă încât părea că-i înconjoară ochii cu un cerc de foc.

El nu mai lăsa camera cufundată în întuneric. Îi plăcea s-o vadă intrând cu ochii strălucind de febră. Părea că i se îngreunase trupul. Sfârcurile îi erau permanent întărite, ca şi când ar fi fost mereu excitată. Pielea îi devenise hipersensibilă – imediat ce o atingea, pulsa sub degetele lui. O treceau fiori pe şira spinării.

Stăteau întinşi pe burtă, îmbrăcaţi, deschideau o carte nouă şi citeau împreună, mângâindu-se. Se sărutau peste imaginile erotice. Gurile lor, lipite una de alta, se coborau peste fese de femei uriaşe, umflate, peste picioare desfăcute ca un compas, peste bărbaţi stând pe vine, precum câinii, cu membre uriaşe care aproape că atingeau podeaua.

Era o imagine cu o femeie torturată, trasă în ţeapă, înfiptă într-un par care-i intra în sex şi-i ieşea prin gură. Era imaginea penetrării supreme, iar Elenei i-a produs o senzaţie de plăcere. În timp ce Pierre o poseda, avea impresia că aceeaşi plăcere pe care-o simţea când el o muncea cu penisul se transmitea către gură. A deschis gura şi a scos limba, la fel ca-n imagine, ca şi când ar fi vrut să simtă penisul în gură în acelaşi timp.

Zile întregi Elena îi răspundea nebuneşte, aproape ca o femeie care e pe cale să-şi piardă minţile. Însă Pierre

observase că, dacă se certau sau dacă-i spunea vreo vorbă aspră, ea nu mai putea să aibă orgasm, iar flacăra erotică din ochii ei murea.

După ce au epuizat noutatea poveștilor erotice, au descoperit un alt tărâm: tărâmul geloziei, al fricii, al îndoielii, al furiei, al urii, al contrariilor, tărâmul luptei prin care ființele umane trec din când în când pentru a rupe legătura care le ține împreună.

Acum Pierre urmărea să facă dragoste cu celelalte ființe care se ascundeau în Elena, cu cele care erau cel mai adânc îngropate, cu cele mai sensibile. O privea dormind, îmbrăcându-se, o privea pieptănându-se în oglindă. Căuta o cale spirituală de acces la ființa ei, un nou fel de a face dragoste. N-o mai spiona ca să fie sigur că avusese orgasm, pentru simplul motiv că acum Elena se hotărâse să mimeze plăcerea chiar și atunci când n-o simțea. Ajunsese o actriță desăvârșită. Exhiba toate simptomele plăcerii: contracția vulvei, accelerarea respirației, a pulsului, a bătăilor inimii, epuizarea bruscă, moleșeala, starea de semileșin care urmează și în care vezi totul ca prin ceață. Putea să simuleze orice – pentru ea, a iubi și a fi iubită erau două stări iremediabil amestecate cu plăcerea, așa că putea să aibă o reacție emoțională care s-o lase fără suflare, chiar dacă nu simțea plăcere fizică. Totul, mai puțin vibrațiile interioare ale orgasmului. Dar știa că absența lor e greu de depistat. Lupta lui Pierre de a-i smulge de fiecare dată un orgasm i se părea distructivă și a prevăzut că s-ar putea sfârși cu el pierzându-și încrederea în dragostea ei și cu o inevitabilă despărțire. Așa că a ales calea prefăcătoriei.

Acum Pierre se concentra asupra unui alt fel de a o curta. Imediat cum intra în cameră, îi studia mișcările, felul în care își scotea pălăria și haina, cum își scutura părul, ce fel de inele purta. Credea că poate să-i ghicească starea observând toate aceste semne. Apoi starea ei devenea un adevărat câmp de bătălie. Azi era copilăroasă, docilă, cu părul revărsat pe umeri, și-și pleca ușor capul, sub greutatea întregii ei vieți.

Era mai puțin machiată, avea o expresie inocentă, purta o rochie ușoară în culori vii. Azi o va mângâia blând și tandru, studiindu-i perfecțiunea degetelor de la picioare, de exemplu, la fel de răsfirate ca degetele de la mâini, studiindu-i gleznele, pe care se vedeau venele de un albastru deschis, dezmierdând acel punct albastru de cerneală tatuat pentru totdeauna sub genunchiul ei, unde, când era de cincisprezece ani – o școlăriță cu ciorapi negri – își camuflase o găurică din ciorap. Vârful peniței se rupsese și-o rănise, însemnând locul pentru totdeauna. Căuta o unghie ruptă, ca s-o poată compătimi pentru micul accident, pentru felul în care arăta așa, ruptă, printre celelalte, lungi și ascuțite. Își făcea griji pentru toate micile ei suferințe. Strângea la piept fetița care se ascundea în ea și pe care ar fi vrut s-o cunoască. Îi punea tot felul de întrebări:

— Și zici că purtai ciorapi negri, nu?

— Eram foarte săraci și, totodată, asta era uniforma.

— Ce altceva mai purtai?

— Bluze până în talie și fuste albastru închis, pe care nu le puteam suferi. Îmi plăceau lucrurile fine.

— Și pe dedesubt? a întrebat-o cu așa o inocență de parcă s-ar fi interesat dacă purta fulgarin când ploua.

— Nu mai știu exact cum arăta lenjeria mea pe atunci. Mi-aduc aminte că îmi plăceau furourile cu volane. Din păcate, trebuia să port lenjerie de lână. Iar vara, chiloți albi și trening. Nu-mi plăcea deloc, mi-era mare. Pe-atunci visam la dantelă și căscam gura cu orele la lenjeria expusă în vitrinele magazinelor, vrăjită, imaginându-mă în dantelă și satin. N-aveai nimic senzațional de văzut la lenjeria unei fete.

Dar Pierre credea că da, se putea închipui îndrăgostit de Elena în ciorapii ei negri, chiar dacă lenjeria ei era largă și diformă.

Voia să afle când simțise ea primul tremur erotic. Se întâmplase în timp ce citea, i-a spus Elena, și apoi când se dădea cu sania pe derdeluș cu un băiat care se întinsese peste ea sau când se îndrăgostea de bărbați pe care îi vedea doar de

la distanță, pentru că în momentul în care se apropiau, descoperea cine știe ce defect care o înstrăina. Avea nevoie de străini: un bărbat pe care-l văzuse stând la fereastră, un bărbat pe care-l zărise odată pe stradă, un bărbat pe care-l văzuse într-o sală de concert. După astfel de întâlniri, Elena își lăsa părul să-i cadă în dezordine, se îmbrăca neglijent, cu hainele șifonate, luând expresia unei chinezoaice preocupate de micile evenimente din viața ei și de tristețile ei delicate.

Apoi, întins lângă ea și ținând-o de mână, Pierre îi vorbea despre viața lui, descriindu-i imagini de când era un băiețel, ca să le completeze pe acelea despre fetița care fusese ea.

Era ca și cum în fiecare dintre ei carapacea tocită a personalității mature s-ar fi dizolvat strat după strat, asemenea unei structuri adăugate artificial, dezvăluind adevăratul miez al personalității fiecăruia.

În copilărie, Elena fusese ceea ce dintr-odată ajunsese din nou – o actriță, un mim, cineva care trăia în propria imaginație intrând în diferite roluri și care nu știa niciodată ce simțea cu adevărat.

Pierre fusese un rebel, crescut printre femei și rămas fără tată, care murise pe mare. Doica lui i-a fost ca o mamă, pentru că mama lui nu trăia decât pentru a găsi pe cineva care să ia locul bărbatului pe care-l pierduse. Nu avea nici un sentiment matern. Era o amantă înnăscută. Își trata fiul ca pe un amant tânăr. Îl alinta într-un mod extravagant, iar dimineața îl primea în pat, unde băiatul încă simțea urmele prezenței unui bărbat. Împărțeau apoi alene micul dejun adus de bonă, veșnic scandalizată să-l găsească lângă maică-sa, în patul din care tocmai plecase amantul.

Pierre iubea voluptatea mamei lui, carnea care se vedea mereu prin dantele, formele corpului ei ivindu-se dintre falduri de șifon; iubea panta dulce a umerilor ei, urechile delicate, privirea ironică, brațele opalescente care ieșeau din mânecile înfoiate. Grija ei era cum să facă din fiecare zi o sărbătoare. Îndepărta de lângă ea oamenii lipsiți de simțul

umorului, pe oricine care discuta despre boală sau nenorocire. Dacă mergea la cumpărături, o făcea extravagant, de parcă ar fi cumpărat cadouri de Crăciun, și lua câte ceva pentru fiecare membru al familiei, surprize pentru toți; își satisfăcea capriciile cumpărându-și tot felul de lucruri nefolositoare, care se strângeau în jurul ei până când le făcea cadou.

La zece ani, Pierre era deja inițiat în toate ritualurile cerute de o viață plină de amanți. Asista la toaleta mamei sale, urmărind-o cum se pudra la subsuoară și-și strecura apoi pămătuful în decolteu, între sâni. O vedea ieșind de la baie, pe jumătate acoperită de un chimono, cu picioarele goale, și se uita cum își trăgea ciorapii lungi. Îi plăcea să-și prindă jartierele foarte sus, atât de sus încât ciorapii aproape că-i veneau până la șolduri. În timp ce se îmbrăca, vorbea despre bărbatul cu care urma să se întâlnească, lăudând în fața lui Pierre manierele aristocrate ale unuia, șarmul altuia, naturalețea celui de-al treilea, geniul celui de-al patrulea – de parcă într-o zi Pierre ar fi trebuit să înlocuiască pentru ea toți acești bărbați.

Când Pierre avea douăzeci de ani, s-a împotrivit tuturor prieteniilor lui cu femei, ca și vizitelor lui la bordel. N-o impresiona nici faptul că el căuta numai femei care semănau cu ea. La bordel, le cerea femeilor să se îmbrace în fața lui, încet, pe îndelete, pentru a savura o plăcere obscură, imposibil de definit – aceeași plăcere pe care o simțise în preajma mamei lui. Această ceremonie cerea cochetărie și veșminte speciale. Curvele-l luau peste picior, râzând. În timpul acestor jocuri, îl cuprindea o dorință sălbatică; le sfâșia hainele, iar actul amoros semăna cu un viol.

Dincolo de asta începea zona matură a experiențelor lui, pe care nu i le-a împărtășit Elenei în acea zi. I-a oferit numai copilul din el, inocența și perversitatea lui.

Erau zile în care fragmente din trecutul lui, unele dintre cele mai erotice, ieșeau la iveală și se impregnau în fiecare gest, ochii căpătau fixitatea neliniștitoare pe care Elena o

văzuse la el când îl cunoscuse, gura împrumuta nepăsarea cuiva dispus la abandon total, iar figura, aerul unui om căruia nimic nu-i era necunoscut. În acele clipe, îl vedea pe Pierre împreună cu una din târfele lui, ca pe un bărbat care caută dinadins în sărăcie, mizerie și decadență singurul fundal posibil pentru anumite acte. Ieșeau la iveală golanul și *voyeur*-ul din el, depravatul care putea să bea timp de trei zile și trei nopți, abandonându-se fiecărei experiențe ca și când ar fi fost ultima, consumându-și pasiunea cu cine știe ce femeie monstruoasă pe care o dorea pentru că era nespălată, pentru că o posedaseră atâția bărbați sau pentru că limbajul ei era plin de obscenități. Avea o aplecare către autodistrugere, către limbajul de stradă, către prostituate, către pericol. Fusese prins de patrule cu opiu și arestat pentru că vânduse o femeie.

Potențialul lui de anarhist și de stricat îi dădea din când în când acea expresie de individ capabil de orice, expresie care îi trezea mereu Elenei vechea neîncredere. În același timp, el era perfect conștient că și ea se simțea atrasă de latura demonică, de sordid, de voluptatea căderii, de profanarea și distrugerea sinelui ideal. Dar datorită dragostei pe care i-o purta, n-avea de gând s-o lase să trăiască lângă el nimic din toate astea. Îi era frică s-o inițieze și s-o piardă, s-o lase pradă cine știe cărui viciu, din cauza unor senzații pe care el nu i le putea oferi. Așadar, ușa către zona coruptă din fiecare dintre ei era rareori deschisă. Ea nu voia să știe ce făcuse corpul lui, gura lui, sexul lui. Lui îi era frică să-i descopere toate latențele.

— Știu că ești capabilă de multe iubiri, că eu sunt doar prima, că de-acum înainte nimic nu te va împiedica să explorezi. Ești senzuală, atât de senzuală!

— Nu poți să iubești de atâtea ori. Vreau ca erotismul să fie amestecat cu dragoste. Și nu trăiești o dragoste profundă atât de des.

El era gelos pe viitorul ei, ea pe trecutul lui. Elena devenise conștientă de faptul că avea douăzeci și cinci de ani,

iar Pierre patruzeci și ea încă nu trăise lucrurile pe care el le experimentase și de care deja se plictisise.

Când tăcerea s-a lăsat între ei și Elena nu a mai găsit acea expresie inocentă pe chipul lui, ci, dimpotrivă, un surâs care-i flutura pe buze cu o umbră de dispreț, a știut că își amintea trecutul. S-a întins lângă el, privindu-i genele lungi.

După ceva timp, el a început:

— Înainte să te cunosc, am fost un Don Juan. Nu mi-am dorit niciodată să cunosc cu adevărat o femeie. Nu mi-am dorit niciodată să rămân cu vreuna. Întotdeauna am avut senzația că femeia nu-și folosește farmecele de dragul unei relații pasionale, ci pentru că vrea să obțină din partea bărbatului o relație care să dureze – căsătorie, de exemplu, sau o relație stabilă –, să dobândească până la urmă un soi de liniște, de posesiune. Asta m-a speriat – sentimentul că, în spatele unei *grande amoureuse*[1], zace ascunsă o burgheză care vrea siguranță în dragoste. Ce mă atrage la tine e că ai rămas amanta. Menții aceeași fervoare și intensitate. Când simți că marea încleștare a dragostei te depășește, stai deoparte. Și încă ceva: nu plăcerea pe care ți-o pot oferi te leagă de mine. O respingi atunci când nu ești satisfăcută emoțional. Dar ești în stare să faci totul, ești capabilă de orice. Simt asta. Te-ai deschis către viață. Eu te-am deschis. Pentru prima dată, regret că am puterea de a face femeile să se deschidă în fața vieții, a dragostei. Cât de mult te iubesc atunci când refuzi să comunici folosindu-ți corpul, când cauți alte căi de a ajunge la plinătatea ființei! Ai făcut totul să spulberi rezistența cu care mă împotriveam plăcerii. E adevărat, la început nu puteam suporta puterea ta de a te retrage. Îmi dădea impresia că-mi pierd forța.

Discuția i-a întărit Elenei convingerea legată de instabilitatea lui Pierre. Nu suna niciodată la ușă fără să se întrebe dacă nu cumva o fi plecat. Într-o debara veche,

1 Amantă înfocată, în franceză, în original.

Pierre descoperise o mulțime de cărți erotice, ascunse sub un morman de pături de cei care locuiseră acolo înaintea lor. O întâmpina în fiecare zi cu câte-o poveste, ca s-o facă să râdă. Își dădea seama c-o întristase.

Nu știa că, atunci când într-o femeie erotismul se împletește cu tandrețea, formează o legătură puternică, aproape indestructibilă. Ea nu putea să aibă viziunea unor scene erotice decât dacă erau legate de el, de corpul lui. Dacă vedea în oraș un film ieftin care o stârnea, își satisfăcea curiozitatea și dorința de nou la următoarea lor întâlnire. Începea să-i șoptească anumite dorințe la ureche.

Pierre era surprins de fiecare dată când Elena se arăta dornică să-i ofere lui plăcere fără ca ea să primească. Se întâmpla ca, după excese, să se simtă vlăguit, mai puțin potent și totuși dornic să retrăiască senzația de zbor. Atunci o atâța mângâind-o, cu mâini experte, ca atunci când se masturba. În același timp, mâinile ei îi cuprindeau penisul, asemenea unui păianjen delicat, cu degetele pricepute sensibilizându-i cei mai ascunși nervi. Degetele se strângeau ușor în jurul penisului, la început mângâindu-i învelișul de carne, apoi simțind șuvoiul gros de sânge care-l străbătea și-l făcea să se lungească, inflamarea abia perceptibilă a nervilor și încordarea bruscă a mușchilor; îl atingea cu degetele ca și cum ar fi ciupit corzile unui instrument.

După cât era de încordat, Elena își dădea seama când Pierre nu era suficient de tare încât s-o penetreze, cunoștea momentele în care nu putea să reacționeze decât la degetele ei neastâmpărate, când voia să fie masturbat și, în scurt timp, propria plăcere îl făcea să încetinească ritmul în care o mângâia. Mâinile ei aveau asupra lui efectul unui drog, așa că închidea ochii și se abandona atingerilor ei. Mai încerca o dată, de două ori s-o mângâie, ca prin vis, după care se întindea fără să mai facă nimic, ca să poată savura tratamentul cunoscut și simți tensiunea crescândă.

— Acum, acum, murmura, acum...

Asta însemna că mâna ei trebuia să se miște mai repede, ca să se sincronizeze cu fierbințeala care palpita înăuntrul lui. Degetele ei se mișcau în ritmul bătăilor inimii lui, în timp ce o implora:

— Acum, acum, acum!

Oarbă la orice altceva în afară de plăcerea lui, Elena se apleca peste el, cu părul căzându-i pe față și gura aproape de penisul lui, continuând mișcarea mâinilor și în același timp lingând vârful penisului de fiecare dată când îi ajungea în dreptul gurii – asta până când corpul lui începea să tremure și se înălța pentru a fi devorat de mâinile și de gura ei, pentru a fi mistuit, iar sperma țâșnea, asemenea unor valuri mici care se sparg de țărm, rostogolindu-se unul după altul, valuri mici de spumă sărată care se rostogoleau pe plaja din palmele ei. Apoi închidea penisul epuizat între buzele ei, ca să strângă cu grijă lichidul prețios al dragostei.

Plăcerea lui o încânta în asemenea măsură încât era uimită să-l audă spunând, în timp ce o săruta recunoscător:

— Dar tu, tu n-ai simțit nici o plăcere!

— Oh, ba da! îi răspundea Elena, cu o voce care nu lăsa loc îndoielii.

Ea se minuna de bucuria continuă pe care o trăiau. Se întreba când avea să sosească un moment de repaus în dragostea lor.

Pierre începea să câștige tot mai multă libertate. De multe ori, când îi telefona, era în oraș. Între timp, ea îi dădea sfaturi unei vechi prietene, Kay, care tocmai se întorsese din Elveția. În tren, cunoscuse un bărbat care putea fi descris ca fratele mai mic al lui Pierre. În același fel, Kay se identificase întotdeauna cu Elena, fusese mereu dominată de personalitatea ei puternică, așa că singurul lucru cu adevărat satisfăcător era o aventură care să semene cu cea pe care o trăia Elena, măcar într-un mod superficial.

Și acel bărbat avea o misiune de îndeplinit. Nu mărturisise în ce anume consta ea, dar o folosea ca scuză sau ca

alibi pentru situațiile când pleca sau când voia să petreacă o zi întreagă fără să se vadă cu Kay. Elena bănuia că aceasta îl dăruise pe dublul lui Pierre cu calități pe care nu le avea. În primul rând, că-l înzestrase cu o virilitate ieșită din comun, care nu era umbrită decât de obiceiul lui de a adormi fie înainte, fie imediat după actul propriu-zis, fără să mai aștepte s-o satisfacă. În mijlocul unei conversații, i se trezea brusc o dorință violentă. Nu suporta lenjeria intimă. O învățase să nu poarte nimic pe sub rochie. Dorința lui venea pe neașteptate și nu suporta amânare. Nu putea să aștepte. Cu el a învățat ce înseamnă fuga înfrigurată din restaurante, cursele nebune în taxiuri cu geamurile fumurii, partidele din spatele copacilor din Boulogne, masturbarea în săli de cinematograf – niciodată într-un pat burghez, în căldura și confortul unui dormitor. Dorința lui era alertă, boemă în natura ei. Îl atrăgeau podelele acoperite cu covoare, dar nu strâmba din nas nici la dușumelele reci din băi. Adora băile turcești supraîncălzite, vizuinile opiomanilor, unde nu fuma, dar îi plăcea să se întindă împreună cu ea pe un covoraș îngust, pe care până la urmă adormeau și apoi îi dureau oasele. Grija lui Kay era să se mențină suficient de energică cât să-i poată ține isonul în toate capriciile și să încerce să-și descopere propria plăcere, care părea greu de găsit într-o asemenea cursă nebună, dar s-ar fi arătat lesne căutată mai în tihnă.

Dar nu, lui îi plăceau ieșirile spontane, exotice. Îl urma ca o somnambulă, dându-i Elenei senzația că se ciocnea de el ca într-o reverie, ca și cum s-ar fi ciocnit de o piesă de mobilier. Uneori, când totul se petrecuse prea repede și violent ca ea să se poată deschide complet și voluptuos, se întindea lângă bărbatul adormit și-și inventa un amant mai atent. Închidea ochii și se gândea: „Acum mâna lui îmi ridică rochia încet, foarte încet. Mai întâi mă privește. O mână îmi mângâie fesele, iar cealaltă începe să exploreze, să alunece în cercuri. Acum își înmoaie degetul acolo, unde

e umed. Atinge locul la fel cum o femeie pipăie o bucată de mătase, ca să-i simtă textura. Foarte încet".

Dublul lui Pierre se întorcea pe partea cealaltă, iar Kay își ținea respirația. Dacă se trezea, o prindea cu mâinile într-o poziție dubioasă. Apoi, ca și cum i-ar fi ghicit dorința, bărbatul îi punea mâna între picioare și și-o ținea acolo, ca ea să nu se poată mișca. Prezența mâinii lui o atâța mai mult ca niciodată. După aceea, închidea ochii din nou și încerca să-și imagineze că mâna se mișcă. Pentru ca imaginea să prindă viață, începea să-și contracte și să-și deschidă ritmic vaginul, până când simțea orgasmul.

Elena pe care o cunoștea și al cărei trup îl explorase nu-i dădea lui Pierre motive de îngrijorare. Dar exista o Elenă pe care n-o cunoștea, o Elenă virilă. Deși nu era tunsă scurt, nu purta costum, nu călărea, nu fuma trabuc și nici nu frecventa barurile în care se adunau femeile de acest gen, în ea exista o Elenă masculină în spirit, momentan latentă.

Pierre era priceput numai în ale amorului, în rest era complet neajutorat. Nu putea să bată un cui în perete, să atârne un tablou, să lipească un cotor de carte sau să discute vreo chestiune tehnică. Trăia terorizat de dependența lui de servitori, portari, instalatori. Nu era capabil să ia o decizie sau să semneze un contract, orice fel de contract; nu știa ce vrea.

Energia Elenei umplea aceste goluri. Dintre ei doi, ea ajunsese să fie cea descurcăreață. Ea cumpăra cărțile și ziarele, avea inițiativă, lua decizii. Pierre accepta situația. Se potrivea cu nonșalanța lui. Ea câștiga mereu în îndrăzneală.

Simțea că-l protejează. Imediat ce încleștarea sexuală lua sfârșit, el se retrăgea ca un pașă, lăsând-o pe ea să conducă. Nu observase că o altă Elena ieșea la iveală, afirmându-și trăsături și obiceiuri noi și o personalitate diferită. Elena descoperise că și femeile erau atrase de ea.

Fusese invitată de Kay s-o cunoască pe Leila, o faimoasă cântăreață în cluburile de noapte, o femeie de sex incert. S-au

dus acasă la Leila. Era întinsă pe pat. În cameră plutea un miros greu de narcise, iar Leila se odihnea rezemată leneș, într-o poziție languroasă, de abandon total. Elena credea că se reface după o noapte de beție, dar asta era atitudinea ei obișnuită. Dinspre acest trup languros a venit o voce masculină. Apoi ochii ei violeți s-au fixat asupra Elenei, cântărind-o cu voluptatea unui bărbat.

Iubita Leilei, Mary, a intrat în cameră însoțită de foșnetul poalelor ample, de mătase, umflate de pașii ei repezi. S-a aruncat la piciorul patului și a luat mâna Leilei. S-au uitat una la alta cu atâta dorință încât Elena și-a plecat privirea. Fața Leilei era ascuțită, a lui Mary avea trăsături șterse; în jurul ochilor, Leila își trasase cercuri grele cu cărbunele, ca în frescele egiptene, iar fața lui Mary părea pictată în pasteluri – ochii deschiși la culoare, cu pleoapele de un verde marin, iar unghiile și buzele de coral; sprâncenele Leilei erau naturale, ale lui Mary o simplă dungă de creion. Când se priveau, trăsăturile Leilei păreau că se dizolvă, iar ale lui Mary că împrumută ceva din fermitatea trăsăturilor iubitei ei. Numai vocea-i părea la fel de ireală, iar frazele neterminate, suspendate. Mary era neliniștită în prezența Elenei. În loc să-și manifeste răceala sau teama, adopta o atitudine feminină, ca față de un bărbat, și încerca s-o cucerească. Nu-i plăcea felul în care Leila se uita la Elena. S-a așezat lângă Elena, cu picioarele strânse sub ea, ca o fetiță, iar în timp ce vorbea își înălța buzele către ea, îmbietor. Dar astfel de alinturi copilărești și afectate erau tocmai gesturile pe care Elena nu le putea suporta la femei. S-a întors către Leila, ale cărei gesturi erau mature și simple.

Leila i-a spus:

— Hai să mergem împreună în atelier. Mă îmbrac imediat.

Cum a sărit din pat, impresia de sfârșeală pe care o lăsase s-a risipit. Era înaltă. Avea ceva din aerul unui vagabond francez, pe lângă o demnitate regală. Nimeni nu făcea pe durul cu ea. La club, nu făcea oamenii să se simtă bine, ci

stabilea regulile. Era centrul de atracție al lumii femeilor care se considerau condamnate din cauza viciului. Aproape că le forța să fie mândre de perversiunea lor și să nu sucombe în fața moralei burgheze. Condamna aspru sinuciderile și marginalizarea. Voia ca femeile să fie fericite că sunt lesbiene. Ea dădea un exemplu. Purta haine bărbătești, sfidând ordinele poliției. Nu fusese niciodată molestată. O făcea cu grație și nonșalanță. Călărea în Bois purtând haine bărbătești. Era atât de elegantă și de fină și avea un aer atât de nobil încât oamenii care n-o cunoșteau se plecau în fața ei, instinctiv. Le făcea pe celelalte femei să țină capul sus. Era singura femeie masculină pe care bărbații o tratau ca pe un camarad. Cine știe ce spirit tragic, ascuns în spatele acestei apariții rafinate, se infiltra în felul în care cânta de făcea zdrențe seninătatea oamenilor, împrăștiind neliniște, regrete și nostalgie în jur.

Stând lângă ea în taxi, Elena nu i-a simțit forța, ci i-a presimțit rana secretă. A îndrăznit să facă un gest de tandrețe. I-a luat mâna princiară și a ținut-o în a ei. Leila nu și-a lăsat mâna moale, ci i-a răspuns, strângând-o cu o forță plină de nerv. Elena știa deja ce nu reușea să obțină această forță: împlinirea. În mod sigur, vocea mătăită a lui Mary și micile ei tertipuri evidente n-aveau cum s-o satisfacă pe Leila. Femeile nu sunt la fel de tolerante ca bărbații față de cele care se prefac slabe și neajutorate, sperând să inspire o dragoste activă. Leila trebuia să sufere mai mult decât un bărbat din cauza luciditații ei în ceea ce privește femeile, a incapacității ei de a se lăsa înșelată.

Când au ajuns la atelier, Elena a simțit un miros ciudat de cacao prăjită, de trufă proaspătă. Au intrat într-o încăpere care părea să fie o moschee arabă plină de fum. Era o cameră imensă, înconjurată de o galerie de separeuri decorate doar cu rogojini și lampioane. Toată lumea purta chimonouri. Elena a primit și ea unul. Apoi s-a așezat. Era un loc secret în care se fuma opiu: lumini difuze, oameni întinși pe jos, indiferenți față de nou-veniți, o liniște desăvârșită,

netulburată de nici o discuție aprinsă, doar din când în când de câte-un suspin. Câțiva, înfierbântați de opiu, se retrăseseră în cotloanele cele mai întunecoase și zăceau cuplați în poziția linguriței, ca și când ar fi fost adormiți. În acea liniște s-a auzit vocea unei femei, care se lansase în ceva ce inițial părea a fi un cântec, iar apoi s-a dovedit a fi un tip mai aparte de triluri, trilurile unei păsări exotice, prinsă în sezonul de împerechere. Doi bărbați tineri se țineau în brațe, vorbind în șoaptă.

Din când în când, Elena auzea pernele căzând pe podea și foșnete de mătase și de stofe. Trilurile femeii se auzeau tot mai clar și mai puternic, crescând odată cu plăcerea ei, așa că Elena le-a urmărit ritmul, însoțindu-l de mișcări ale capului, până când sunetele au atins intensitatea maximă. Elena a văzut că această cadență o enerva pe Leila. Nu voia s-o audă. Era atât de explicită, un cântec de femelă, care cu fiecare icnet purta mai departe scâncetul rănii extatice. Indiferent de ce-ar fi putut să-i facă o femeie altei femei, niciodată n-ar fi fost în stare să nască un asemenea crescendo cadențat, un asemenea cântec al vaginului; numai înjunghierea repetată, asaltul susținut al bărbatului, ar fi putut provoca așa ceva.

Cele trei femei s-au trântit pe niște saltele, una lângă alta. Mary voia să se întindă lângă Leila. Leila nu voia s-o lase. Gazda le-a oferit pipe cu opiu. Leila a refuzat. Atmosfera cețoasă, plină de fum, luminile difuze, obiectele exotice atârnate peste tot, ușile și oftaturile înăbușite o amețiseră suficient. Fața îi era atât de transfigurată încât Leila a crezut că era deja sub influența vreunui alt drog. Nu-și dădea seama că forța cu care îi strânsese mâna în taxi o aruncase pe Elena într-o stare care n-avea nimic în comun cu senzațiile pe care i le provoca Pierre.

În loc s-o izbească în plin, vocea Leilei o învăluise în mantia voluptuoasă a unor noi senzații, era ceva ce plutea în aer fără a căuta să se împlinească, ci doar să mai dureze. Era exact ca această cameră, care te droga cu luminile ei mis-

terioase, cu esențele bogate, cu nișele ei în penumbră, cu formele pe care puteai doar să le întrezărești, cu bucuriile ei secrete. Un vis. Opiul nu putea să-i dilate sau să-i potențeze simțurile mai mult decât erau deja, nu-i putea oferi o plăcere mai mare.

A ajuns cu mâna pe mâna Leilei. Mary deja fuma cu ochii închiși. Leila stătea culcată pe spate, cu ochii deschiși, uitându-se la Elena. A luat mâna Elenei, i-a ținut-o un pic într-a ei, după care și-a strecurat-o sub chimono. Și-a pus-o pe sâni. Elena a început s-o mângâie. Leila își desfăcuse costumul care-i venea ca turnat. Nu purta bluză. În schimb, restul corpului era înfășurat într-o fustă strâmtă. Apoi Elena a simțit mâna Leilei alunecându-i blând pe sub rochie, căutând o deschizătură între partea de sus a ciorapilor și lenjeria intimă. Elena s-a răsucit ușor pe partea stângă, vrând să-și pună capul pe sânii Leilei și să-i sărute.

Îi era teamă ca nu cumva Mary să deschidă ochii și să se înfurie. Se uita la ea din când în când. Leila zâmbea. Apoi s-a întors să-i șoptească ceva Elenei:

— Hai să ne întâlnim o dată, să fim împreună. Vrei? Vii mâine la mine? Mary n-o să fie acolo.

Elena a zâmbit, a încuviințat din cap, i-a mai furat un sărut și s-a întins la loc. Dar Leila nu și-a retras mâna. Stătea cu ochii pe Mary și continua s-o mângâie pe Elena, care se topea sub mângâierile ei.

Elena avea impresia că nu trecuse nici un minut de când stăteau întinse pe saltele, dar imediat a observat că în atelier începuse să se răcorească și că venise dimineața. A sărit în picioare, uimită. Ceilalți păreau că dorm. Chiar și pe Leila o luase somnul și acum dormea. Elena și-a pus haina și a plecat. Zorii au înviorat-o.

Voia să stea de vorbă cu cineva. Și-a dat seama că era aproape de atelierul lui Miguel. Miguel dormea cu Donald. L-a trezit și s-a așezat la piciorul patului. Vorbea. Miguel nu înțelegea nimic. A crezut că era beată.

— De ce dragostea mea pentru Pierre nu e suficient de puternică încât să mă împiedice să fac asta? repeta întruna. De ce mă azvârle în vârtejul altor iubiri? Și de ce mă împinge către o femeie? De ce?

Miguel a zâmbit.

— Cum poți să te sperii așa de o mică alunecare? Nu înseamnă nimic. O să treacă. Dragostea lui Pierre ți-a trezit adevărata natură. Ești prea plină de dragoste, ai să iubești mulți oameni.

— Nu vreau, Miguel. Vreau să fiu întreagă.

— Dar nu-i așa o mare infidelitate, Elena. Nu faci decât să te cauți pe tine în alte femei.

De la Miguel s-a dus acasă, a făcut baie, s-a odihnit și l-a așteptat pe Pierre. El era într-o dispoziție plină de tandrețe. Era atât de drăgăstos încât i-a potolit îndoielile și chinurile secrete, iar până la urmă a adormit în brațele lui.

Leila a așteptat-o în zadar. Timp de două-trei zile, Elena a încercat să și-o alunge din minte, dobândind noi dovezi de dragoste de la Pierre, dorindu-și să fie ocrotită, să nu fie lăsată să fugă.

El a observat foarte repede că ceva nu era în ordine. O oprea instinctiv când voia să plece mai devreme, o împiedica fizic să-l părăsească. Apoi, împreună cu Kay, Elena a cunoscut un sculptor, pe Jean. El avea un chip suav, ispititor, feminin. Cu toate astea, iubea femeile. Elena intrase în defensivă. El i-a cerut adresa. Când a venit în vizită, Elena, foarte volubilă, a început să critice ideea de intimitate. El i-a spus:

— Aș vrea ceva mai cald și mai frumos.

Ea s-a speriat. A devenit și mai distantă. Nici unul nu se simțea relaxat. Își spunea:

— Acum am stricat totul. N-o să se mai întoarcă.

Și-i părea rău. Exista între ei o atracție obscură. Elena n-o putea defini.

El i-a scris o scrisoare:

„După ce am plecat de la tine, m-am simțit ca un nou-născut, curățat de toate falsitățile. Cum ai reușit să faci să se nască un sine nou fără ca măcar să-ți fi propus? Am să-ți povestesc ce-am pățit odată. Eram la Londra și stăteam la colțul unei străzi, uitându-mă la lună. Mă uitam atât de fix la ea încât m-a hipnotizat. Nu-mi aduc aminte cum am ajuns acasă, la câteva ore după aceea. Întotdeauna am simțit că, în acel interval, luna mi-a furat sufletul. Asta mi-ai făcut tu, când am venit în vizită."

Pe măsură ce citea scrisoarea, devenea conștientă de vocea lui încântătoare, de farmecul lui. I-a mai trimis și alte scrisori, împreună cu bucățele de cristal de rocă și un scarabeu egiptean. Nu i-a răspuns la nici una.

Simțea c-o atrage, dar după noaptea pe care o petrecuse cu Leila, rămăsese cu o frică stranie. În ziua aia, se întorsese la Pierre simțindu-se ca și cum ar fi venit dintr-o lungă călătorie, înstrăinată de el. Fiecare nod trebuia întărit. Îi era teamă de acea senzație de înstrăinare, de distanța pe care o pusese între ea și iubirea ei profundă.

Într-o zi, Jean a așteptat-o în fața casei și a surprins-o când ieșea, neputând să doarmă și tremurând, palidă de tulburare. Era furioasă fiindcă Jean reușise s-o scoată din minți.

Printr-o coincidență, pe care el a observat-o, amândoi erau îmbrăcați în alb. Aerul văratic îi învăluia. Fața lui era fină, iar emoția care-i însuflețea privirea a cucerit-o pe Elena. Râsul lui avea candoarea râsului unui copil. Îl simțea pe Pierre înăuntrul ei, agățându-se de ea, trăgând-o înapoi. A închis ochii ca să nu-i vadă pe-ai lui. Se gândea că poate era vorba doar de contagiune, că fervoarea lui era molipsitoare.

S-au așezat la o masă, într-o cafenea ponosită. Chelnerița a vărsat vermutul, iar el i-a poruncit să șteargă masa, de parcă Elena ar fi fost o prințesă.

Elena i-a spus:

— Mă simt cam ca luna care a pus stăpânire pe sufletul tău și apoi ți l-a dat înapoi. Nu trebuie să mă iubești. Nu

trebuie să iubești luna. Dacă te apropii prea mult de mine, am să te rănesc.

Dar în ochii lui a văzut că deja îl rănise. S-a încăpățânat să meargă împreună cu ea aproape până în pragul ușii lui Pierre.

L-a găsit cu fața răvășită. Îi văzuse în stradă și-i urmărise până la cafenea. Le urmărise fiecare gest și fiecare expresie. I-a spus:

— Au fost cam multe gesturi emoționante între voi.

Era ca un animal sălbatic, cu părul răvășit pe frunte și privirile rătăcite. Timp de o oră a fost negru de supărare, pierdut în tristețe și îndoială. Ea i-a dat asigurări, l-a implorat, i-a luat capul în mâini și l-a culcat la pieptul ei, alinându-l. În cele din urmă, el a adormit epuizat. Apoi ea a alunecat din pat și s-a dus la fereastră. Farmecul sculptorului pălise. Totul pălea în comparație cu intensitatea gelozie lui Pierre. Se gândea la carnea lui Pierre, la mirosul lui, la dragostea lor și, în același timp, auzea râsul adolescentin al lui Jean, care sugera încredere și sensibilitate, apoi gândul îi zbura la farmecul viril al Leilei.

Îi era frică. Îi era frică, pentru că nu mai era strâns legată de Pierre, ci de o femeie necunoscută, care zăcea deschisă în fața ei, îmbietoare și supusă.

Pierre s-a trezit. A întins brațele spre ea și i-a spus:

— S-a terminat.

Ea a plâns atunci. Voia să-l implore s-o țină cu forța, să nu lase pe nimeni s-o ispitească. S-au sărutat pasional. Pierre i-a împlinit dorința strângând-o cu atâta forță în brațe încât i s-au auzit oasele trosnind. Ea a râs și i-a spus:

— Mă sufoci!

Zăcea invadată de un sentiment matern, sentimentul că voia să-l protejeze de orice durere, iar el, pe de altă parte, părea să simtă că putea s-o posede o dată pentru totdeauna. Gelozia îl incita la un soi de furie. Seva circula prin el cu atâta forță încât n-a mai putut aștepta să simtă și ea plăcerea. Iar ea nu-și dorea acea plăcere. Se simțea ca o mamă

care-și primește copilul în ea, care-l atrage ca să-l împace, să-l protejeze. Nu simțea nici o nevoie sexuală, ci doar nevoia de a se deschide, de a primi, de a împresura.

În zilele în care-l vedea pe Pierre că e neputincios, nesigur, pasiv, cu trupul leneș, atât de leneș încât nu-i venea nici să se îmbrace sau să iasă puțin din casă, se simțea activă, plină de idei. Când adormeau împreună, se trezea asaltată de senzații ciudate. În somn, Pierre părea vulnerabil. Atunci își simțea propria putere trezindu-se la viață. Voia să-l pătrundă ca un bărbat, să-l ia în stăpânire. Voia să-l penetreze cu lovituri ca de cuțit. Între somn și trezie, identificându-se cu virilitatea lui, își imagina cum ea devenea el și cum îl poseda la fel cum o poseda el pe ea.

Iar alteori se întindea la loc, redevenind ea însăși – mare și nisip și umezeală –, și nici o îmbrățișare nu-i părea suficient de violentă, de brutală, de animalică.

Dacă după scena de gelozie a lui Pierre au început să facă dragoste mai violent, asta era pentru că ceva plutea în aer; sentimentele lor erau în fierbere; simțeau ostilitate, confuzie, durere. Elena nu-și dădea seama dacă iubirea lor mai prinsese o rădăcină sau absorbise otrava care avea să-i grăbească sfârșitul.

Era oare în toate astea o fericire obscură care ei îi scăpa, la fel cum îi scăpa plăcerea morbidă și masochistă pe care alții o găseau în înfrângeri, în suferință, în sărăcie, în umilință, în piedici și în eșecuri? Pierre îi spusese odată:

— Cel mai bine îmi amintesc clipele de mare suferință. Pe cele de fericire le-am uitat.

Apoi a venit Kay s-o vadă pe Elena, o Kay renăscută, strălucitoare. Aerele pe care și le dădea, cum că ar fi fost înconjurată de iubiți, aveau în sfârșit o bază reală. Venise să-i povestească Elenei cum își împărțea viața între amantul ei grăbit și o femeie. Stăteau pe patul Elenei și fumau.

Kay i-a spus:

— O cunoști. E Leila.

Elena nu putea să-și împiedice gândul: Carevasăzică, Leila iar se iubește cu o femeiușcă. Oare n-o să iubească niciodată pe cineva care să-i fie egal? Pe cineva la fel de puternic? Turba de gelozie. Voia să fie în locul lui Kay și s-o iubească Leila.

A întrebat-o:

— Cum e să fii iubită de Leila?

— E incredibil, minunat, Elena. Ceva incredibil! În primul rând, știe întotdeauna ce vreau, îmi ghicește stările, știe ce-mi doresc. Știe exact ce trebuie să facă. Atunci când ne întâlnim, se uită la mine și știe. Face dragoste de parcă ar avea tot timpul din lume. Te ia prizonier într-un loc minunat – în primul rând, decorul trebuie să fie minunat, spune ea. O dată, a trebuit să mergem la hotel, pentru că Mary stătea în apartamentul ei. Lumina lămpii era prea puternică. A acoperit abajurul cu lenjeria ei intimă. Mai întâi, face dragoste cu sânii tăi. Petrecem ore întregi sărutându-ne. Așteaptă până când ne îmbătăm cu sărutări. Vrea să ne scoatem toate hainele și după aceea ne întindem lipite una de alta, rostogolindu-ne una peste alta, timp în care continuăm să ne sărutăm. Se așază peste mine ca și cum ar încăleca pe cal și apoi începe să se miște și să se frece. Îmi amână mult orgasmul. Până în momentul în care ajunge să fie chinuitor. Durează atât de mult când facem dragoste, Elena, atât de mult! Când se termină, rămâi cu furnicături în tot corpul și cu dorința încă vie.

Mai apoi a adăugat:

— Am vorbit și despre tine. S-a interesat de viața ta amoroasă. I-am spus că ești obsedată de Pierre.

— Și ce-a zis?

— A zis că nu știa ca Pierre să fi fost altceva decât amantul unor femei ca Bijou, prostituata.

— Pierre s-a iubit cu Bijou?

— Ei, câteva zile.

NAGHIB MAHFUZ, *Akhenaton, cel ce sălășluiește în adevăr*
JIM CRACE, *În clipa morții*
ANTÓNIO LOBO ANTUNES, *Bună seara lucrurilor de pe-aici*
ERIC-EMMANUEL SCHMITT, *Milarepa*
ERIC-EMMANUEL SCHMITT, *Domnul Ibrahim și florile din Coran*
ERIC-EMMANUEL SCHMITT, *Oscar și Tanti Roz*
WILLIAM GOLDING, *Împăratul muștelor*
PASCAL QUIGNARD, *Vila Amalia*
ALMUDENA GRANDES, *Vârstele lui Lulú*
ISMAIL KADARE, *Palatul Viselor*
JESÚS DÍAZ, *Spune-mi ceva despre Cuba*
PAUL AUSTER, *Palatul lunii*
NICOLE KRAUSS, *Istoria iubirii*
CARLOS FUENTES, *O companie neliniștitoare*
ALESSANDRO BARICCO, *Castele de furie*
TAICHI YAMADA, *Străini*
LEONID ȚÎPKIN, *O vară la Baden-Baden*
YASUNARI KAWABATA, *Maestrul de go*
INGESORG BACHMANN, *Malina*
DAVE EGGERS, *Să te ții alergătură!*
JONATHAN SAFRAN FOER, *Extrem de tare și incredibil de aproape*
RICHARD ZIMLER, *Ultimul cabalist din Lisabona*
SARAH DUNANT, *În compania curtezanei*
JAN KONEFFKE, *O iubire la Tibru*
PÉTER ESTERHÁZY, *Un pic de pornografie maghiară*
JOHN FANTE, *Drumul spre Los Angeles*
JOHN UPDIKE, *Teroristul*
ANAÏS NIN, *Delta lui Venus*

Imaginea lui Pierre făcând dragoste cu faimoasa Bijou a destrămat-o pe cea cu Leila și Kay. Era o zi a geloziilor. Oare dragostea avea să ajungă un lung șir de gelozii?

În fiecare zi, Kay venea cu detalii noi. Elena nu putea refuza să le asculte. Din tot ce auzea, ura feminitatea lui Kay și iubea masculinitatea Leilei. Ghicea lupta pe care o ducea Leila către împlinire și înfrângerea ei. O vedea pe Leila îmbrăcându-și cămașa bărbătească de mătase, cu butoni de argint. Ar fi vrut s-o întrebe pe Kay cum arăta lenjeria femeii care ajunsese să o obsedeze. Ar fi vrut s-o vadă pe Leila îmbrăcându-se.

Elenei i se părea că, la fel cum homosexualul pasiv ajunge o caricatură a femeii în ochii homosexualului activ, femeile care, într-o relație lesbiană, se lasă dominate ajung caricaturi ale celor mai ieftine trăsături femeiești. Kay o demonstra, exagerând cu capriciile – cu adevărat iubindu-se pe ea însăși prin Leila. O chinuia pe Leila cum n-ar fi îndrăznit să chinuie un bărbat. Asta pentru că simțea că femeia din Leila va fi îngăduitoare.

Elena era sigură că Leila suferea din cauza mediocrității femeilor cu care ajungea să facă dragoste. Pătată de infantilism, o relație nu putea să ajungă la plenitudine. Kay venea mereu mâncând bomboane din buzunar ca o școlăriță. Se bosumfla. La restaurant, ezita înainte să comande, apoi își schimba comanda, pozând într-o cabotină, femeia cu capricii irezistibile. În scurt timp, Elena începuse s-o evite. Începea să înțeleagă drama din spatele tuturor relațiilor Leilei. Ridicându-se deasupra bărbaților și femeilor, Leila dobândise un nou sex. Se gândea la Leila ca la o figură mitică, mărită, exagerată. Leila o obseda.

Purtată de o intuiție obscură, s-a hotărât să meargă la o ceainărie situată deasupra unei librării pe Rue de Rivoli, unde se întâlneau homosexualii și lesbienele. Stăteau în grupuri separate. Bărbații singuri, trecuți de prima tinerețe, căutau băieți, iar lesbienele mai coapte căutau fete tinere.

Lumina era difuză, ceaiul aromat, prăjitura avea o dulceață perversă.

Când a intrat, Elena i-a văzut pe Donald și pe Miguel la o masă și s-a dus lângă ei. Donald era absorbit de rolul lui de curvă. Voia să-i arate lui Miguel cum putea el să atragă bărbații și cum aceștia ar fi fost dispuși să-l plătească pentru anumite favoruri. Era entuziasmat pentru că un englez grizonat, foarte distins, cunoscut pentru sumele exorbitante cu care-și cumpăra plăcerile, se uita insistent la el. Donald își etala farmecele în fața acestui bărbat, aruncându-i priviri piezișe, ca ale unei femei de sub un văl. Miguel începea să se înfurie. I-a spus:

— Dacă ai ști ce vrea bărbatul ăsta de la băieți, nu ți-ar mai veni să flirtezi cu el.

— Ce? a întrebat Donald, ros de o curiozitate bolnăvicioasă.

— Chiar vrei să-ți spun?

— Da. Vreau să știu.

— Nu le cere altceva decât să stea întinși sub el, timp în care se așază pe vine peste fața lor și le-o umple de știi tu ce.

Donald a schițat o grimasă și s-a uitat la domnul grizonat. Mai că nu-i venea să creadă una ca asta când îi studia ținuta aristocratică și finețea trăsăturilor, când vedea cu câtă delicatețe își ținea portțigaretul și ce privire visătoare avea. Cum putea acest om să se preteze la așa ceva? Asta a pus capăt cochetăriilor provocatoare ale lui Donald.

Atunci a intrat Leila, a văzut-o pe Elena și s-a așezat la masa lor. Îi cunoștea pe Miguel și pe Donald. Îi plăceau travestiurile de păun ale lui Donald – risipa de culori fantastice, care compensa penajul absent, rezervat femeilor: păr vopsit, gene rimelate și unghii lăcuite. A râs cu Donald, a admirat grația lui Miguel, apoi s-a întors spre Elena și și-a cufundat privirea întunecată în ochii ei de un verde intens.

— Ce face Pierre? De ce nu vii o dată cu el la atelier? Mă duc acolo în fiecare seară, înainte să cânt. N-ai venit nici-

odată să mă auzi cântând. Sunt la club în fiecare noapte, cam pe la unșpe.

Mai târziu s-a oferit:

— Pot să te conduc undeva?

Au plecat împreună și au intrat în limuzina neagră a Leilei, așezându-se pe locurile din spate. Leila s-a aplecat peste Elena și i-a acoperit gura cu buzele ei cărnoase, într-un sărut interminabil, în timpul căruia Elena aproape că și-a pierdut cunoștința. Pălăriile le-au căzut când și-au lăsat capetele pe spate, rezemate de tetiere. Leila o înghițea. Gura Elenei a coborât pe gâtul Leilei, în despicătura rochiei negre, în decolteul ei generos. Nu trebuia decât să dea puțin mătasea la o parte cu gura ca să dibuie locul de unde încep sânii.

— Ai de gând să mă ocolești iar?

Elena și-a coborât degetele pe șoldurile ei învelite în mătase, mângâind-o și simțindu-i rotunjimea coapselor și fermitatea șoldurilor. Finețea senzuală a pielii și a mătăsii erau totuna. A simțit conturul delicat al jartierei. Voia să-i desfacă Leilei genunchii atunci, pe loc. Leila i-a dat șoferului o indicație pe care Elena nu a auzit-o. Mașina și-a schimbat direcția.

— Tocmai ai fost răpită, a spus Leila râzând cu poftă.

Fără pălării, cu părul răvășit, au intrat în apartamentul ei întunecos, cu obloanele trase, ca să nu lase căldura verii să pătrundă. Leila a luat-o pe Elena de mână și a condus-o în dormitor, iar acolo s-au prăbușit în patul uriaș. Din nou mătase, mătase sub degete, mătase între picioare, umeri mătăsoși, gât și păr. Buze de mătase tremurând sub atingerea altor buze. Era ca-n noaptea din vizuina opiomanilor; mângâierile erau din ce în ce mai prelungi, iar prețiosul suspans, întreținut cu grijă.

De fiecare dată când se apropiau de orgasm, fie Leila, fie Elena, observând că mișcările le deveneau tot mai grăbite, reluau șarja de săruturi – se scăldau într-o baie de amor trupesc, în care broboanele de umezeală se rostogoleau

ca picurii de ploaie, cum numai în vis ți se întâmplă să trăiești, un vis care nu se mai termină. Degetul Leilei era ferm, voluntar, ca un penis; limba ajungea departe, cunoștea toate cotloanele în care să atâțe nervii.

În loc să aibă un singur centru sexual, corpul Elenei părea să aibă un milion de deschideri, toate la fel de sensibile, participând cu fiecare celulă a corpului la fel de intens cum făcea cu gura. Carnea de pe braț i se înfiora și i se contracta doar dacă Leila își trecea limba peste ea. Gemea, iar Leila își înfigea dinții în carne, vrând să provoace un geamăt și mai adânc. Limba ei între picioarele Elenei era suplă și ascuțită ca un pumnal. Când au ajuns la orgasm, vibrația lui a fost atât violentă încât le-a scuturat trupurile din cap până-n picioare.

Elena i-a visat pe Pierre și pe Bijou. Bijou cea carnală, Bijou curva, animalul, leoaica; o zeiță luxuriantă a abundenței, carnea ei, cu fiecare curbă și por, un adevărat pat senzual. În vis, mâinile ei se zbăteau, iar carnea îi tremura ca zguduită de un cutremur violent, fermentând saturată de umezeală, înfășurată în nenumărate straturi voluptuoase. Bijou era cufundată într-o veșnică inerție, într-o pasivitate din care nu se trezea decât când sosea momentul pentru dragoste. Toate fluidele dorinței i se prelingeau pe picioare lăsând dâre argintii, în josul șoldurilor modelate după forma unei viori, coborând și urcând cu un foșnet ca de mătase udă în adâncitura dintre sâni.

Elena o vedea peste tot, cu fusta ei scurtă de femeie care face trotuarul, urmărindu-și prada și așteptând. Pierre iubise mersul ei obscen, privirea prefăcut ingenuă, melancolia ei beată și vocea virginală. Timp de câteva nopți, iubise acest sex umblător, acest pântece ambulant deschis tuturor.

Și poate că acum o iubea din nou.

Pierre i-a arătat Elenei o fotografie cu mama lui, femeia aceea copleșitoare, luxuriantă. Asemănarea dintre ea și Bijou era uimitoare, doar ochii erau diferiți. Ai lui Bijou

erau adânc încercănați. Mama lui avea un aer mai sănătos. În schimb, trupul...

În acel moment, Elena și-a spus: „Sunt pierdută". Nu credea poveștile lui Pierre, cum că Bijou i-ar provoca acum repulsie. A început să frecventeze cafeneaua în care Pierre se întâlnea cu Bijou, sperând că va găsi un indiciu care să-i pună capăt îndoielilor. N-a descoperit nimic, în afară de faptul că lui Bijou îi plăceau bărbații tineri, cu fețe proaspete, buze fragede și sânge clocotitor. Asta a mai liniștit-o puțin. În timp ce Elena încerca s-o întâlnească pe Bijou și să demaște inamicul, Leila se străduia, prin tot felul de tertipuri, să dea de Elena.

Până într-o zi când, gonite de ploaie, cele trei femei s-au întâlnit în aceeași cafenea: Leila, mirosind a parfum și intimidantă, cu capul sus și o etolă din vulpe argintie înfășurată în jurul umerilor, peste costumul negru, impecabil; Elena, în catifea de culoarea vinului roșu; iar Bijou în ținuta de trotuar, la care nu renunța niciodată: o rochie neagră, strâmtă, și pantofi cu tocuri înalte. Leila i-a zâmbit lui Bijou, apoi a recunoscut-o pe Elena. Dârdâind, s-au așezat toate trei cu câte o băutură în față. Dar ceea ce Elena nu prevăzuse absolut deloc a fost să se trezească paralizată de farmecul voluptuos al lui Bijou. La dreapta ei stătea Leila, incisivă, sclipitoare, iar la stânga Bijou, ca un pat de senzualitate în care-i venea să se arunce.

Leila își dădea seama și suferea. Apoi a început s-o curteze pe Bijou, treabă la care se pricepea mult mai bine decât Elena. Bijou nu mai cunoscuse femei ca Leila, știa doar femeile din breasla ei, care, atunci când le lipseau bărbații, o luau pe ea și se dedau la o orgie de săruturi, ca pentru a compensa brutalitatea bărbaților – pur și simplu, stăteau și se sărutau ca în transă și asta era tot.

Complimentele Leilei o atingeau, dar în același timp era vrăjită de Elena. Pentru ea, Elena reprezenta ceva cu totul nou. Pentru bărbați, Elena simboliza tipul de femeie care era exact opusul curvei, femeia care transforma dragostea

în poezie, care îi adăuga emoţie, o femeie care părea făcută dintr-o substanţă diferită, pe care o credeai o făptură de poveste. Şi da, Bijou cunoştea suficient de bine bărbaţii ca să-şi dea seama că era şi tipul de femeie care trezea în ei dorinţa de a o iniţia în plăcerile senzuale, pentru ca apoi să se extazieze văzând-o cum se transformă într-o sclavă a simţurilor. Cu cât o femeie pare mai ireală, cu atât e mai mare plăcerea de a o profana, de a o îmbiba de erotism. Dincolo de natura ei visătoare, e tot o curtezană care trăieşte pentru plăcerea bărbatului.

Bijou, care era curva curvelor, ar fi vrut să-şi schimbe viaţa cu a Elenei. Curvele invidiază întotdeauna femeile care pot să creeze iluzia şi să aprindă dorinţa, dar în acelaşi timp să stârnească şi foamea. Bijou, organul sexual care se plimba prin lume fără nici o mască, ar fi vrut să aibă înfăţişarea Elenei. Şi Elena se gândea că ar fi vrut să facă schimb cu Bijou, pentru desele momente când bărbaţii oboseau să curteze femeia şi voiau sex fără curtoazie, animalic şi direct. Elena tânjea să fie violată iar şi iar, în fiecare zi, fără nici o urmă de grijă pentru sentimentele ei, Bijou tânjea să fie idealizată. Singură, Leila era mulţumită că din naştere fusese exclusă de sub tirania bărbaţilor, că nu depindea de ei în nici un fel. Însă nu-şi dădea seama că a imita bărbatul n-are cum să te elibereze de el.

Leila încerca s-o seducă pe curva curvelor cu complimente şi blândeţe. Cum nici una dintre ele trei nu bătuse în retragere, până la urmă au plecat împreună. Leila le-a invitat la ea pe Elena şi pe Bijou.

Când au ajuns, au simţit un miros de esenţe arse. Singura lumină venea dinspre nişte globuri de sticlă pline cu apă şi peşti fosforescenţi, corali şi căluţi de mare. Camera părea scufundată pe fundul mării, ca într-un vis, un loc în care trei femei frumoase, care nu semănau între ele, emanau o aură care ar fi subjugat orice bărbat.

Lui Bijou îi era teamă să se mişte. Totul i se părea foarte fragil. Stătea turceşte, ca o arăboaică, fumând. Elena părea

că radiază, la fel ca globurile de sticlă. Ochii îi scăpărau febril în semiîntuneric. Pentru fiecare dintre ele, Leila radia un farmec misterios – tentația necunoscutului.

Toate trei stăteau pe o saltea foarte joasă, într-o mare de perne. Cea care a făcut prima mișcare a fost Leila, care și-a strecurat mâna încărcată de bijuterii sub rochia lui Bijou și a suspinat ușor, surprinsă să dea direct de carne acolo unde se aștepta să găsească lenjerie mătăsoasă. Bijou s-a întins pe spate și și-a întins gura către Elena, forța ei fiind atrasă de fragilitatea acesteia, aflând pentru prima oară ce înseamnă să simți ca un bărbat, să simți cum fragilitatea unei femei se pleacă sub greutatea gurii tale, cum își lasă capul pe spate în voia mâinilor grele, cum părul moale îi cade în dezordine. Mâinile puternice ale lui Bijou i-au înconjurat gâtul fragil cu desfătare. Îi ținea capul în mâini ca pe o cupă, ca să-i poată sorbi de pe buze respirația cu gust de nectar, în timp ce limba i se unduia.

Leila a trecut printr-un moment de gelozie. Fiecare mângâiere cu care o alinta pe Bijou ajungea la Elena – exact aceeași mângâiere. După ce Leila a sărutat gura miraculoasă a lui Bijou, Bijou a ciugulit buzele Elenei. Când mâna Leilei s-a aventurat mai departe, sub rochia lui Bijou, Bijou și-a strecurat mâna sub rochia Elenei. Elena nu s-a mișcat, topită de langoare. Apoi Leila a alunecat în genunchi și a început s-o dezmierde pe Bijou cu ambele mâini. Când i-a ridicat rochia, Bijou s-a retras înfiorată și a închis ochii, ca să simtă mai bine mișcările mâinilor fierbinți, care o pătrundeau. Văzând-o cum se oferă, Elena a îndrăznit să-i atingă trupul voluptuos și să urmărească fiecare contur al curbelor ei generoase – un pat de carne tare și mătăsoasă, cu pante dulci, prin care nu se simt oasele, mirosind a lemn de santal și a mosc. I s-au întărit sfârcurile când a atins sânii lui Bijou. Când mâna i-a alunecat pe fesele acesteia, a dat de mâna Leilei.

Apoi Leila a început să se dezbrace, lăsând la vedere un corset din satin negru și fin, care-i susținea ciorapii cu jartiere

negre, minuscule. Coapsele ei zvelte și albe străluceau, sexul ei se ascundea în penumbră. Elena i-a slăbit jartierele pentru a-i descoperi picioarele cu pielea netedă. Bijou și-a scos rochia trăgând-o peste cap și s-a aplecat în față, expunându-și astfel fesele pline, gropițele de lângă noadă, spatele curbat. Apoi Elena și-a lăsat rochia să alunece de pe ea. Purta lenjerie din dantelă neagră, despicată în față și în spate, lăsând să se vadă doar pliurile umbrite care-i ascundeau secretele sexuale.

Pe jos era aruncată o blană mare și albă. S-au prăbușit peste ea, trei corpuri ca unul singur, frecându-se unul de altul ca să simtă sâni lipiți de sâni, abdomen lipit de abdomen. Au încetat să mai fie trei corpuri. Erau numai guri și degete și limbi și simțuri. Gura căuta o gură, un sfârc sau un clitoris. Zăceau încolăcite, mișcându-se foarte încet. Se sărutau până când sărutările deveneau chinuitoare, iar trupurile se zbăteau neliniștite. Mâinile lor găseau de fiecare dată fie o deschizătură, fie un petic de carne care să li se ofere ascultătoare. Blana pe care stăteau emana un miros de animal, care se împletea cu mirosul de sex.

Elena cerceta fiecare bucățică a corpului lui Bijou. Leila era mai agresivă. O pusese pe Bijou să se întindă pe-o parte, cu un picior pe umărul ei, și o săruta între picioare. Din când în când Bijou se retrăgea, nemaiputând suporta sărutările și mușcăturile șfichiuitoare, căci limba Leilei era la fel de tare ca sexul unui bărbat.

Când se mișca, Bijou își azvârlea fesele direct către fața Elenei. Elena se desfăta pipăindu-le conturul, vârându-și apoi degetul în mica deschizătură. Acolo simțea fiecare contracție provocată de sărutările Leilei, ca și cum ar fi atins peretele pe care Leila își plimba limba. Când se retrăgea din calea limbii care o explora, Bijou se înfigea într-un deget care-i oferea plăcere. De plăcere, își unduia melodios vocea și, din când în când, își dezgolea dinții, ca o sălbăticiune întărâtată care încearcă să-l muște pe cel care-o chinuie.

Când a fost pe punctul de a juisa și nu și-a mai putut reține plăcerea, Leila a încetat s-o sărute, lăsând-o pe Bijou aproape în pragul nebuniei, pradă unei senzații chinuitoare. Elena se oprise în același moment.

Și atunci Bijou, nemaiputându-se controla, s-a aruncat asupra Elenei ca o fiară dezlănțuită, i-a desfăcut picioarele, s-a vârât între ele, lipindu-și sexul de al Elenei, și a început să se miște, să se miște cu disperare. Se izbea în Elena ca un bărbat, ca să simtă cum cele două sexe se topesc și se sudează unul de altul. În momentul în care s-a simțit asaltată de plăcere, s-a oprit ca s-o poată prelungi, s-a lăsat pe spate și a deschis gura după sânii Leilei, apucându-i sfârcurile încinse care așteptau să fie mângâiate.

Și Elena era cuprinsă de frenezia dinaintea orgasmului. A simțit o mână sub ea, o mână de care se putea freca. Îi venea să se lase pe mâna aceea până când o va face să juiseze, însă, la rândul ei, voia să-și prelungească plăcerea. A încetat să se miște. Mâna o urmărea. S-a ridicat în picioare, iar mâna se îndrepta din nou către sexul ei. Atunci a simțit-o pe Bijou, în spatele ei, respirând greu. I-a simțit sânii împungându-i spatele și părul pubian frecându-i-se de fese. Bijou se freca de ea, apoi aluneca încet în sus și în jos, știind că frecarea o forța pe Elena să se întoarcă și s-o simtă cu sânii, sexul și abdomenul. Mâini, dintr-odată mâini peste tot. Unghiile ascuțite ale Leilei erau îngropate în cea mai fină carne a umărului Elenei, între sân și subraț, rănind-o; era o durere delicioasă, tigresa pusese stăpânire pe ea și o sfâșia. Corpul Elenei era mistuit de o asemenea fierbințeală încât se temea că, la prima atingere, explozia se va produce. Leila și-a dat seama și s-au despărțit.

Toate trei au căzut pe canapea. Încetaseră să se atingă și se uitau una la alta, admirând urmele dezmățului și privindu-și picioarele superbe, strălucind de umezeală.

Dar n-au putut să-și țină mâinile deoparte și, în scurt timp, Leila și Elena au tăbărât pe Bijou, hotărâte să-i smulgă suprema senzație. Bijou era înconjurată, cuprinsă, acoperită,

linsă, mușcată, sărutată, rostogolită din nou pe covorul de blană, torturată de un milion de mâini și de limbi. Implora să fie satisfăcută, își desfăcea picioarele și încerca să se satisfacă singură, frecându-se de trupurile celorlalte. Dar ele nu voiau s-o lase. Intrau cu forța în ea, cu limbile și cu degetele, înainte și înapoi, oprindu-se din când în când ca să-și împletească limbile – Elena și Leila, gură în gură, cu limbile sudate deasupra picioarelor desfăcute ale lui Bijou. Bijou se sălta ca să primească un sărut care i-ar fi curmat tensiunea. Elena și Leila, uitând de ea, își concentraseră toate senzațiile în limbile care palpitau una spre cealaltă. Bijou, nemaiputând răbda, a început să se mângâie singură, moment în care Leila și Elena i-au dat mâna la o parte și s-au năpustit peste ea. Orgasmul lui Bijou a pătruns-o ca o durere ascuțită. Cu fiecare spasm, tresărea ca și când ar fi fost înjunghiată. Aproape că plângea când s-a terminat.

Elena și Leila au început din nou să se sărute cu limbile, peste trupul căzut în inerție al lui Bijou, penetrându-se peste tot, cu mâinile care alergau peste trupuri ca-ntr-o beție, până când Elena a scos un țipăt. Degetele Leilei îi prinseseră ritmul, iar Elena se agăța de ea, așteptând să izbucnească plăcerea, în timp ce propriile mâini căutau să-i ofere Leilei aceeași plăcere. Au încercat să juiseze în același timp, dar Elena a terminat prima, desprinzându-se de mâna Leilei și căzând apoi grămadă, doborâtă de violența orgasmului. Leila a căzut lângă ea, oferindu-și sexul ca aceasta să-l poată primi cu gura. Pe măsură ce plăcerea Elenei se destrăma, se împuțina și o părăsea, o atâța pe Leila cu limba, explorându-i gura sexului, până când ea s-a încordat și a gemut. Mușca din carnea fragedă a Leilei. Prinsă de paroxismul plăcerii, Leila nu-i simțea dinții înfipți acolo.

Elena înțelegea acum de ce unii spanioli nu voiau să-și inițieze soțiile în multitudinea de feluri în care se poate face dragoste – ca să evite riscul de a trezi în ele o poftă insațiabilă. În loc să fie satisfăcută, potolită de dragostea lui Pierre,

ea devenise mai vulnerabilă. Cu cât îl dorea mai mult pe Pierre, cu atât o cuprindea o și mai mare foame de amoruri noi. Simțea că n-o interesa ca dragostea să prindă rădăcini, să se statornicească. Își dorea de la fiecare doar momentul pasiunii.

Nu voia s-o revadă pe Leila. Voia să-l vadă pe sculptorul Jean, pentru că-l simțea mistuindu-se și iubea starea asta. Voia să ardă. Își spunea în sinea ei: Aproape că vorbesc ca o sfântă, să arzi de dragoste? Dar nu de dragoste mistică, ci într-o răvășitoare întâlnire a simțurilor. Pierre a trezit în mine o femeie pe care n-o cunoșteam, o femeie insațiabilă.

Ca și când ar fi putut să-și comande împlinirea propriei dorințe, s-a trezit cu Jean la ușă. Ca de obicei, adusese un mic dar împachetat, pe care-l ținea cu stângăcie. Se vedea cât de intens o dorea după felul în care se mișca, în care-i tremura privirea când Elena se apropia de el. Deja se simțea posedată, iar el se mișca de parcă s-ar fi instalat înăuntrul ei.

— N-ai venit niciodată să mă vezi, i-a spus el umil. Nu mi-ai văzut niciodată lucrările.

— Hai să mergem acum! i-a răspuns ea și i s-a alăturat cu pași ușori, ca de dans. Au ajuns într-o zonă sărăcăcioasă, mai puțin cunoscută a Parisului, lângă una dintre porțile orașului, cu barăci transformate în ateliere, lipite de casele în care locuiau muncitori. Aici locuia Jean, cu statui în loc de mobilă, statui uriașe. El era oscilant, schimbător, hipersensibil și, totuși, din mâinile lui tremurânde ieșiseră lucruri care emanau forță și stabilitate.

Sculpturile erau monumentale, aveau de cinci ori mărimea naturală: femei gravide, bărbați nepăsători și senzuali, cu mâinile și picioarele ca niște rădăcini de copac. Modelase un bărbat lipit de o femeie, în așa fel încât nu se vedeau granițele dintre corpuri. Contururile erau în întregime contopite. Cu organele genitale unite, tronau deasupra Elenei și a lui Jean.

În umbra acestei statui, s-au îndreptat unul spre altul fără să scoată o vorbă, fără să schițeze un zâmbet. Nu-și mișcau

nici măcar mâinile. Când s-au întâlnit, Jean a lipit-o pe Elena de statuie. Nu s-au sărutat și nici nu s-au atins cu mâinile. Numai busturile li s-au atins, repetând în carnea fierbinte contopirea trupurilor din statuia de deasupra lor. El și-a împins înainte organele genitale, lipindu-le de ea încet și hipnotic, de parcă așa i-ar fi pătruns în corp.

A alunecat, ca și când ar fi vrut să-i îngenuncheze la picioare, doar ca să se ridice mai apoi, sumețindu-i rochia și ridicându-i-o până la subsuori. S-a împins din nou în ea, mișcându-se ba de la stânga la dreapta, ba de la dreapta la stânga, ba în cercuri, ba aruncându-se asupra ei cu violență reținută. Dorința lui se transformase în cremene, iar ea simțea cum la fiecare mișcare săreau scântei ca atunci când freci două pietre ca să aprinzi focul și, până la urmă, s-a lăsat în jos, alunecând ca într-un vis care se transforma în realitate. A căzut grămadă, captivă între picioarele lui, iar el voia s-o încremenească astfel, s-o fixeze acolo pentru totdeauna, s-o bată în cuie, izbind-o cu toată forța virilității lui. S-au mișcat din nou, ea ca să-i ofere adâncurile feminității ei, el ca s-o pătrundă. Elena se contracta ca să-l simtă și mai profund cum se mișca gâfâind, zguduit de o plăcere insuportabilă, de parcă i-ar fi atins cel mai sensibil punct al ființei.

A închis ochii, simțind prelungirea ființei lui, în care i se concentrase tot sângele și care zăcea în tenebrele ei voluptuoase. N-a mai putut să-și controleze plăcerea și a intrat adânc, dornic s-o invadeze, să-i umple pântecele cu sângele lui, iar în momentul în care l-a primit, mica trecătoare s-a închis în jurul lui, absorbindu-i însăși esența ființei.

Statuia își arunca umbra peste îmbrățișarea lor, din care nu se dezlipiseră. Zăceau nemișcați, ca împietriți, simțind cum li se scurge din trup și ultimul strop de plăcere. Deja se gândea la Pierre. Știa că nu se va mai întoarce la Jean. Își spunea în sinea ei: mâine n-o să mai fie la fel de frumos.

Se gândea cu o frică aproape superstițioasă că, dacă ar rămâne cu Jean, Pierre ar simți trădarea și ar pedepsi-o.

Aştepta să fie pedepsită. Stând în faţa uşii lui Pierre, se aştepta s-o găsească pe Bijou în patul lui, cu picioarele larg desfăcute. De ce Bijou? Pentru că Elena se aştepta ca dragostea trădată să se răzbune.

Când i-a deschis uşa, inima-i bătea năvalnic. Pierre i-a zâmbit inocent. Dar oare zâmbetul ei nu era tot inocent? Ca să se convingă, s-a uitat în oglindă. Se aştepta oare ca demonul care o poseda să-i apară în priviri?

A observat că fusta îi era şifonată şi sandalele prăfuite. Avea sentimentul că, dacă ar face dragoste cu ea, Pierre şi-ar da seama că în umezeala ei se amesteca seva lui Jean. I-a evitat mângâierile şi i-a propus să viziteze casa lui Balzac din Passy.

Era o după-amiază blândă şi ploioasă, îmbibată de acea melancolie gri care-i mâna pe oameni în casă şi se lăsa ca un tavan peste oraş, creând o atmosferă erotică şi învăluind totul într-un aer lânced, de alcov. Oriunde te uitai, dădeai peste ceva care amintea de viaţa senzuală: vitrinele unui magazin aproape dosit, cu lenjerie, jartiere şi cizme negre; mersul provocator al unei parizience; taxiurile care duceau amanţi îmbrăţişaţi.

Casa lui Balzac se înalţa în capătul unei străzi situate pe o colină, de unde se vedea Sena. Mai întâi au fost nevoiţi să sune la uşa unei locuinţe, apoi să coboare nişte trepte care păreau să ducă la o pivniţă, dar de fapt dădeau într-o grădină. Apoi au traversat grădina şi au sunat la altă uşă. Aceasta era uşa casei lui, ascunsă de grădina primei locuinţe, o casă secretă, misterioasă, atât de bine dosită şi de izolată în inima Parisului.

Femeia care le-a deschis părea o stafie – cu faţa palidă, la fel de ofilită ca părul şi hainele; părea că nu-i curge nici un strop de sânge prin vene. Trăind înconjurată de manuscrisele lui Balzac, de tablouri, de gravuri ale femeilor pe care el le iubise şi de ediţii princeps, trecutul dispărut i se infuzase în vene, făcând să i se scurgă tot sângele. Chiar şi vocea-i era de stafie, venind de departe. Dormea în acea casă plină de obiecte moarte. La fel ajunsese şi ea pentru lumea

în care trăia. Era ca și cum în fiecare noapte s-ar fi întins în mormântul lui Balzac, dormind cu el.

Le-a arătat camerele și apoi partea din spate a casei. A ajuns la o ușă secretă, și-a strecurat degetele ei osoase printr-un inel și a tras de el, pentru ca Pierre și Elena să vadă ce ascundea. Ușa se deschidea într-o mică scară.

Aceasta era ușa secretă pe care Balzac o comandase pentru ca femeile care-l vizitau să scape de ochii sau de suspiciunile soților. O folosea la rândul lui ca să scape de creditorii care-l hărțuiau. Scara ducea către o alee și de acolo către o poartă, care dădea într-o stradă izolată, care la rândul ei dădea către Sena. Puteai să fugi înainte ca persoana din fața ușii să apuce să traverseze prima cameră.

Pentru Elena și Pierre, acea ușă secretă evoca atât de puternic dragostea de viață a lui Balzac încât a avut efectul unui afrodiziac. Pierre i-a șoptit:

— Aș vrea să te am chiar aici, pe podea.

Femeia-fantomă n-a auzit aceste cuvinte, spuse direct, cu tupeu de vagabond, dar a prins privirea care le însoțea. Dispoziția celor doi vizitatori nu se potrivea cu sacralitatea locului, așa că i-a grăbit să plece.

Suflul morții le urzicase simțurile. Pierre a strigat după un taxi. În taxi, n-a mai putut să aștepte. A pus-o pe Elena să se urce peste el, cu spatele și cu toată greutatea corpului lăsată în poala lui, ascunzându-l complet. I-a ridicat fusta.

Elena i-a spus:

— Nu aici, Pierre. Așteaptă să ajungem acasă. Ne vede lumea. Te rog, așteaptă. Oh, Pierre, mă rănești! Uite, ne-a văzut polițistul. Și acum a oprit și ne vede lumea de pe trotuar... Pierre, Pierre, încetează!

Dar tot încercând vag să se apere și să se dea jos de pe el, a ajuns să se simtă copleșită de plăcere. Eforturile ei de a sta nemișcată au făcut-o să simtă și mai acut fiecare mișcare a lui Pierre. Acum îi era teamă că el s-ar putea grăbi, din cauza vitezei cu care mergea taxiul și de frică să nu se

trezească în faţa casei, moment în care şoferul s-ar fi întors către ei. Voia să se bucure de Pierre, să restabilească legătura lor, armonia dintre trupurile lor. Se uita lumea la ei din stradă. Cu toate astea, nu mai putea să dea înapoi, iar mâinile lui o împresurau. Atunci taxiul a intrat cu viteză într-o groapă a drumului şi izbitura violentă i-a dezlipit. N-au mai avut timp să-şi reia îmbrăţişarea. Taxiul se oprise. Pierre abia a avut timp să se închidă la pantaloni. Elenei i se părea că amândoi arătau răvăşiţi, ca după o beţie. Langoarea corpului ei îi îngreuna mersul.

Pierre era plin de o bucurie perversă că fusese întrerupt. Îi plăcea să-şi simtă oasele pe jumătate topite în corp, retragerea aproape dureroasă a sângelui. Elena i-a împărtăşit noul capriciu, iar mai târziu stăteau amândoi întinşi în pat, mângâindu-se şi discutând. Atunci Elena i-a spus o poveste pe care o auzise de dimineaţă de la franţuzoaica tânără care-i cosea.

Madeleine lucra într-un magazin universal. Familia ei era cea mai săracă familie de vagabonzi din tot Parisul. Mama şi tatăl ei îşi câştigau traiul zilnic adunând cutii de conserve de prin gunoaie şi vânzând bucăţile de tablă, piele sau hârtie pe care le găseau. Madeleine a fost angajată în departamentul luxos de mobilă de dormitor şi dată în grija unui supraveghetor sclivisit, prefăcut şi scorţos. Niciodată nu dormise în pat, doar pe grămezi de zdrenţe şi ziare, în nişte maghernițe. Când nu era nimeni s-o vadă, pipăia cuverturile din satin, saltelele, pernele umplute cu pene, de parcă ar fi pipăit hermină sau şinşila. Se născuse cu talentul parizian de a se îmbrăca încântător cu banii pe care alte femei i-ar fi dat numai pe ciorapi. Era atrăgătoare, cu ochii surâzători, cu părul negru, ondulat, şi forme frumos rotunjite. Descoperise curând două mari plăceri: una, să fure câţiva stropi de parfum sau de apă de colonie din departamentul de parfumuri, şi a doua, să aştepte până când se închidea magazinul ca să se poată întinde într-unul dintre paturile

cu cele mai moi saltele, închipuindu-și că doarme acolo. Prefera paturile cu baldachin. Ascunsă de perdele, se simțea mai în siguranță. De obicei, supraveghetorul se grăbea atât de tare să plece încât îi rămâneau câteva minute să-și savureze fantezia. Simțea că, atunci când dormea într-un astfel de pat, farmecele ei feminine erau de o mie de ori mai puternice și și-ar fi dorit ca anumiți domni eleganți, pe care-i zărise ea pe Champs Elysées, s-o vadă acolo și să-și dea seama cât de bine i-ar sta într-un dormitor frumos.

Fantezia ei a devenit curând mai elaborată. Făcea în așa fel încât să aibă o măsuță de toaletă cu oglindă în fața patului, ca să se poată admira stând întinsă. Într-una din zile, după ce îndeplinise toți pașii ritualului, a văzut că supraveghetorul o privea uimit. Era gata să sară jos din pat, dar el a oprit-o:

— Doamnă, i-a spus – întotdeauna i se spunea „domnișoară" –, îmi face mare plăcere să vă cunosc. Sper că sunteți mulțumită de patul pe care l-am făcut pentru dumneavoastră, după cum mi l-ați comandat. E suficient de moale? Credeți că domnul conte va fi încântat?

— Din fericire, domnul conte e plecat o săptămână, așa că voi putea să mă bucur de pat cu altcineva, i-a răspuns, apoi s-a ridicat și i-a oferit mâna să i-o sărute. Sărut-o cum ai săruta mâna unei doamne, într-un salon.

El s-a executat cu multă eleganță, zâmbind. Apoi au auzit un zgomot și s-au făcut nevăzuți, care-ncotro.

În fiecare zi furau câte cinci, zece minute din nebunia orelor de închidere. Sub pretextul că fac ordine, șterg praful, corectează prețurile scrise greșit pe etichete, puneau la cale mica lor scenetă. El adăugase elementul cel mai de efect: un paravan. Apoi, cearșafurile tivite cu dantelă dintr-un alt departament. Tot el făcea patul și trăgea cuvertura. După ce-i săruta mâna, făceau conversație. Îi spunea Nana. Pentru că nu citise cartea[1], i-a făcut-o cadou. Ceea ce-l preo-

1 Este vorba de romanul lui Emile Zola, *Nana*, a cărui eroină este o prostituată din Paris.

cupa acum era efectul contrastant dintre mica ei rochie neagră, strâmtă, și lenjeria de pat pastelată. Împrumuta un neglijeu care în timpul zilei stătuse pe vreun manechin și o acoperea cu el. Chiar dacă treceau vânzători sau vânzătoare, n-aveau cum să vadă scena din spatele paravanului.

În timp ce Madeleine savura sărutările de mână, el i-a depus un sărut și la încheietura cotului. Acolo pielea era sensibilă și, când și-a îndoit brațul, era ca și cum ar fi închis și hrănit sărutul. Madeleine l-a lăsat acolo ca pe o floare presată și, când a rămas singură, a sărutat locul, de parcă ar fi vrut să-l devoreze în intimitate. Sărutul, depus cu atâta delicatețe, avea un efect mult mai puternic decât ciupiturile grosolane pe care le primise pe stradă drept ofrande aduse farmecelor ei sau decât obscenitățile pe care i le aruncau muncitorii: *Viens que je te suce*![1]

La început el stătea la piciorul patului, apoi s-a lungit lângă ea ca să fumeze o țigară, cu tot ritualul unui opioman. Pașii neliniștitori de dincolo de paravan le condimentau întâlnirile cu misterul și pericolele unui *rendez-vous*. Atunci Madeleine spunea:

— Aș vrea să putem scăpa de sub supravegherea plină de gelozie a contelui. Mă calcă pe nervi.

Dar admiratorul ei era prea inteligent ca să spună: „Vino cu mine la un hotel amărât". Știa că așa ceva n-avea cum să se petreacă în cine știe ce cameră întunecoasă, în vreun pat de alamă, cu pături jerpelite și cearșafuri gri. A sărutat-o în cel mai fierbinte locșor de pe gâtul ei, sub părul ondulat, apoi pe lobul urechii, acolo unde Madeleine nu mai putea ajunge să-l guste mai târziu, ci putea doar să-l atingă cu degetele. După acel sărut, urechea a ars-o toată ziua, pentru că el încercase s-o muște.

Cum s-a întins în pat, pe Madeleine a cuprins-o moleșeala, foarte posibil din cauza ideii pe care o avea despre comportamentul aristocrat sau din cauza săruturilor care-i

1 Vino să te ling! În franceză, în original.

cădeau asemenea șiragurilor de mărgele în jurul gâtului și mai jos, unde începeau sânii. Nu era virgină, dar brutalitatea asalturilor pe care le cunoscuse, fie lipită de vreun zid pe o stradă întunecată, fie aruncată pe jos în vreun vagon de marfă, fie rostogolită în spatele barăcilor în care stăteau cei care căutau prin gunoaie, unde oamenii se împerecheau fără ca măcar să se sinchisească să-și vadă chipul, nu o atâtaseră niciodată atât de tare ca această curte lentă și ceremonioasă, prin care simțurile ei erau luate cu asalt. Trei sau patru zile, el a făcut dragoste numai cu picioarele ei. A făcut-o să poarte papuci de interior, pufoși, i-a scos ciorapii și i-a sărutat picioarele pe care le ținea ca și când i-ar fi posedat corpul pe de-a întregul. Îi încinsese trupul atât de tare încât, atunci când era pe punctul de a-i ridica fusta, ea era deja pregătită să fie în sfârșit posedată.

Cum timpul era prea scurt și erau de fiecare dată așteptați să părăsească magazinul împreună cu ceilalți, el trebuia să-i ofere dinainte mângâierile care precedau actul. Iar ea nu știa cum era mai bine. Dacă o mângâia prea îndelung, nu mai avea timp s-o posede. Dacă era mai direct, nu simțea o plăcere prea mare. În spatele paravanului se petreceau scene ca în cele mai opulente dormitoare, numai că mai alerte, iar de fiecare dată manechinul trebuia îmbrăcat la loc și patul aranjat. Cu toate astea, cei doi nu s-au întâlnit niciodată în afara acestor momente. Acesta era visul lor de fiecare zi. Disprețuia aventurile meschine ale camarazilor lui, în hoteluri de cinci franci. El se purta de parcă ar fi frecventat cea mai curtată prostituată din Paris și era *l'amant de coeur*[1] al unei femei întreținute de cei mai influenți bărbați.

— Le-a fost vreodată visul distrus? a întrebat Pierre.

— Da. Îți aduci aminte de greva din marile magazine? Greva în care angajații au venit la muncă, dar au refuzat să lucreze, timp de două săptămâni? În acea perioadă, și alte cupluri au descoperit moliciunea paturilor de cea mai bună

1 Favoritul, în franceză, în original.

calitate, a divanurilor, a canapelelor și a șezlongurilor, ca și varietatea pozițiilor în care se poate face amor atunci când paturile sunt mari și joase, iar materialele mângâie pielea. Visul lui Madeleine a devenit proprietate publică și s-a transformat în caricatura vulgară a plăcerilor pe care le cunoscuse. Unicitatea întâlnirilor cu iubitul ei a dispărut. El a început să-i spună din nou „domnișoară", iar ea lui „domnule". El a insinuat chiar că ea nu-și face bine munca de vânzătoare și până la urmă Madeleine a părăsit magazinul.

Elena a luat o casă la țară pentru lunile de vară, o casă care trebuia zugrăvită. Miguel i-a promis c-o ajută. Au început cu podul, pitoresc și alambicat, cu o mulțime de camere stranii, uneori chiar camere în camere, adăugate ulterior.

Donald era și el acolo, dar nu-l interesa zugrăvitul, plecase să exploreze grădina uriașă, satul și pădurea din apropierea casei. Elena și Miguel lucrau singuri, dând cu vopsea pe pereți, dar și pe ei înșiși. Miguel ținea bidineaua ca și cum ar fi pictat un portret și se îndepărta din când în când, ca să vadă ce progrese făcuseră. Munca împreună i-a făcut să retrăiască stările din adolescență.

Ca s-o șocheze, Miguel a început să vorbească despre „colecția lui de funduri", pretinzând că acestea constituiau o latură aparte a frumuseții care-l fermeca, iar Donald avea ca nimeni altul arta de a găsi un fund care să nu fie prea globular, ca al celor mai multe femei, sau prea plat, ca al bărbaților, ci o combinație între cele două, ceva ce merita să fie înșfăcat.

Elena râdea. Se gândea la faptul că, atunci când Pierre se întorcea cu spatele, devenea extrem de feminin și ar fi vrut să-l violeze. Putea să-și imagineze sentimentele lui Miguel atunci când îl încăleca pe Donald.

— Dacă fundul e destul de rotund și de ferm și dacă băiatul nu are erecție, a spus Elena, atunci nu diferă prea mult de o femeie. Tot îl pipăi să te convingi de diferență?

— Da, sigur. Gândește-te ce trist ar fi să nu găsesc nimic acolo sau să găsesc prea mult, mai sus, în dreptul protuberanțelor mamare – sâni pentru lapte, ceva ce-ți omoară pofta de sex.

— Unele femei au niște bidoane de lapte foarte mici, a spus Elena.

Era rândul ei să se urce pe scară ca să ajungă la o cornișă, în dreptul colțului înclinat al acoperișului. Când își ridica mâna, i se ridica și rochia. Nu purta ciorapi. Picioarele îi erau fine și zvelte, fără „surplusuri globulare", cum zicea Miguel care, acum că nu mai risca să-i trezească iluzii sexuale deșarte, nu se temea s-o complimenteze.

Dorința Elenei de a seduce un homosexual era o greșeală frecventă în rândul femeilor. De obicei, există un strop de orgoliu feminin în toate astea, o dorință de a-ți măsura puterea într-o luptă cu foarte puține șanse de reușită, probabil din sentimentul că bărbații se pot sustrage speciei și trebuie să fie seduși din nou. Miguel suferea în fiecare zi din cauza unor astfel de încercări. Nu era efeminat. Avea o ținută impunătoare, iar gesturile îi erau bărbătești. În momentul în care o femeie începea să-i facă avansuri, intra în panică. Vedea imediat tot scenariul: agresiunea femeii, interpretarea pasivității lui drept timiditate, avansurile ei urmate de un moment pe care-l ura, momentul când trebuia s-o respingă. Niciodată nu putea s-o facă indiferent și calm. Era prea atent și prea grijuliu. Uneori suferea mai mult decât respectiva femeie, pentru care tot ce conta era orgoliul. Avea o relație atât de familiară cu femeile încât de fiecare dată simțea că rănește o mamă, o soră sau din nou pe Elena, în noile stadii ale transformării ei.

Acum știa ce rău îi făcuse Elenei fiind primul care îi trezise îndoieli privind capacitatea ei de a iubi și a fi iubită. De fiecare dată când respingea avansurile unei femei, avea sentimentul că săvârșește o crimă minoră, ucigându-i pentru totdeauna inocența și încrederea.

Ce bine era să fie lângă Elena, să se bucure de farmecele ei feminine fără nici un pericol! În același timp, ce gelos era pe Pierre, la fel cum fusese și pe tatăl lui, când era mic. De fiecare dată când tatăl lui apărea, maică-sa îl dădea pe băiat afară din cameră. Taică-su abia aștepta ca el să plece. Miguel nu suporta felul în care se încuiau amândoi în cameră, ore întregi. Cum dispărea taică-su, recâștiga dragostea mamei lui, îmbrățișările și sărutările.

Când Elena îi spunea: „Plec să mă întâlnesc cu Pierre", era exact același lucru. Nimic n-o putea convinge să rămână. Indiferent cât de multă bucurie împărtășeau, indiferent cât de multă tandrețe îi arăta lui Miguel, când era vorba de Pierre, nimic nu o putea reține.

Misterul masculinității Elenei îl fermeca. De fiecare dată când era în preajma ei, se simțea sub influența laturii vitale, active, pozitive a firii ei. În prezența ei, era scuturat de lenea, nehotărârea și tărăgănarea în care se scălda. Ea era catalizatorul.

Se uita la picioarele ei. Picioarele Dianei; Diana, vânătorul-femeie, femeia-băiețandru. Picioare făcute să fugă și să salte. A fost cuprins de o curiozitate fără margini de a-i vedea și restul trupului. S-a apropiat de scară. Picioarele ei grațioase se sfârșeau în tivul dantelat al chiloților. Voia să vadă mai mult.

S-a uitat în jos, spre el, și l-a văzut privind-o cu ochi flămânzi.

— Elena, aș vrea doar să văd cum ești făcută...

Ea i-a zâmbit.

— Mă lași să mă uit la tine?

— Dar te uiți la mine!

I-a ridicat poalele fustei ca pe-o umbrelă de soare care-i acoperea capul, ascunzându-l de ea. A încercat să coboare de pe scară, dar mâinile lui au împiedicat-o. Miguel a prins-o de betelia elastică a chiloților și a tras de ei în jos. Elena a rămas cocoțată pe scară, la jumătatea drumului, cu un picior mai sus decât celălalt, poziție care îl împiedica să-i

dea jos chiloții. I-a tras și celălalt picior către el, ca să i-i poată scoate. I-a cuprins fesele în palmele făcute căuș, drăgăstos, ca pe niște cupe. Asemenea unui sculptor, urmărea conturul exact a ceea ce pipăia, simțindu-le fermitatea și rotunjimea, de parcă n-ar fi fost decât un fragment dintr-o statuie dezgropată din care toate celelalte părți lipseau.

Zonele și curbele dimprejur nu-l interesau. Nu-i mângâia decât fesele și, treptat, le cobora apropiindu-și-le de față, împiedicând-o astfel pe Elena să se întoarcă în timp ce cobora scara.

Ea s-a abandonat toanei lui, închipuindu-și o orgie a ochilor și a mâinilor și nimic mai mult. Când a pus piciorul pe ultima stinghie, Miguel avea o mână pe fiecare moviliță și le frământa de parcă ar fi fost sâni, ca hipnotizat, reluând mereu mângâierea de unde începuse.

Elena s-a întors cu fața la el, rezemată de scară. Și-a dat seama că încerca s-o posede. Prima dată a atins-o în locul cu deschizătura prea mică pentru el și prea dureroasă pentru ea. A scos un țipăt. Apoi el a căutat mai în față și, descoperindu-i deschizătura de femelă, și-a dat seama că se putea strecura pe acolo, iar ea a fost uimită să-l simtă atât de tare, continuând să se miște înăuntrul ei. Cu toate că se mișca energic, nu-și accelera mișcările pentru a ajunge la punctul culminant. Oare își dădea din ce în ce mai mult seama că se mișca înăuntrul unei femei și nu al unui băiat? Încet, încet s-a retras, lăsând-o la jumătatea drumului, și și-a ascuns fața de ea, ca să nu-i vadă dezamăgirea.

Ea l-a sărutat, asigurându-l că episodul nu va plana peste relația lor ca un nor negru, că îl înțelegea.

I se întâmpla uneori, pe stradă sau într-o cafenea, să fie fascinată de fața de *souteneur*[1] a vreunui bărbat, de vreun muncitor cu cizme până la genunchi sau de vreun chip brutal, cu trăsături de criminal. Simțea un tremur senzual plin

1 Proxenet, în franceză, în original.

de teamă, o atracție obscură. Femela din ea era fascinată. Timp de o secundă, se simțea ca o târfă care așteaptă să i se înfigă un cuțit în spate pentru cine știe ce infidelitate. Se simțea neliniștită, prinsă în capcană. Uita că era liberă. Un strat întunecat al ființei ei era răscolit, un primitivism subteran, o dorință de a simți brutalitatea bărbatului, forța care o putea despica și cotropi. Violul e o nevoie a femeii, o dorință erotică ținută sub mare secret. Trebuia să scape de tirania acestor imagini.

Și-a adus aminte că ce o fermecase la Pierre fusese sclipirea primejdioasă din ochii lui, ochii unui om care nu știa ce înseamnă scrupulele sau vina, care punea mâna pe tot ce-și dorea și care-și făcea poftele, indiferent de riscuri sau de consecințe.

Ce se alesese de sălbaticul care nu cunoștea altă lege în afară de propria voință, de masculul pe care-l cunoscuse în acea dimineață, pe poteca de munte? Fusese domesticit. Nu trăia decât pentru a face dragoste. Elena zâmbea când își aducea aminte. Iată într-adevăr o calitate greu de găsit la un bărbat. Cu toate astea, rămăsese un om al naturii. Din când în când, îi spunea:

— Unde ți-e calul? Te porți de parcă ți-ai fi lăsat calul la poartă și în curând ai s-o iei din nou la galop.

Dormea gol. Nu putea să sufere pijamalele, chimonourile, papucii de casă. Își arunca țigările pe jos. Se spăla cu apă rece ca gheața, ca un adevărat explorator. Își bătea joc de confort. Alegea cel mai incomod scaun. S-a întâmplat o dată ca pielea lui să fie atât de încinsă și plină de praf, iar apa cu care se spăla atât de rece, încât în contact cu corpul lui s-a evaporat, făcând să-i iasă aburi din pori. Și-a întins mâinile din care ieșeau aburi către ea, iar ea i-a spus:

— Ești zeul focului!

Nu avea noțiunea timpului. Nu știa ce se putea și ce nu se putea face într-o oră. Jumătate din ființa lui era adormită pentru totdeauna, încolăcită în dragostea maternă pe care ea i-o oferea, în lene și în reverie, discutând despre

călătoriile pe care avea de gând să le facă, despre cărțile pe care avea de gând să le scrie.

Era și pur, într-un fel bizar. Era rezervat ca o pisică. Deși dormea gol, nu putea să umble gol prin casă.

Pierre atingea intuitiv toate straturile cunoașterii. Dar nu trăia acolo, nu dormea și nu mânca în acele zone superioare, așa cum făcea ea. Din când în când, el se lua la harță, făcea scandal și se îmbăta împreună cu prietenii lui, oameni simpli, sau își petrecea serile cu tot soiul de ignoranți. Ea nu putea să facă asta. Pe ea o atrăgea doar excepționalul, extraordinarul. Asta îi despărțea. Ar fi vrut să fie și ea ca el, să se poată apropia de toată lumea, de oricine, dar nu putea. Lucrul ăsta o întrista. De multe ori când ieșeau împreună, îl lăsa singur și pleca.

Prima lor ceartă serioasă a fost din cauza timpului. Pierre îi telefona ca să-i spună: „Vino la mine pe la opt". Ea avea cheie. Intra și punea mâna pe o carte. El ajungea pe la nouă. Sau o suna când ea era deja acolo, așteptându-l, și-i spunea: „Vin imediat" și venea după două ore. Într-o seară în care ea îl așteptase prea mult (iar așteptarea fusese chiar mai dureroasă, pentru că și-l imaginase făcând dragoste cu altcineva), a ajuns acasă și n-a mai găsit-o. A fost rândul lui să se înfurie. Dar asta nu i-a schimbat cu nimic obiceiurile. Altă dată l-a încuiat afară. Stătea cu urechea lipită de ușă ca să-i audă pașii. Spera că n-o să plece. Regreta din plin că-și stricaseră seara. Dar aștepta. El a sunat din nou la ușă, foarte delicat. Dacă ar fi tras furios de clopoțel, probabil că ar fi rămas neclintită, dar a sunat ușor, ca și cum s-ar fi simțit vinovat, așa că i-a deschis ușa. O dorea. Ea îi rezista. Pe el îl ațâța refuzul. Pe ea, în schimb, o întrista spectacolul dorinței lui.

Avea presentimentul că Pierre tocmai aici căutase să ajungă. Cu cât el se aprindea mai tare, cu atât ea se retrăgea, devenind mai distantă. Sexual, se închidea. Dar mierea i se prelingea printre buzele strânse, iar Pierre căzuse în extaz. Era din ce în ce mai înfocat, descleștându-i genun-

chii cu picioarele lui puternice, împingându-se în ea furtunos, ejaculând cu o intensitate nemaipomenită.

Deși cu alte ocazii se prefăcea atunci când nu simțea nimic, doar ca să nu-l rănească, de data asta nu a făcut-o dinadins. După ce s-a simțit satisfăcut, a întrebat-o:

— Ai avut orgasm?

— Nu, a spus ea.

El s-a simțit rănit. L-a izbit întreaga cruzime cu care ea i se refuza. I-a spus:

— Te iubesc mai mult decât mă iubești tu pe mine.

Cu toate astea, știa cât de mult îl iubea ea și era pierdut.

După aceea, ea a rămas culcată, cu ochii deschiși, întrebându-se dacă nu cumva chiar existase un motiv real care să-l facă să întârzie. El deja adormise, ca un copil, cu pumnii strânși, cu părul în gura ei. Încă dormea când a plecat de lângă el. În stradă, a lovit-o un val de tandrețe atât de puternic încât a trebuit să se întoarcă în apartament. S-a aruncat peste el, strigând:

— N-am putut să nu mă întorc, n-am putut!

— Am vrut să te întorci, i-a răspuns el.

A atins-o. Era atât de udă, atât de udă! Alunecând înăuntrul și în afara ei, i-a spus:

— Vreau să văd ce rană ți-am făcut, cum te-am înjunghiat acolo, în mica rană...

Apoi s-a aruncat în ea, ca să-i smulgă spasmul pe care și-l reținuse.

Când a plecat de la el, era veselă. Putea dragostea să se transforme într-un foc care nu te arde, ca focul călugărilor hinduși? Învăța ea oare să calce ca o vrăjitoare peste cărbuni încinși?

Bascul și Bijou

Era o noapte ploioasă, iar străzile, ca niște oglinzi, reflectau totul. Bascul avea treizeci de franci în portofel și se simțea bogat. Oamenii îi spuneau că, în felul lui naiv și crud, e un mare pictor. Nu-și dădeau seama că de fapt copia de pe cărți poștale. Îi dăduseră treizeci de franci pentru ultima lucrare. Era într-o stare de euforie și voia să sărbătorească. Se uita după un felinar roșu, unul dintre cele care îți scot în cale plăcerea.

I-a deschis o femeie cu un aer matern, dar cu o privire rece care s-a oprit la pantofii lui, în încercarea de a ghici cam cât ar fi dispus să cheltuiască pe plăceri. După care, pentru propria satisfacție, și-a lipit privirile de prohabul lui. N-o interesau fețele. Își petrecuse toată viața stabilind contacte numai cu această zonă a anatomiei masculine. Ochii ei mari, încă strălucitori, aveau un fel pătrunzător de a se uita la pantaloni, ca și cum ar fi putut aprecia mărimea și greutatea dotărilor unui bărbat. Era o privire profesională. Îi plăcea să cupleze oamenii cu mult mai multă băgare de seamă decât alte codoașe. Sugera anumite compatibilități. Era expertă, pentru fiecare mână găsea mănușa care să vină ca turnată. Putea să ia măsurile unui client chiar și prin pantaloni și să încerce apoi să-i găsească perechea, mărimea exactă. Nu exista plăcere într-o mănușă prea largă și nici într-una prea strâmtă. Maman găsea că oamenii din ziua de azi nu știu suficiente lucruri despre importanța compatibilității. I-ar fi plăcut să le împărtășească din cunoștințele ei, dar bărbații și femeile erau din ce în ce mai neglijenți și

mai puțin exigenți. Dacă un bărbat din zilele noastre se trezea plutind într-o mănușă prea largă, învârtindu-se ca într-o casă goală, încerca să se descurce cum putea mai bine. Își lăsa membrul să fluture ca un steag și îl retrăgea fără să simtă strânsoarea care să-i înfierbânte vintrele. Ori și-l strecura înăuntru, după ce-l umezea cu salivă, împingând ca și cum ar fi vrut să-l strecoare pe sub o ușă închisă, între niște pereți care-l strângeau și între care trebuia să se micșoreze și mai mult ca să poată rămâne. Și dacă se mai întâmpla și ca fata să râdă din tot sufletul, fie de plăcere, fie mimând plăcerea, se trezea expulzat instantaneu, pentru că acolo nu era loc de expansiuni provocate de râs. Oamenii își pierdeau cunoștințele într-ale potrivirilor.

Numai după ce Maman s-a holbat la pantalonii lui l-a recunoscut pe Basc. E adevărat că Bascul suferea de aceeași obsesie pentru nuanțe ca Maman, iar ea știa că nu era ușor de satisfăcut. Avea un membru capricios. Făcea mutre în fața unui vagin gen cutie de scrisori. Se retrăgea din fața unui tub prea strâmt. Era un degustător, un explorator fin al casetelor de bijuterii ale femeilor. Îi plăceau catifelate și confortabile, calde și lipicioase. Maman l-a studiat mai îndelung decât pe ceilalți clienți. Îi plăcea de Basc, și nu pentru că avea nasul scurt, profilul clasic, ochii migdalați, părul negru, lucios, mersul ușor și gesturile nonșalante. Nici pentru că purta eșarfă roșie la gât și șapca trasă șmecherește pe-o ureche. Și nici pentru manierele seducătoare cu care aborda femeile. Îl plăcea pentru acel *pendantif*[1] regal cu care era dotat, pentru lungimea lui nobilă, pentru sensibilitatea neobosită cu care răspundea, prietenos, cordial, expansiv. Nu mai văzuse niciodată unul la fel. Îl punea pe masă ca și cum și-ar fi scos punga cu bani și ciocănea cu el, vrând parcă să facă liniște și să capteze atenția tuturor. Îl scotea cu naturalețea cu care alți bărbați își scoteau haina. Lăsa

1 Pandantiv, în franceză, în original.

impresia că pandantivul lui nu se simțea bine închis acolo, că voia să ia aer și să fie admirat.

Maman se lăsa mereu în voia obiceiului de a se uita la bijuteriile bărbaților. Când ieșeau de la toaletă încă încheindu-se la prohab, avea norocul să tragă cu ochiul la vreun membru auriu sau la vreunul maroniu întunecat sau poate la unul care se subția către vârf și care era preferatul ei. Pe bulevard, avea de multe ori ocazia să vadă bărbați cu prăvălia deschisă, iar ochii ei, înzestrați cu o mare putere de apreciere, pătrundeau dincolo de crăpătura umbrită. Sau și mai bine era când surprindea vreun vagabond slobozindu-se pe cine știe ce zid de casă și cântărindu-și penisul în mână atât de meditativ, de-ai fi zis că-și scutura ultimii bănuți.

S-ar fi putut crede că Maman nu se putea bucura intim de aceste regaluri, dar nu era așa. Clienții casei ei o găseau apetisantă și știau care-i sunt calitățile și atuurile în fața celorlalte femei. Maman făcea un suc delicios pentru festinurile amorului, un suc pe care majoritatea femeilor erau nevoite să-l producă artificial. Maman putea să-i creeze unui bărbat iluzia că se înfruptă dintr-o porție fragedă, din ceva foarte moale și suficient de umed încât să poată astâmpăra setea oricui.

Deseori vorbeau între ei despre sosurile fine în care Maman se pricepea să-și înmoaie bucățelele de un roz sidefiu, pe care le oferea cu maximă promptitudine. Puteai să-i dezmierzi scoica rotundă o dată, de două ori, și era de ajuns. Maman începea să emane o mireasmă delicioasă, ceva ce fetele ei cu greu puteau să facă, o miere cu miros de scoică, miere care făcea ca, pentru vizitatorul mascul, intrarea în alcovul feminin dintre coapsele ei să pară un deliciu.

Basculului îi plăcea acolo. Era moale, sățios, cald și reconfortant – un regal. Pentru Maman, era ca o vacanță și dăruia tot ce avea mai prețios.

Bascul știa că n-avea nevoie să fie pregătită îndelung. Maman se înfrupta cât era ziua de lungă din prada smulsă în expedițiile în care se lansau privirile ei, pe care nu le lăsa

niciodată să alunece mai sus sau mai jos de curea. Ajungeau întotdeauna la nivelul prohabului. Le aprecia pe cele brăzdate de cute, închise mult prea în grabă după o repriză scurtă. Și pe cele bine netezite, fără să fie însă aplatizate. Și petele, ah, petele dragostei! Pete ciudate pe care le depista de ziceai că privește cu lupa. Când pantalonii nu erau lăsați suficient în vine sau când, în mișcările lui, penisul își reluase poziția naturală pe neașteptate, apărea o pată prețioasă, cu mici sclipiri, ca de mineral care s-a dezagregat, și cu o consistență cleioasă care întărea materialul. O pată superbă, pata dorinței, pată pulverizată ca un parfum de fântâna bărbatului sau lăsată de femeia prea înfierbântată și plină de lipici. Lui Maman îi plăcea să înceapă într-un loc unde actul tocmai se terminase. I se părea că plăcerea e contagioasă. În timp ce mergea, pata aceasta micuță o înfierbânta între picioare. Un nasture lipsă o făcea să simtă că acel bărbat e la mâna ei. Din când în când, în locuri aglomerate, avea curajul să întindă mâna și să pipăie. Își mișca mâna hoțește, cu o agilitate extremă. Nu bâjbâia niciodată și nici nu punea mâna unde nu trebuia, ci țintea direct la locul de sub curea, unde dădea de rotunjimile moi și umflate sau, uneori, cu mare surprindere, de un baston obraznic.

În metrou, în nopțile ploioase și întunecate, pe bulevarde și în săli de dans, Maman se delecta evaluând și sunând alarma. De câte ori nu i se răspunsese la apel și de câte ori armele nu se repeziseră înainte! I-ar fi plăcut să alinieze o armată, care să prezinte singurele arme cu care ar fi putut-o cuceri. Când visa cu ochii deschiși, avea viziunea acestei armate. Ea era generalul, mărșăluia și decora armele cele mai lungi și frumoase, oprindu-se în fața fiecărui bărbat care-i plăcea. Oh, să fi fost ea Caterina cea Mare și să răsplătească acest spectacol cu câte un sărut dat de gura ei lacomă, un sărut, doar în vârf, cât să stoarcă prima lacrimă a plăcerii!

Cea mai mare aventură a lui Maman a fost parada soldaților scoțieni într-o dimineață de primăvară. În timp ce

stătea la bar, sorbindu-și băutura, a auzit o conversație despre scoțieni.

Un bărbat zicea:

— Îi iau de mici și-i învață să meargă așa. Greu, foarte greu. E un *coup de fesse*[1], o legănare care face să li se miște șoldurile și punga de piele[2] exact cum trebuie. Dacă punga nu se leagănă înseamnă că mișcarea nu e bună. Pasul e mult mai complicat decât unul de balet.

Maman se gândea: De fiecare dată când se leagănă punga, se leagănă și fusta, iar asta înseamnă că, vai, și celelalte lucruri care atârnă se leagănă. Inima ei bătrână s-a înfiorat. Se leagănă, se leagănă... Toate în același timp. Armata visurilor ei. Ar fi vrut să urmeze această armată, indiferent cu ce grad. Un, doi, trei. Deja era suficient de afectată de legănarea pandantivelor când a auzit ce-a mai spus bărbatul de la bar:

— Și știi, nu poartă nimic pe dedesubt.

Nu purtau nimic pe dedesubt! Acești bărbați zdraveni, drepți ca bradul, plini de pofte! Cu capul sus, picioarele goale și puternice și fuste – care, vai, îi făceau la fel de vulnerabili cum erau femeile. Bărbați solizi și plini de pofte, atrăgători ca o femeie și goi pe dedesubt! Maman ar fi vrut să se transforme într-o piatră de caldarâm, să fie călcată în picioare, dar să se poată uita pe sub fustele lor scurte la pungile care se bălăngăneau la fiecare pas. Maman simțea că se sufocă. Barul era prea încins. Avea nevoie de aer.

A urmărit parada. La fiecare pas pe care-l făceau soldații, Maman vibra de parcă îi mărșăluiau prin vene. Un, doi, trei. Un dans peste abdomenul ei, sălbatic și ritmic, cu punga legănându-se deasupra ei, îmblănită, acoperită parcă de păr pubian. Maman era fierbinte ca o zi de iulie. Singura ei grijă era să-și facă loc cu coatele până în fața mulțimii și

---

1 Mișcare a feselor, în franceză, în original.

2 În original *sporran*, un element al costumului tradițional scoțian, și anume o pungă îmblănită care atârnă în față, peste kilt.

acolo să cadă în genunchi, prefăcându-se că leșină. Dar n-a putut să vadă decât niște picioare care dispăreau sub fustele plisate ecosez. Mai târziu, în timp ce zăcea pe genunchii unui polițist, și-a dat ochii peste cap de parcă era în pragul unui atac. Ce bine-ar fi fost să se întoarcă parada și să-i calce trupul în picioare!

Așa se face că vlaga lui Maman nu slăbea niciodată. Și-o alimenta cum trebuie. Noaptea, carnea ei era atât de fragedă de parcă ar fi fiert-o la foc mic toată ziua.

Își muta privirile de la clienți la femeile care lucrau pentru ea. Nici fețele lor n-o interesau, ci doar siluetele de la brâu în jos. Le punea să se învârtă în fața ei și, înainte de a-și pune cămășile, Maman le plesnea ușor, să vadă cât de tare le era carnea.

O știa pe Melie, care se înfășura ca o fundă în jurul unui bărbat, făcându-l să se simtă ca și cum ar fi fost mângâiat de mai multe femei. O știa pe leneșă, care părea că doarme și-i făcea astfel pe timizi să prindă curaj, lăsându-i s-o atingă, s-o întoarcă pe toate părțile și s-o exploreze fără să simtă că se expun în vreun fel. Corpul ei masiv îi ascundea secretele în pliuri bogate, însă lenea din ea i le lăsa descoperite în fața degetelor scormonitoare.

Maman o știa și pe cea zveltă și focoasă, care sărea pe bărbați, transformându-i în victime de circumstanță. Avea mare trecere la bărbații care se simțeau vinovați. Aceștia se lăsau siluiți. Se simțeau astfel cu conștiința împăcată. Le-ar fi putut spune nevestelor: „S-a aruncat asupra mea și m-a forțat" și așa mai departe. Ei stăteau întinși pe spate, iar ea deasupra lor, ca pe cal, împingându-i cu pintenii la gesturi pe care greutatea cu care-i apăsa le făcea inevitabile, fie în galop peste bărbăția lor îmbătoșată, fie la trap ușor, fie în raiduri prelungite. Își țintuia victima strângând-o între genunchii ei puternici și, asemenea unui călăreț nobil, se ridica grațios și se lăsa pe spate cu toată greutatea, timp în care mai plesnea din când în când bărbatul să se miște mai repede și să-și întețească asediul, ca să poată simți sub ea o forță animalică

adevărată. Cum mai călărea animalul, dându-i pinteni și împingându-l zdravăn cu trupul ei ridicat, până când el începea să facă spume, iar atunci îl întărâta și mai tare cu icnete și palme, ca să galopeze din ce în ce mai repede!

Maman cunoștea farmecele mocnite ale sudicei Viviane. Carnea ei era de jar încins, dogoritor, și chiar și cel mai rece trup se încălzea la atingerea ei. Se pricepea să relaxeze și să mențină suspansul. Mai întâi, îi plăcea să se așeze pe bideu pentru ritualul spălării. Cum stătea cu picioarele desfăcute, i se vedeau fesele bombate, două adâncituri enorme la baza noadei și șoldurile de culoarea bronzului, late și ferme ca crupa unui cal de circ. Așezată, avea forme lătărețe. Dacă bărbatul se plictisea s-o vadă din spate, putea să se mute în fața ei și s-o urmărească aruncându-și apă pe părul pubian și între picioare, deschizându-și cu grijă buzele când se săpunea. Era acoperită de spumă albă, apoi dădea din nou cu apă și buzele apăreau roz și strălucitoare. Din când în când, își cerceta atent labiile. Dacă trecuseră prea mulți bărbați pe acolo în ziua respectivă, vedea că erau un pic umflate. Băscului îi plăcea s-o privească. Se ștergea cu mare grijă, să nu se irite și mai tare.

Bascul a venit într-o astfel de zi și și-a dat seama că ar putea trage foloase de pe urma iritației. În celelalte zile, Viviane era letargică, greoaie și indiferentă. Își întindea corpul ca în vechile tablouri, ca să-și scoată în evidență formidabilul suiș și coborâș al curbelor. Stătea pe o parte, cu capul culcat pe braț, iar carnea în tonuri de cupru se umfla din când în când, ca și cum s-ar fi dilatat sub atingerea unei mâini invizibile. Așa că i se oferea, magnifică și aproape imposibil de stârnit. Majoritatea bărbaților nici nu încercau s-o facă. Își întorcea gura de la ei cu dispreț, oferindu-și în schimb și mai abitir corpul, însă cu detașare. Puteau să-i desfacă picioarele și să caște ochii cât de mult voiau. Nu reușeau să-i stoarcă nici un strop de sevă. Dar în momentul în care un bărbat o pătrundea, reacționa ca și cum i-ar fi turnat lavă înăuntru, iar spasmele ei erau cu mult mai puternice decât

ale femeilor care simțeau plăcerea numai în măsura în care erau învățate s-o simuleze. Se răsucea ca un piton și se smucea în toate părțile ca și când ar fi fost bătută sau pârjolită. Mușchii puternici dădeau mișcărilor ei o forță capabilă să stârnească cele mai animalice dorințe. Bărbații se chinuiau să-i potolească zvârcolelile și să stăvilească dansul orgiastic în care se vedeau prinși, căci Viviane se smucea de parcă ar fi fost pironită pe stâlpul de tortură. Apoi, când îi venea ei, înțepenea brusc. Iar asta avea efectul pervers de a le tăia pofta tocmai când erau în toiul acțiunii, așa că satisfacția trebuia să mai aștepte. Devenea o masă de carne pasivă. Apoi trecea la supt, ușor, de parcă își sugea degetul înainte de a adormi. Letargia ei îi irita. Încercau s-o atâțe din nou, atingând-o peste tot și sărutând-o. Ea se supunea nemișcată.

Bascul aștepta să-i vină rândul. Urmărea ritualul spălării. Azi era inflamată de la atâtea asalturi. Indiferent cât de mică era suma pe care o găsea pe masă, nimeni nu auzise ca banii s-o fi împiedicat vreodată pe Viviane să satisfacă nevoile unui bărbat.

Buzele mari și pline erau ușor umflate de la atâta frecat și aprinse de o ușoară febră. Bascul a fost foarte blând. A pus pe masă micul dar pe care i-l adusese. S-a dezbrăcat. Îi promisese un balsam și vată, un pansament adevărat. Aceste atenții au făcut-o să lase garda jos. Bascul o trata cu blândețe de femeie. Încă o atingere, să înmoaie și să calmeze febra. Avea pielea întunecată, de țigancă, foarte fină și pudrată. Degetele lui erau ușoare. N-o atingea decât ca din greșeală, în treacăt, și își pusese penisul pe burta ei, ca ea să-l admire ca pe-o jucărie. Penisul răspundea când i se vorbea pe limba lui. Abdomenul ei vibra sub greutate, ridicându-se ușor, ca să-l simtă. Văzându-l că nu se grăbește să ajungă acolo unde s-ar fi simțit învăluit și la adăpost, și-a permis și ea luxul de a se destinde și de a se abandona.

Lăcomia altor bărbați, egoismul, nerăbdarea de a-și satisface poftele fără să țină cont de ea, o făcuseră ostilă. Însă Bascul a fost foarte galant. I-a comparat pielea cu satinul,

părul cu mușchiul de copac, mirosul cu aroma de lemn prețios. Apoi și-a lipit penisul de deschizătură și i-a zis:

— Te doare? Dacă te doare, nu mai împing.

O asemenea delicatețe a emoționat-o. I-a spus:

— Doare un pic, dar încearcă.

Avansa cu câte un centimetru.

— Doare?

Se oferea să-l scoată. Atunci Viviane trebuia să insiste.

— Doar cu vârful, mai încearcă.

Așa că vârful mai aluneca un pic, cam câțiva centimetri, și apoi rămânea acolo. În acest fel, Viviane avea destul timp să-i simtă prezența, timp pe care nu-l avea cu alți bărbați. În răstimpul dintre fiecare mică împungere înăuntrul ei, avea răgazul să simtă ce plăcută era prezența lui între pereții moi de carne și cât de bine i se potriveau, nici prea strâmți, nici prea depărtați. Din nou aștepta, apoi înainta încă un pic. Viviane avea timp să simtă cât de bine era să fie umplută și cât de potrivită era fanta femeilor pentru a ține și a păstra. Plăcerea de a avea un baston de carne pe care să-l ții acolo, cu care să faci schimb de căldură și de lichide! El se mișca iar. Suspans. Senzația că atunci când el se retrăgea, o lăsa goală – carnea i se ofilea instantaneu. Închidea ochii. Pătrunderea lui treptată răspândea unde în jur, curenți invizibili care preveneau straturile mai adânci ale pântecelui că urmează o explozie, ceva făcut să se potrivească în tunelul cu pereți moi și să fie devorat de adâncurile lui înfometate, unde sălășluiau nervii gata să dea în clocot.

Carnea ei ceda din ce în ce mai mult. El intra tot mai adânc.

— Doare?

L-a scos. Era dezamăgită și nu putea să-i spună cum se ofilea pe dinăuntru fără prezența lui în expansiune.

N-a avut încotro și l-a implorat:

— Bagă-l la loc! Era dulce.

Atunci i l-a strecurat doar pe jumătate, cât să-l simtă, dar să nu poată să-l înșface, cât să nu poată să-l prindă. Îi

dădea senzația că avea de gând s-o țină așa la nesfârșit. Ar fi vrut să se apropie și să-l înghită, dar s-a abținut. Îi venea să țipe. Carnea pe care nu i-o atingea dogorea la apropierea lui. În străfundurile pântecelui ei, era carne care cerea să fie penetrată. Se retrăgea în interior și se deschidea pentru a-l sorbi. Pereții de carne se ondulau asemenea anemonelor de mare, încercând să-i sugă sexul înăuntru, însă el se apropiase doar cât să-i poată trimite în tot corpul curenți de plăcere chinuitoare. S-a mișcat din nou, atent la fața ei. Atunci i-a văzut gura deschisă. Ar fi vrut să-și salte corpul, să-i înghită sexul cu totul, dar aștepta. Tachinând-o răbdător, a reușit s-o aducă în pragul isteriei. Ea a căscat gura de parcă ar fi vrut să-i arate cât de deschis și de flămând îi era pântecele și numai în acel moment a plonjat și el în adâncul ei, simțindu-i contracțiile.

Iată cum a descoperit-o Bascul pe Bijou.

Într-o zi, când s-a întors la bordel, a fost întâmpinat de Maman, care l-a anunțat că Viviane era ocupată. Apoi s-a oferit să-l consoleze, ca și când ar fi fost un soț înșelat. Bascul i-a spus că era dispus să aștepte. Maman a continuat să-l tachineze și să-l mângâie. Atunci Bascul i-a spus:

— Pot să mă uit?

Fiecare cameră era în așa fel concepută încât amatorii să poată privi printr-o deschizătură secretă. Din când în când, Basculuiîi plăcea să urmărească felul în care Viviane se purta cu vizitatorii. Așa că Maman l-a dus în fața paravanului, l-a ascuns după o draperie și l-a lăsat să privească.

Erau patru oameni în cameră: doi străini, bărbat și femeie, îmbrăcați cu eleganță discretă, care se uitau la două femei întinse într-un pat uriaș. Viviane, cea greoaie și cu pielea închisă la culoare, zăcea tolănită în pat. Peste ea stătea în patru labe o femeie superbă, cu ochii verzi și părul lung, greu și ondulat. Avea sâni îndrăzneți, iar talia i se subția foarte tare, pentru ca mai apoi să capete contururi bogate când întâlnea șoldurile. Formele ei păreau modelate de un corset.

Trupul ei avea o finețe marmoreeană, plină de fermitate. Nu avea carnea flască sau moale, ci plină de o forță ascunsă, ca de puma, iar gesturile ei erau extravagante și pasionale, ca de spanioloaică. Aceasta era Bijou.

Cele două femei formau o pereche magnifică, lipsită de inhibiții și sentimentalisme. Femei de acțiune, care zâmbeau ironic și pe fețele cărora se citea depravarea.

Bascul nu-și dădea seama dacă se prefăceau sau chiar se simțeau bine împreună, atât de autentice le erau gesturile. E posibil ca străinii să fi cerut să vadă un bărbat și o femeie, iar asta să fi fost soluția de compromis cu care venise Maman. Bijou își legase de mijloc un penis de cauciuc, care avea avantajul că niciodată nu se ofilea. Indiferent ce făcea, penisul ieșea din tufișul ei de păr femeiesc de parcă ar fi fost bătut în cuie într-o perpetuă erecție.

Ghemuită, Bijou strecura acest mădular fals nu înăuntrul, ci între picioarele lui Viviane, ca și când ar fi bătut untul, iar Viviane își încorda picioarele de parcă ar fi fost întărâtată de un bărbat. Părea concentrată s-o facă pe Viviane să simtă penisul doar în exterior. Îl manevra ca pe un mâner cu care se ciocănește la ușă, ciocănindu-i ușor în abdomen și în vintre, apoi scărmănându-i părul pubian și atingându-i vârful clitorisului. Până la urmă, Viviane a tresăltat de plăcere, apoi Bijou a repetat mișcarea și Viviane a tresăltat din nou. Atunci străina s-a aplecat în față de parcă era mioapă, vrând să fure secretul unei asemenea senzualități. Viviane s-a rostogolit nerăbdătoare și i-a oferit sexul lui Bijou.

În spatele draperiei, Bascul zâmbea la performanțele lui Viviane. Bărbatul și femeia erau fascinați. Stăteau exact lângă pat, cu pupilele dilatate. Bijou le-a spus:

— Vreți să vedeți cum facem dragoste atunci când ne e lene? Întoarce-te, i-a ordonat lui Viviane.

Viviane s-a întors pe partea dreaptă. Bijou s-a lăsat peste ea, împletindu-și picioarele cu ale ei. Apoi, cu ambele mâini, Bijou și-a făcut loc, dând la o parte carnea bronzată a feselor lui Viviane ca să poată strecura penisul înăuntru, și a

început să împingă. Viviane nu se mișca. O lăsa să împingă, să o înghiontească. Apoi, brusc, s-a smucit ca un cal care dă din copite. Vrând parcă s-o pedepsească, Bijou s-a retras. Dar Bascul a văzut penisul de cauciuc strălucind, aproape ca unul adevărat, încă în erecție, triumfător.

Bijou a început din nou s-o tachineze. I-a atins lui Viviane gura cu vârful penisului, apoi urechile și gâtul, după care l-a lăsat să i se odihnească între sâni. Viviane și-a strâns sânii în jurul lui. S-a apropiat ca să țină ritmul cu Bijou, să se frece de ea, dar tocmai acum când devenise un pic mai sălbatică, Bijou bătea în retragere. Bărbatul, aplecat deasupra lor, dădea semne de mare agitație. Ar fi vrut să sară pe ele. Cea care-l însoțea nu voia să-l lase, cu toate că și ei îi luase foc fața.

Dintr-odată, Bascul a deschis ușa. A făcut o plecăciune și le-a spus:

— Ați vrut un bărbat și iacătă-mă!

Și-a aruncat hainele de pe el. Viviane l-a privit recunoscătoare. Bascul și-a dat seama că era înfierbântată. Două bărbății o vor satisface mai mult decât una incertă, care doar întărâtă. S-a aruncat între femei. În orice parte s-ar fi uitat, cei doi străini găseau ceva care să-i stârnească. O mână depărta fesele cuiva, strecurând un deget indiscret înăuntru. O gură se închidea peste un penis săltăreț, în atac. O altă gură acoperea un sfârc. Fețele erau sufocate de sâni sau îngropate sub păr pubian. Picioarele se încrucișau peste vreo mână scormonitoare. Un penis strălucind apărea și se înfigea la loc în carne. Pielea de culoarea fildeșului și pielea ca de țigancă se întâlneau pe corpul musculos al bărbatului.

Apoi s-a întâmplat ceva ciudat. Bijou zăcea întinsă sub Basc. Pe Viviane o abandonaseră deocamdată. Bascul se chircise peste această femeie, care se deschidea sub el ca o floare de seră, umedă și înmiresmată, cu privirea plină de erotism și buzele umede, o femeie în floarea vârstei, coaptă și voluptuoasă; cu toate astea, penisul de cauciuc stătea erect între

ei, iar pe Basc îl cuprinsese un sentiment ciudat. Aproape furios, i-a ordonat:

— Dă-ţi-l jos!

Ea şi-a dus mâinile la spate, şi-a desfăcut cureaua şi a desprins penisul de cauciuc. Apoi el s-a aruncat peste ea, iar Bijou, încă ţinând penisul în mână, l-a ridicat ameninţător deasupra feselor bărbatului care era îngropat în ea. Când s-a săltat ca să se poată arunca din nou în ea, femeia i-a înfipt penisul de cauciuc în fund. A sărit ca un animal sălbatic şi a atacat-o cu şi mai mare furie. De fiecare dată când îşi lua avânt, se trezea atacat pe la spate. Simţea sânii femeii zdrobiţi sub el, umflaţi sub pieptul lui, abdomenul ei cu piele ca de fildeş întărindu-se sub al lui, şoldurile ei lipite de şoldurile lui, vaginul ei umed înghiţindu-l; şi de fiecare dată când ea îi înfigea penisul, el simţea nu numai propriul clocot, dar şi pe al ei. Avea impresia că acea senzaţie comunicantă îl va înnebuni. Viviane stătea întinsă şi-i urmărea gemând. Cei doi străini, încă îmbrăcaţi, se aruncaseră în pat şi se frecau frenetic de ea, prea ameţiţi de senzaţiile sălbatice pentru a mai căuta un orificiu.

Bascul aluneca în faţă şi-n spate. Patul se zgâlţâia de cum se rostogoleau, înşfăcând şi strângând, o învălmăşeală de curbe pline şi maşinăria corpului voluptuos al lui Bijou care producea miere. Simţeau că-i trec fiori de la rădăcina părului până în vârfurile degetelor de la picioare. Degetele picioarelor se căutau şi se împleteau. Limbile ţâşneau ca nişte pistiluri. Ţipetele lui Bijou se înălţau în spirale nesfârşite, ah, ah, ah, amplificându-se, crescând, devenind din ce în ce mai sălbatice. Bascul răspundea la fiecare icnet împingând mai adânc. Uitasèră complet de trupurile încolăcite de lângă ei; trebuia s-o posede până la ultima suflare – Bijou, târfa care-i înşfăcase trupul cu mii de tentacule, întinsă la început sub el şi apoi peste el, părea prezentă în el, pretutindeni, cu degetele mângâindu-l peste tot şi sânii în gura lui.

A scos un ţipăt de parcă ar fi omorât-o. S-a întins pe spate. Bascul s-a ridicat, ameţit şi încă arzând. Lancea îi era încă

înroșită, dreaptă și inflamată. Hainele răvășite ale străinei i-au făcut poftă. Nu-i vedea fața, ascunsă sub poalele rochiei ridicate. Bărbatul era întins peste Viviane și o muncea. Femeia era întinsă peste amândoi, cu picioarele zbătându-se în gol. Bascul a tras-o în jos de picioare, cu gând s-o posede. Dar ea a țipat și s-a smuls:

— Eu nu vreau decât să mă uit!

Și-a aranjat hainele. Bărbatul a abandonat-o pe Viviane. Răvășiți cum erau, au făcut o plecăciune ceremonioasă și duși au fost.

Bijou stătea în capul oaselor și râdea, ochii ei alungiți și înguști aruncând priviri piezișe. Bascul i-a spus:

— Le-am oferit un spectacol pe cinste. Acum te îmbraci și vii cu mine. Vreau să te iau la mine acasă. Am de gând să te pictez. Am să-i plătesc lui Maman cât îmi cere.

Așa că a luat-o cu el.

Dacă Bijou își imaginase cumva că Bascul o adusese acasă ca s-o aibă numai pentru el, iluziile ei aveau să fie curând spulberate. Bascul o folosea ca model toată ziua, dar seara invita de fiecare dată prieteni artiști la cină, așa că Bijou trebuia să facă pe bucătăreasa. După cină, putea să se întindă pe pat, în atelier, cât timp el stătea de vorbă cu prietenii lui. O ținea lângă el și o mângâia. Prietenii lui nu se puteau abține să-i privească. Mâna lui se mișca mecanic peste sânii ei copți. Bijou nu se clintea. Lua o poză languroasă. Bascul îi pipăia materialul rochiei ca și când i-ar fi mângâiat pielea. Rochiile ei erau mereu lipite de trup. Mâinile lui cântăreau, mângâiau și dezmierdau, mișcându-se în cercuri pe abdomenul ei și gâdilând-o, ca s-o facă să se zbată. Îi deschidea nasturii rochiei, îi scotea un sân și le spunea prietenilor lui:

— Ați mai văzut vreodată un asemenea sân? Ia uitați-vă!

Ei se uitau. Unul fuma, altul o schița pe Bijou, celălalt vorbea, dar se uitau. Pe fondul rochiei negre, sânii ei cu contururi perfecte aveau o culoare de marmură veche, de fildeș. Bascul îi ciupea sfârcurile, care se înroșeau.

Apoi îi închidea la loc rochia. Își plimba mâinile pe picioarele ei, până când simțea dantela jartierei.

— Nu te strânge? Ia să vedem! Ți-o fi lăsat urme?

Îi ridica fusta și-i scotea cu grijă jartiera. Bijou îi întindea piciorul ridicat, așa că bărbații puteau să-i vadă liniile fine ale coapselor. Apoi se acoperea la loc, dar Bascul continua s-o mângâie. Lui Bijou i se împăienjeneau ochii de parcă ar fi fost beată. Dar pentru că acum era ca și soția lui și fiind și prietenii lor de față, de fiecare dată când o dezgolea, se zbătea să se acopere și să-și ascundă secretele în faldurile rochiei negre.

Își întindea picioarele. Își arunca pantofii. Lumina plină de erotism care-i juca în priviri și pe care genele ei negre n-o puteau ascunde complet străbătea trupurile bărbaților ca un curent electric.

În astfel de nopți, știa că Bascul nu căuta să-i ofere plăcere, ci s-o chinuiască. Nu era satisfăcut până când nu vedea că prietenii lui se schimbă la față, până când nu le vedea chipurile descompuse. Îi desfăcea fermoarul rochiei și-și strecura mâna înăuntru.

— Azi nu porți chiloți, Bijou.

Îi vedeau mâna pe sub rochie, mângâindu-i abdomenul și coborând pe picioare. Apoi se oprea. Vedeau cum își scoate mâna de sub rochia ei neagră și cum îi trage la loc fermoarul.

O dată i-a cerut unui pictor pipa aprinsă. Bărbatul i-a întins-o. A strecurat pipa sub fusta lui Bijou și i-a lipit-o de sex.

— E caldă, i-a spus. Caldă și netedă.

Bijou s-a retras, pentru că nu voia ca ei să știe că toate mângâierile Basculuí o făcuseră să se umezească. Dar pipa a ieșit la lumină dezvăluindu-i secretul, ca înmuiată în nectar. Bascul i-a dat-o înapoi posesorului, care s-a ales cu un strop din mireasma lui Bijou. Ea se întreba cu teamă ce-ar putea să-i mai treacă Basculuí prin minte. Și-a strâns picioarele. Bascul fuma. Cei trei prieteni stăteau în pat, de jur-îm-

prejur, vorbind fără nici o logică, de parcă gesturile la care erau martori n-aveau nici o legătură cu discuția lor.

Unul dintre ei povestea despre o pictoriță care umplea galeriile cu flori gigantice în culorile curcubeului.

— Nu sunt flori, a spus cel care fuma pipă. Sunt vulve. Oricine poate să-și dea seama. E obsedată! Pictează vulve de mărimea unei femei. Inițial, ai impresia că sunt petale, miezul unei flori, după care vezi cele două buze rugoase, linia mediană fină, marginea vălurită a buzelor, atunci când sunt căscate. Ce fel de femeie o fi, dacă expune de fiecare dată vulve gigantice, care se succed sugestiv, dispărând într-un tunel al repetițiilor, trecând de la una mare la una mai mică, umbra ei, și dându-ți senzația că realmente o pătrunzi? Te face să te simți ca și cum chiar ai sta în fața acestor plante marine care nu se deschid decât pentru a sorbi orice gură de hrană, cu aceleași margini unduitoare...

În acel moment Bascul a avut o idee. A pus-o pe Bijou să-i aducă aparatul de ras și pămătuful. Bijou s-a supus. Era bucuroasă că avea ocazia să se miște și să se smulgă din letargia erotică pe care mâinile lui o țesuseră în jurul ei. Mintea lui stătea acum la cu totul altceva. A luat pămătuful și săpunul din mâinile ei și a început să facă spumă. A pus o lamă nouă. Apoi i-a spus:

— Întinde-te pe pat!

— Ce vrei să faci? l-a întrebat. N-am păr pe picioare.

— Știu că n-ai. Arată-le!

Și le-a întins. Erau într-adevăr atât de fine de parcă ar fi fost șlefuite. Străluceau ca un lemn prețios, în nuanțe pale, bine lustruit, pe care nu se vedea nici un fir de păr, nici o venă, nici o asperitate, nici o cicatrice, nici un defect. Cei trei bărbați s-au aplecat deasupra ei. Ea dădea din picioare, așa că Bascul i le-a prins între ale lui. Apoi i-a ridicat fusta, timp în care ea se zbătea să și-o tragă la loc.

— Ce vrei să faci? l-a întrebat din nou.

I-a ridicat fusta până sus și a scos la iveală un smoc de păr atât de des și de cârlionțat încât bărbații au scos un

fluierat. Își ținea picioarele lipite și-și împingea tălpile între picioarele Bascului, unde acesta a simțit dintr-odată că-l gâdilă ceva, de parcă i-ar fi mișunat sute de furnici de-a lungul penisului.

I-a pus pe cei trei s-o țină. La început, Bijou s-a zbătut, dar apoi și-a dat seama că era mai puțin periculos să stea nemișcată, pentru că el îi rădea cu grijă părul pubian, pornind dinspre margini, unde era rar și strălucea pe abdomenul ei ca de catifea. Abdomenul cobora într-o vale dulce. Bascul o dădea cu spumă, apoi rădea atent, îndepărtând părul și săpunul cu un prosop. Pentru că-și ținea picioarele strânse, bărbații nu vedeau nimic în afară de păr, dar când Bascul a ajuns în centrul triunghiului, a dezvelit o moviliță, o mică protuberanță. Senzația unei lame în acel loc a neliniștit-o pe Bijou. Era pe jumătate furioasă, pe jumătate ațâțată, hotărâtă să nu-și arate sexul, numai că bărbieritul a scos la iveală locul în care catifeaua ei cobora într-o linie fină, cu marginile răsfrânte în interior. I-a descoperit bobocul prețios, pliurile fine de carne care adăposteau clitorisul, colțurile buzelor, de o culoare mai aprinsă. Ar fi vrut să se smulgă de-acolo, dar îi era frică să n-o rănească lama. Cei trei bărbați o țineau și se aplecau peste ea să se uite. Credeau că Bascul se va opri acolo. Dar el i-a ordonat să-și depărteze picioarele. L-a împins din nou cu tălpile, dar asta n-a făcut decât să-l excite și mai tare. I-a spus:

— Desfă-ți picioarele! Mai e niște păr acolo jos.

N-a avut încotro și le-a depărtat, iar el a început să radă cu grijă perii, din nou rari, ușor cârlionțați, crescuți de-o parte și de alta a vulvei.

Acum totul era la vedere: gura lunguiață, dispusă pe verticală care nu se deschidea ca gura feței, ci doar dacă ea se hotăra să împingă cu picioarele. Dar Bijou nu voia să împingă, iar ei nu vedeau nimic în afară de cele două buze strânse, care blocau accesul.

Bascul le-a spus:

— Acum arată ca în tablourile femeii, nu?

Numai că în acele tablouri vulva era deschisă, cu buzele depărtate, arătându-și stratul mai palid dinăuntru, care semăna cu cealaltă față a buzelor, ascunsă în interiorul gurii. Numai că Bijou nu voia să le arate acest interior. Cum a terminat s-o radă, și-a strâns din nou picioarele.

Bascul i-a spus:

— Te fac eu să te deschizi!

Curățase pământuful de săpun. Acum i-l trecea peste buzele vulvei, periindu-i-le în sus și în jos, cu multă blândețe. La început, Bijou s-a încordat și mai tare. Bărbații se aplecaseră să vadă mai bine. Bascul, ținându-i picioarele peste propriul penis în erecție, îi peria cu atenție vulva și vârful clitorisului. Apoi bărbații au observat că Bijou nu mai putea să-și contracte fesele și sexul și că, pe măsură ce pământuful se mișca, fesele și buzele vulvei i se depărtau, la început imperceptibil. Goliciunea îi accentua fiecare mic tremur. Acum buzele i se deschideau și expuneau o aură, apoi o a doua aură, de o nuanță mai deschisă, apoi a treia, iar acum Bijou împingea, împingea ca și cum ar fi vrut să se deschidă. Abdomenul i se mișca în sincron, ridicându-se și coborând. Bascul i-a încălecat cu și mai multă forță picioarele încordate.

— Încetează, îl implora Bijou, încetează!

Bărbații au văzut-o mustind de umezeală. Atunci Bascul s-a oprit, nevrând să-i ofere plăcere și rezervându-și dreptul de a o face el singur, mai târziu.

Bijou și-ar fi dorit să facă o diferență între viața ei de bordel și viața ei ca model și tovarășă a unui artist. Pe Basc îl interesa o singură diferență, că acum stăpânul era el. Însă îi plăcea să o expună și să-și desfete vizitatorii. O priveau în timp ce făcea baie. Le plăcea să vadă cum îi curgea apa pe sâni, cum abdomenul ei putea să stârnească mici unde, cum se ridica să se săpunească între picioare. Le plăcea să-i usuce corpul ud. Dar dacă unul dintre ei încerca să o întâlnească în intimitate și s-o posede, Bascul se transforma într-un demon, într-un bărbat de care era bine să te păzești.

Drept răzbunare pentru toate aceste jocuri, Bijou simțea că are dreptul să meargă unde voia. Bascul o ținea într-o permanentă tensiune erotică, dar nu se sinchisea de fiecare dată s-o satisfacă. Atunci a început șirul infidelităților ei, dar era atât de discretă încât n-a putut s-o prindă niciodată. Bijou își alegea amanții la Grande Chaumière, unde poza pentru un curs de desen. În zilele de iarnă, nu se dezbrăca repede și pe furiș ca celelalte, ci în văzul tuturor, lângă soba de pe piedestalul unde pozau modelele. Bijou făcea din asta o adevărată artă.

Mai întâi își lăsa părul sălbatic pe spate și-l scutura ca pe o coamă. Apoi își desfăcea nasturii hainei. Mâinile ei se mișcau încet, mângâietor. Nu se purta rece cu propriul corp, ci ca o femeie ale cărei gesturi exaltă trupul, pe care-l dezmiardă, recunoscătoare pentru perfecțiunea lui. Veșnica ei rochie neagră i se lipea de corp ca o a doua piele și era plină de deschizături misterioase. Cu un gest își îndrepta umerii și lăsa rochia să-i dezvăluie sânii, dar nu mai mult. Când ajungea aici, scotea o oglinjoară și-și cerceta genele. Apoi deschidea fermoarul care lăsa să i se vadă coastele, contururile sânilor și începutul curbei în care i se arcuia talia. Toți studenții îi urmăreau mișcările din spatele șevaletelor. Chiar și femeile rămâneau cu ochii la formele apetisante ale lui Bijou, forme care explodau amețitor de sub rochie. Pielea ei fără cusur, contururile fine, carnea tare îi fascinau pe toți. Bijou avea un fel de a se scutura, de parcă și-ar fi relaxat mușchii, cum face pisica înainte să sară. Din cauză că-și scutura tot corpul în acest fel, sânii păreau violentați. Apoi își apuca ușor rochia de tiv și o ridica încet peste cap. Când ajungea în dreptul umerilor, de fiecare dată rămânea nemișcată pentru câteva secunde. I se încurca părul. N-o ajuta nimeni. Erau toți încremeniți. Cum stătea cu picioarele depărtate ca să-și păstreze echilibrul, își expunea corpul fără nici un fir de păr și de-acum complet gol, uimindu-i prin senzualitatea fiecărei curbe, prin rotunjime și feminitate. Jartierele negre și late erau ridicate foarte sus. Purta

ciorapi negri și, dacă era o zi ploioasă, cizme de piele lungi, bărbătești. În timp ce se chinuia cu cizmele, era la mâna oricui s-ar fi apropiat. Studenții erau ispitiți în chip fatal. Se putea întâmpla ca vreunul să se facă doar că vrea s-o ajute, dar când se apropia de ea, îl lua la șuturi, mirosindu-i adevăratele intenții. Continua să se lupte cu rochia în care se încurcase, smucindu-se ca scuturată de spasmele dragostei. În sfârșit, se elibera, după ce studenții își clătiseră ochii.

Își scotea la iveală sânii bogați și părul încurcat. Uneori i se cerea să nu-și scoată cizmele, cizmele greoaie din care trupul ca de fildeș se deschidea ca o floare.

În acele momente, toată clasa era măturată de un val de dorință.

Odată urcată pe postament, devenea model, iar studenții își aduceau aminte că erau artiști. Dacă vedea unul care să-i placă, îl fixa cu privirea. Era singura ocazie când putea să stabilească un contact, pentru că spre sfârșitul după-amiezii Bascul venea s-o ia. Studentul înțelegea ce voiau să spună privirile ei: că accepta să bea un pahar cu el în cafeneaua din apropiere. Cel inițiat știa că această cafenea avea două etaje. Seara, cel de sus era ocupat de cartofori, dar după-amiaza era pustiu. Numai amanții știau de el. Studentul și Bijou mergeau acolo, urcau scările urmărind inscripția *lavabos* și se trezeau într-o cameră cufundată în semiîntuneric, cu oglinzi, mese și scaune.

Bijou i-a comandat chelnerului o băutură, după care s-a întins pe bancheta de piele ca să se relaxeze. Tânărul student pe care îl alesese tremura. Simțea că trupul ei emană o fierbințeală pe care n-o mai cunoscuse. Se năpustea asupra gurii ei, îmbiind-o, cu pielea lui proaspătă și dinții frumoși, să-i primească sărutul cu gura deschisă și să-i răspundă cu limba. Se zvârcoleau pe bancheta lungă și îngustă, iar el încerca să pipăie cât mai mult din corpul ei, temându-se că în orice moment ar fi putut să-i spună:

— Oprește-te, parcă urcă cineva pe scări!

Oglinzile îi arătau zvârcolindu-se, îi reflectau rochia în dezordine și părul. Mâinile studentului erau agile și îndrăznețe. S-a lăsat să alunece sub masă și s-a strecurat sub fusta ei. În acel moment, Bijou chiar i-a spus:

— Oprește-te, parcă urcă cineva!

El i-a răspuns:

— Lasă-i! N-au cum să mă vadă.

Și într-adevăr, n-aveau cum să-l vadă sub masă. Ea s-a tras mai în față și și-a prins fața în mâini, ca și cum ar fi căzut într-o reverie, lăsându-l pe student să îngenuncheze și să-și îngroape capul sub fusta ei.

A cuprins-o moleșeala și s-a abandonat sărutărilor și mângâierilor lui. În locurile în care simțise pământuful de ras al Basculului, simțea acum limba tânărului. S-a aplecat în față, copleșită de plăcere. Apoi au auzit pași, iar studentul s-a ridicat repede și s-a așezat lângă ea. Pentru a-și ascunde zăpăceala, a sărutat-o. Chelnerul i-a găsit îmbrățișați și a plecat grăbit după ce le-a adus comanda. Mâinile lui Bijou dădeau la o parte hainele tânărului. El o săruta atât de înfocat încât Bijou a căzut într-o parte pe bancheta, iar el s-a prăbușit peste ea. I-a șoptit:

— Vino la mine în cameră. Nu-i departe.

— Nu pot, i-a răspuns Bijou, în curând vine Bascul să mă ia.

Atunci fiecare a luat mâna celuilalt și a pus-o în locul de unde puteau să primească cea mai mare plăcere. Stând în fața băuturilor ca și cum ar fi făcut conversație, se mângâiau unul pe altul. În oglinzi păreau că ar fi fost gata să geamă, clipind înfrigurați, cu buzele tremurânde și trăsăturile încordate. Puteai să le ghicești mișcările mâinilor după expresia feței. Din când în când, tânărul arăta ca și cum ar fi fost rănit și abia mai putea să respire. În timp ce mâinile lor își vedeau de treabă, un alt cuplu a urcat, așa că s-au sărutat din nou, ca doi îndrăgostiți romantici.

Nereușind să ascundă starea în care se găsea, tânărul a plecat să caute un loc în care să se liniștească. Bijou s-a

întors la curs, cu tot corpul în flăcări. Când a venit Bascul s-o ia la sfârșitul cursului, era din nou calmă.

Bijou auzise de un clarvăzător și s-a dus să-l consulte. Era un negru uriaș din Africa. Toate femeile din cartierul ei fuseseră la el. În fața ei atârna o draperie chinezească din mătase neagră, brodată cu auriu. Bărbatul a apărut de după ea. Dacă făceai abstracție de hainele obișnuite pe care le purta, bărbatul chiar arăta ca un magician. A fixat-o pe Bijou cu ochii lui strălucitori, cercetând-o lung și ademenitor, după care a dispărut în spatele perdelelor, înapoi la femeia care venise înaintea ei. Ședința a durat o jumătate de oră. Apoi bărbatul a ridicat draperia neagră și a condus-o politicos pe femeie până în fața ușii.

Îi venise rândul lui Bijou. A trecut de perdea și s-a trezit într-o cameră aproape cufundată în întuneric, foarte mică, plină de draperii chinezești atârnate pe pereți și iluminată doar de un glob de cristal. Această lumină strălucea numai pe fața și pe mâinile clarvăzătorului, lăsând restul camerei în întuneric. Ochii lui erau hipnotici.

Bijou era hotărâtă să reziste la hipnoză și să rămână conștientă. Bărbatul i-a spus să se întindă pe canapea și să stea foarte liniștită cât el își concentra toată atenția asupra ei. Africanul a închis ochii, așa că la fel a făcut și Bijou. Bărbatul a rămas în acea stare de prostrație timp de un minut și apoi i-a pus mâna pe frunte. Avea o mână caldă, uscată, grea și electrizantă.

Apoi i-a auzit vocea, ca prin vis:

— Ești măritată cu un bărbat care te face să suferi.

— Da, a răspuns Bijou, gândindu-se cum o expunea Bascul în fața prietenilor săi.

— Are apucături ciudate.

— Da, a spus Bijou uluită.

A închis ochii și a revăzut scenele cât se poate de clar. I se părea că și clarvăzătorul avea acces la ele.

A adăugat:

— Ești nefericită și compensezi nefericirea fiind infidelă.

— Da, a spus din nou Bijou.

Apoi a deschis ochii și a văzut că negrul o privea fix, așa că i-a închis la loc.

Și-a lăsat mâna pe umărul ei.

— Dormi, i-a spus.

Vorbele lui, în care a sesizat o nuanță de compătimire, au liniștit-o. Dar nu putea să doarmă. Trupul îi era impenetrabil. Știa cum se modifică respirația în timpul somnului, cum se ridică sânii. Așa că se prefăcea că doarme. În tot acest timp, îi simțea mâna pe umăr și căldura acelei mâini parcă-i trecea prin haine. El începuse să-i mângâie umărul. O făcea atât de încet încât se temea să n-o ia somnul, însă nu voia să piardă acea senzație plăcută care-i cobora pe șira spinării atunci când mâna lui desena cercuri pe umărul ei. S-a relaxat complet.

El i-a atins gâtul și a așteptat. Voia să fie sigur că adormise. I-a atins sânii. Bijou n-a tresărit.

I-a mângâiat abdomenul cu grijă și pricepere și i-a lipit rochia de corp, ca să-i evidențieze forma picioarelor și spațiul dintre ele. După ce a ajuns la conturul clar al acestei văi, a continuat să-i mângâie picioarele. Încă nu-i atinsese pielea. Apoi s-a ridicat de pe scaun fără nici un zgomot, s-a apropiat de brațul canapelei și s-a lăsat în genunchi. Bijou știa că din această poziție putea să i se uite sub fustă și să vadă că nu purta nimic pe dedesubt. A rămas acolo îndelung.

Apoi l-a simțit că-i ridică ușor tivul fustei ca să vadă mai bine. Bijou se întinsese cu picioarele ușor depărtate. Se topea sub ochii și sub mângâierile lui. Ce minunat era să fie privită când părea că doarme, să simtă că bărbatul era într-adevăr liber! Voia să se deschidă mai mult. A simțit mătasea ridicându-se și răcoarea învăluindu-i picioarele. El le privea cu nesaț.

Le mângâia blând cu o mână, lent, savurând pe deplin fiecare atingere, pipăind contururile fine, traseele lungi și mătăsoase care duceau sub fustă. Lui Bijou îi era foarte greu să stea complet nemișcată. Voia să-și depărteze picioarele încă un pic. Ce ușor îi aluneca mâna!

Simțea cum îi urmărea conturul picioarelor, cum adăsta asupra curbelor, cum își oprea mâna în dreptul genunchilor, după care continua. Se oprea exact înainte să atingă sexul. Probabil că-i urmărea expresia feței, ca să vadă dacă era complet hipnotizată. A început să-i pipăie sexul, să i-l frământe cu două degete.

Când a simțit mierea scurgându-se încet, și-a strecurat capul sub fustă, s-a ascuns între picioarele ei și a început s-o sărute. Avea o limbă lungă și vioaie, puternică. Ei i-a trebuit multă stăpânire de sine ca să nu se împingă înspre gura lui devoratoare.

Lampa cea mică dădea o lumină atât de slabă încât Bijou a riscat să-l privească printre gene. Își scosese capul de sub fusta ei și începuse să-și dea jos hainele. Stătea în picioare lângă ea, superb, înalt, ca un rege african, cu ochii strălucitori, dinții dezgoliți și gura umedă.

Să nu se miște, să nu se miște, să-l lase să-i facă tot ce voia! Ce-ar face un bărbat cu o femeie hipnotizată de care nu-i e frică și pe care nu trebuie s-o satisfacă?

S-a înălțat gol peste ea, apoi a cuprins-o cu brațele și a întors-o cu grijă. Acum Bijou zăcea oferindu-și fesele impresionante. I-a ridicat rochia și a despărțit cele două sfere. S-a oprit, ca să-și înfrupte privirile. Desfăcea carnea cu degetele lui calde și ferme. S-a aplecat peste ele și a început să lingă despicătura. Apoi și-a petrecut mâinile în jurul trupului ei și a ridicat-o spre el, ca s-o penetreze pe la spate. Mai întâi, a dat doar de gaura rozalie a fundului, prea mică și prea strâmtă ca s-o poată pătrunde, apoi a găsit deschiderea mai mare. A intrat și a ieșit de câteva ori, după care s-a oprit.

Din nou a întors-o, ca să-i vadă fața în timp ce o poseda. Mâinile lui îi căutau sânii prin rochie și-i zdrobeau sub mângâieri violente. Sexul lui era mare și-o umplea până la refuz. L-a introdus cu o asemenea violență încât Bijou a crezut că va avea un orgasm care o va da de gol. Voia să simtă plăcerea fără ca el să-și dea seama. O stârnise atât de tare cu ritmul lui, încât la un moment dat, când s-a retras ca s-o mângâie, a simțit orgasmul.

Nu-și dorea decât să-l mai simtă o dată. Acum el încerca să-și împingă sexul în gura ei întredeschisă. S-a abținut să-i răspundă și doar a deschis gura ceva mai mult. Făcea un efort uriaș să nu-l atingă și să nu se miște. Însă voia să simtă din nou acea plăcere stranie a orgasmului furat, la fel cum și el simțea plăcerea mângâierilor furate.

Pasivitatea ei îl înnebunea. Îi atinsese corpul peste tot, o penetrase în toate felurile. Acum o încălecase și-și împingea sexul între sânii ei, strângându-i în mâini și mișcându-se. Ea simțea cum i se freca părul pubian aspru de trupul ei.

Atunci Bijou și-a pierdut controlul. A deschis gura și ochii în același timp. Bărbatul a gemut de plăcere, și-a apăsat gura peste gura ei și a început să se frece de ea cu tot corpul. Limba lui Bijou se zbătea în gura lui, în timp ce el îi mușca buzele.

S-a oprit brusc și i-a spus:

— Vrei să faci ceva pentru mine?

Ea a aprobat din cap.

— Eu mă întind pe jos și tu vino și ghemuiește-te peste mine și lasă-mă să mă uit sub fusta ta.

S-a întins pe jos. Ea s-a așezat pe vine și și-a lăsat rochia să cadă și să acopere fața bărbatului. El îi ținea fesele în mâini ca pe două fructe și-și trecea neîncetat limba printre ele. Acum îi mângâia și clitorisul și o făcea pe Bijou să se miște înainte și-napoi. Simțea cu limba fiecare spasm, fiecare contracție. Ghemuită peste el, Bijou vedea că penisul lui vibra la fiecare geamăt de plăcere.

A bătut cineva la ușă. Bijou s-a ridicat rapid, surprinsă, cu buzele încă umede de la atâtea sărutări și părul desfăcut.

Clarvăzătorul a spus liniștit:

— Încă n-am terminat.

După care s-a întors și i-a zâmbit.

Și ea i-a zâmbit. El s-a îmbrăcat repede. În curând, din exterior, totul părea în ordine. Au stabilit să se întâlnească din nou. Bijou voia să le aducă și pe prietenele ei, Leila și Elena. I-ar fi plăcut? A implorat-o să le aducă. I-a spus:

— Majoritatea femeilor care vin aici nu mă tentează. Nu sunt frumoase. Dar tu vino când vrei. Am să dansez pentru tine.

A dansat pentru cele trei femei într-o seară, după ce plecaseră toți clienții. S-a dezbrăcat, arătându-și corpul brun-auriu. Își legase de mijloc un penis fals, care avea aceeași formă ca penisul lui.

Le-a spus:

— Iată un dans din țara mea. Îl dansăm pentru femei, în zilele de sărbătoare.

În camera cu lumină scăzută, care-i juca pe corp ca o flacără slabă, a început să miște din abdomen, unduindu-și sexul într-un fel cât se poate de sugestiv. Își smucea corpul ca atunci când intra într-o femeie și simula spasmele bărbatului străbătut de orgasm. Un, doi, trei. Convulsia finală a fost sălbatică, la fel ca a bărbatului care-și dă sufletul în timpul actului sexual.

Cele trei femei îl urmăreau. La început, penisul fals era actorul principal, dar în toiul dansului, penisul adevărat a început să-l concureze în lungime și greutate. Acum amândouă se mișcau în sincron. A închis ochii de parcă n-avea nici o nevoie de femei. Efectul dansului asupra lui Bijou a fost foarte puternic. Și-a scos rochia. A început să danseze provocator în jurul lui. Însă el, de fiecare dată când se lovea de ea, abia îi atingea corpul cu vârful penisului, când și când, continuând să se rotească și să-și scuture corpul ca un sălbatic în jurul unui trup invizibil.

Stârnită de spectacol, Elena și-a scos rochia și a îngenuncheat lângă ei, ca să fie pe orbita dansului lor sexual. Dintr-odată, a simțit dorința de a fi posedată până la sânge de acel penis mare, puternic și ferm din fața ei, care executa parcă un *danse du ventre*[1] în variantă masculină, cu mișcări înnebunitoare.

Leila, care nu simțea nici o dorință față de bărbați, se molipsise de dispoziția celor două femei și încerca s-o îmbrățișeze pe Bijou, dar Bijou a dat-o la o parte, fascinată de cele două penisuri.

Leila a încercat s-o sărute și pe Elena. Apoi și-a frecat sfârcurile de cele două femei, încercând să le ademenească. S-a lipit de Bijou, profitând de faptul că era excitată, dar Bijou era ca hipnotizată de organele masculine care se mișcau în fața ei. Avea gura deschisă și, la rândul ei, visa să fie posedată de un monstru cu două penisuri care i-ar fi putut satisface cele două centre sensibile în același timp.

Când africanul s-a prăbușit, vlăguit de dans, Elena și Bijou au sărit pe el în același timp. Bijou și-a băgat un penis în vagin și altul în rect, apoi a început să se miște sălbatic și din ce în ce mai repede peste abdomenul lui, până când s-a simțit satisfăcută și a scos un țipăt prelung de plăcere. Elena a împins-o la o parte și a luat aceeași poziție. Dar văzând că africanul obosise, a încetat să se mai miște, așteptând ca el să prindă din nou puteri.

Penisul lui rămăsese erect înăuntrul ei, iar Elena a început să se încordeze, foarte ușor, ca nu cumva să juiseze prea repede și să epuizeze plăcerea. În câteva momente, el i-a înșfăcat fesele și a ridicat-o, vrând s-o facă să-i simtă pulsul rapid al sângelui. A aplecat-o și a frământat-o, a tras-o și a împins-o pentru a o face să intre în ritm, până când a scos un țipăt, moment în care ea s-a rotit în jurul penisului umflat până când el a ejaculat.

---

1 Dans din buric, în franceză, în original.

Apoi a pus-o pe Leila să se ghemuiască peste faţa lui, la fel cum făcuse înainte cu Bijou, şi şi-a ascuns faţa între picioarele ei.

Deşi Leila nu se simţea atrasă de bărbaţi, când a mângâiat-o limba africanului, a avut parte de senzaţii pe care nu le mai încercase. A vrut să fie posedată pe la spate. Şi-a schimbat poziţia şi i-a cerut să-i introducă penisul fals. S-a aşezat în patru labe, iar el a făcut exact ce i s-a cerut.

Elena şi Bijou priveau uluite cum îşi expunea fesele, evident excitată, şi cum o zgâria şi o mușca africanul, în timp ce agita penisul fals înăuntrul ei. În ea se amestecau durerea şi plăcerea, pentru că penisul era foarte mare, dar a rămas în patru labe, cu africanul lipit de ea, şi s-a frecat de el cu mişcări convulsive până când a atins extazul.

Bijou venea des să-l vadă pe african. Într-o zi stăteau amândoi întinşi pe canapeaua lui, iar el şi-a cufundat faţa la subsuoara ei; i-a inhalat mirosul şi mai apoi, în loc s-o sărute, a început s-o adulmece ca un animal – mai întâi la subsuoară, apoi la rădăcina părului, apoi între picioare. Ea se excita tot mai tare, dar el nu voia s-o posede.

I-a spus:

— Ştii, Bijou, te-aş iubi şi mai mult dacă n-ai face baie atât de des. Iubesc mirosul corpului tău, dar abia se simte. Dispare de la atâta spălat. De-asta mă simt foarte rar atras de femeile albe. Îmi place mirosul puternic de femelă. Te rog să te speli mai rar.

Ca să-i facă pe plac, Bijou a început să se spele mai rar; lui îi plăcea în mod deosebit mirosul dintre picioarele ei atunci când nu se spăla, minunatul iz de scoică şi de spermă. Apoi i-a cerut să-şi păstreze lenjeria intimă. S-o poarte câteva zile şi apoi să i-o aducă lui.

Mai întâi i-a adus o cămaşă de noapte pe care o purtase des, una neagră şi fină, cu margini de dantelă. Cu Bijou lungită lângă el, africanul şi-a acoperit faţa cu cămaşa de noapte şi i-a sorbit mirosul; s-a întins pe spate tăcut, într-o stare de extaz. Bijou a băgat de seamă că dorinţa dădea să-i sfâşie

pantalonii. S-a întins cu grijă peste el și a început să-i desfacă un nasture, apoi al doilea, apoi al treilea. I-a desfăcut pantalonii și i-a căutat sexul, împins pe crac și chinuit de lenjeria prea strâmtă. Din nou a trebuit să desfacă nasturi.

Până la urmă a văzut carnea penisului, atât de maronie și de fină. Și-a strecurat mâna ușor, de parcă avea de gând să i-l fure. Africanul, cu fața acoperită de cămașa de noapte, nu s-a uitat la ea. Ea a scos penisul afară, i-a îndreptat poziția contorsionată și l-a eliberat. A țâșnit în sus, drept și tare. Dar abia apucase să-l mângâie cu buzele când africanul și l-a retras. I-a luat cămașa de noapte, boțită și cocoloșită, a întins-o pe pat, s-a aruncat peste ea cât era de lung, și-a îngropat sexul în ea și a început să se miște în sus și în jos, de parcă ar fi fost lipit de Bijou.

Ea îl privea fascinată cum se repezea asupra cămășii de noapte, dar pe ea o ignora. Emoția lui a excitat-o. S-a aruncat peste el. El a continuat să împingă, fără s-o bage în seamă, cu ea în spinare.

L-a văzut că-și iuțește mișcările. După care s-a oprit. S-a întors și a început s-o dezbrace foarte încet. Bijou a crezut că își pierduse interesul pentru cămașa de noapte și că va face dragoste cu ea. Și-a scos ciorapii, lăsându-și jartierele să atârne pe pielea goală. După care el i-a scos rochia, caldă încă, de la contactul cu pielea. Bijou purta chiloți negri, ca să-i facă pe plac. El i i-a dat jos încet și s-a oprit la jumătatea drumului ca să admire carnea ivorie care începea să se ofere privirilor, începutul văii cu gropițe. A sărutat-o acolo, plimbându-și limba de-a lungul șănțulețului delicios, în timp ce-i dădea jos chiloții. N-a lăsat nici o părticică nesărutată cât timp îi cobora chiloții de-a lungul coapselor, iar ea simțea mătasea mângâind-o ca și cum ar fi fost o altă mână.

Când și-a ridicat piciorul ca să-și scoată chiloții, el a avut ocazia să-i pătrundă sexul cu privirea. A sărutat-o acolo, apoi ea și-a ridicat și celălalt picior și le-a pus pe amândouă pe umerii lui.

I-a luat chiloții în mână și a continuat să o sărute, lăsând-o udă și făcând-o să geamă. Apoi s-a întors și și-a îngropat fața în chiloții ei și în cămașa de noapte, și-a înfășurat ciorapii în jurul penisului și și-a întins rochia peste burtă. Se părea că hainele aveau același efect asupra lui ca o mână. Fremăta de exaltare.

Bijou a încercat din nou să-i atingă penisul cu gura și cu mâinile, dar el a respins-o. Stătea întinsă lângă el, goală și flămândă, privindu-l cum își savura plăcerea. Era chinuitor și crud. A încercat să-i sărute restul corpului, dar el n-a reacționat în nici un fel.

Africanul a continuat să-i mângâie, să-i adulmece și să-i sărute hainele până când corpul a început să-i tremure. Zăcea culcat pe spate, cu penisul tremurând, fără nimic care să-l înconjoare și să-l țină. Tremura de plăcere din cap până-n picioare, mușcând din chiloți, mestecându-i, cu penisul erect aproape de gura lui Bijou în tot acest timp, însă fără ca ea să-l poată ajunge. În sfârșit, penisul i-a tremurat violent și, în momentul în care în vârf i-a apărut spuma albă, Bijou s-a aruncat asupra lui să prindă ultimele zvâcniri.

Într-o după-amiază când ea și africanul erau împreună, Bijou, căreia i se părea imposibil să-i trezească dorința pentru corpul ei, i-a spus exasperată:

— Uite, din cauză că mă săruți și mă muști încontinuu, m-am ales cu o vulvă uriașă; tragi de buze de parcă ar fi sfârcuri! Mi s-au lungit.

El i-a luat buzele între degetul mare și arătător și le-a examinat. Le-a căscat, deschizându-le ca pe niște petale de flori, și i-a spus:

— Poți să le dai găuri și să atârni cercei în ele, cum facem în Africa. Vreau să-ți fac și ție la fel.

A continuat să se joace cu vulva. S-a întărit sub atingerile lui și a văzut că la margine i-a apărut o umezeală albă, ca spuma delicată a unui val mic. Îl atâțase. A atins-o cu vârful penisului. Dar n-a intrat. Era obsedat să-i găurească

buzele ca pe lobii urechii și să-i atârne de ele câte un cerculeș de aur, cum văzuse la femeile din țara lui.

Bijou n-a crezut că vorbea serios. Se bucura de atenția cu care o cerceta. Dar el s-a ridicat și s-a dus să aducă un ac. Bijou s-a luptat cu el și a fugit.

Acum nu mai avea amant. Bascul continua s-o întărâte și să-i sporească astfel dorința de răzbunare. Era fericită numai când îl înșela.

Bătea străzile și frecventa cafenelele cuprinsă de o senzație de foame și curiozitate; voia ceva nou, ceva ce nu mai experimentase niciodată. Stătea în cafenele și refuza invitații.

Într-o seară a coborât scările către chei, spre râu. Acea parte a orașului era luminată foarte slab, doar de câteva felinare. Zgomotul traficului abia ajungea până acolo.

Pe vasele ancorate, luminile erau stinse, iar ocupanții lor dormeau la acea oră. S-a apropiat de un perete de piatră foarte jos și s-a oprit să privească râul. S-a aplecat ușor, fascinată de luminile care se reflectau în apă. Atunci a auzit o voce nemaipomenită, șoptindu-i la ureche, o voce care a vrăjit-o imediat.

Spunea:

— Te implor să nu te miști. Nu-ți fac nici un rău. Dar rămâi unde ești.

Vocea era atât de profundă, de nuanțată și de caldă încât i s-a supus și doar a întors capul. A dat cu ochii de un bărbat înalt, bine făcut și bine îmbrăcat, care stătea în spatele ei. Zâmbea în lumina slabă, cu o expresie prietenoasă, dezarmantă și galantă.

Apoi s-a aplecat și el peste parapet și i-a spus:

— Să te găsesc aici, în felul ăsta, a fost una dintre obsesiile vieții mele. Habar n-ai ce frumoasă ești, cu sânii lipiți de parapet și rochia atât de scurtă la spate! Ce picioare frumoase ai!

— Probabil că ai o grămadă de prietene, i-a răspuns Bijou, zâmbind.

— Nici una pe care s-o doresc cum te doresc pe tine. Numai că, te rog, nu te mișca.

Bijou era intrigată. Vocea străinului o fascina și o ținea, ca în transă, lângă el. I-a simțit mâna mângâind-o ușor pe picior și pe sub fustă.

În timp ce-o mângâia, i-a spus:

— Într-o zi, am văzut doi câini jucându-se. Cățeaua era ocupată să mănânce un os pe care-l găsise, iar câinele a profitat de situație și s-a apropiat de ea pe la spate. Aveam paisprezece ani. În timp ce mă uitam la ei m-am simțit excitat în felul cel mai sălbatic. A fost prima scenă de sex la care am fost martor și prima dată când eu însumi m-am simțit excitat. De atunci, numai femeile care stau aplecate ca tine pot să-mi stârnească dorința.

Mâna lui a continuat s-o mângâie. S-a lipit ușor de ea și, văzând că nu se opune, a început să se miște în spatele ei, acoperindu-i corpul cu al lui. Brusc, lui Bijou i s-a făcut frică și a încercat să scape din strânsoare. Dar bărbatul era puternic. Era deja sub el și tot ce mai trebuia să facă era să-i aplece corpul și mai mult. I-a împins capul și umerii în jos, lipind-o de parapet, și i-a ridicat fusta.

Din nou, Bijou nu purta nimic pe dedesubt. Bărbatul gemea. Începuse să murmure cuvinte pline de dorință ca s-o liniștească, dar în același timp o ținea aplecată, putând să-i facă orice voia. Îl simțea în spatele ei, dar el n-o poseda. Nu făcea decât să se lipească de ea și mai strâns. Îi simțea forța picioarelor și îi auzea vocea care o învăluia, dar nimic mai mult. Apoi a simțit ceva umed pe piele, dar nu înăuntru. Fusese stropită cu spermă caldă. Bărbatul a abandonat-o și a fugit.

Leila o luase pe Bijou să călărească împreună în Bois. Leilei îi stătea foarte bine pe cal, zveltă, masculină și trufașă. Bijou arăta mai ademenitor, însă nu avea același echilibru în șa.

Călăritul în Bois era o experiență minunată. Treceau pe lângă oameni eleganți, apoi călăreau pe poteci lungi și izolate, printre copaci. Din când în când dădeau peste câte o cafenea, unde se puteau odihni și unde luau masa.

Era primăvară. Bijou luase câteva lecții și acum călărea pentru prima dată singură. Mergeau încet, vorbind tot timpul. Apoi Leila a pornit-o în galop, iar Bijou a urmat-o. După ce au galopat o vreme, au încetinit. Erau roșii în obraji.

Bijou simțea o iritație plăcută între picioare și o căldură cuprinzându-i fesele. Se întreba dacă și Leila simțea același lucru. După o jumătate de oră de călărit, era din ce în ce mai excitată. Avea buzele umede și îi sclipeau ochii. Leila o privea admirativ:

— Îți stă bine călare, i-a spus.

Ținea în mână un bici, cu o siguranță imperială. Mănușile i se potriveau perfect pe degetele lungi. Purta o cămașă bărbătească și butoni. Poziția îi sublinia zvelțețea taliei, rotunjimea sânilor și a feselor. Bijou avea o siluetă mult mai plină. Sânii ei erau bombați și provocatori, avântați. Părul îi atârna liber, fluturând în vânt.

Ah, căldura din jurul feselor și dintre picioare – se simțea de parcă ar fi fost frecată cu alcool sau cu vin de către o maseuză experimentată. De fiecare dată când se ridica în șa și cădea la loc, simțea o mâncărime delicioasă. Leilei îi plăcea să călărească în spatele ei și să-i admire silueta în timp ce se mișca pe cal. Neavând suficient antrenament, Bijou se apleca mereu și-și arăta fesele, rotunde și strânse în pantalonii de călărie, și picioarele armonios proporționate.

Caii erau înfierbântați și începeau să facă spume. Emanau un miros puternic, care îmbibase hainele femeilor. Corpul Leilei părea că devine mai ușor. Își mânuia biciul energic. Galopau din nou, una lângă alta, cu gurile întredeschise și vântul în față. În timp ce strângea calul între picioare, Bijou își amintea cum stătuse o dată călare peste abdomenul Basculului. Și atunci se ridicase în picioare, cu tălpile pe pieptul lui și oferindu-i privirii organele genitale, iar

el o ținuse în acea poziție ca să-și poată bucura ochii. Altă dată el se așezase în patru labe, iar ea îl încălecase și încercase să-l chinuie, strângându-l puternic între genunchi. Râzând nervos, o făcuse să continue. Genunchii ei erau la fel de puternici ca ai unui bărbat călare pe cal, iar pe Basc îl excitase atât de tare încât o plimbase așa prin toată casa, cu penisul în erecție.

Din când în când, calul Leilei își flutura coada în viteza galopului și se smucea energic, iar perii lucioși îi străluceau în soare. Când au ajuns în inima pădurii, femeile s-au oprit și au descălecat. Și-au dus caii într-un colț plin de mușchi și s-au așezat să se odihnească. Fumau; Leila își ținea în continuare biciul de călărie în mână.

Bijou i-a spus:

— Mă ard fesele de la călărit.

— Ia să vedem, i-a spus Leila. N-ar fi trebuit să călărim atâta de prima oară. Arată-mi ce-ai pățit.

Bijou și-a desprins încet cureaua, și-a desfăcut nasturii pantalonilor și i-a tras un pic în jos, întorcându-se. Leila a luat-o pe Bijou pe genunchii ei și i-a spus:

— Ia să văd.

I-a tras pantalonii în jos și i-a descoperit complet fesele. A atins-o:

— Doare? a întrebat-o.

— Nu doare. Sunt doar încinse, ca și cum ar fi fost pârjolite.

Leila i-a cuprins fesele în mâini.

— Bietele de ele! a spus. Aici te doare?

Mâna i-a alunecat în pantalonii lui Bijou, pătrunzând mai adânc între picioare.

— Acolo e fierbinte și mă arde, i-a spus Bijou.

— Scoate-ți pantalonii, să te mai răcorești! i-a răspuns Leila, trăgându-i un pic mai jos și ținând-o pe Bijou în continuare pe genunchi.

— Ce piele frumoasă ai, Bijou! Captează lumina și strălucește. Lasă-te mângâiată de vânt.

A continuat să-i atingă pielea dintre picioare, de parcă ar fi mângâiat o pisică. De fiecare dată când pantalonii erau gata s-o acopere, îi dădea la o parte și îi trăgea mai jos.

— Tot mă mai arde, a spus Bijou, nemișcată.

— Dacă tot te arde, atunci trebuie să încercăm altceva, i-a spus Leila.

— Fă ce vrei cu mine, a răspuns Bijou.

Leila a ridicat biciul de călărie și a plesnit-o, la început nu prea tare.

Bijou i-a spus:

— Acum e și mai fierbinte!

— Te vreau mai fierbinte, Bijou, te vreau fierbinte acolo, cât de fierbinte poți suporta!

Bijou nu s-a mișcat. Leila a biciuit-o din nou, de data asta lăsându-i o dungă roșie.

Bijou i-a spus:

— E atât de fierbinte, Leila...

— Vreau să arzi acolo jos, i-a spus Leila, până când nu mai poți, până când nu mai poți să rabzi! Atunci am să te sărut.

A plesnit-o din nou, dar Bijou nu s-a mișcat. A lovit-o un pic mai tare.

Bijou a spus:

— E atât de încins, Leila, sărută-mă!

Leila s-a aplecat peste ea și a sărutat-o prelung în locul în care fesele coboară într-o vale către organele sexuale. Apoi a lovit-o din nou. Iar și iar. Bijou și-a încordat fesele ca și când ar fi durut-o, dar de fapt simțea o plăcere arzătoare.

— Lovește mai tare! i-a spus Leilei.

Leila s-a supus. Apoi a întrebat-o:

— Vrei să-mi faci și tu mie?

— Da, i-a răspuns Bijou ridicându-se, fără a-și ridica însă și pantalonii.

S-a așezat pe mușchiul răcoros, a culcat-o pe Leila pe genunchii ei, i-a desfăcut nasturii pantalonilor și a început s-o biciuie, la început mai încet și apoi mai tare, până când

Leila a ajuns să se contracte și să tresară la fiecare șfichiuire. Acum fesele îi erau roșii și ardeau.

I-a spus:

— Hai să ne dezbrăcăm și să călărim împreună!

Și-au scos hainele și s-au urcat împreună pe unul dintre cai. Șaua era caldă. Se potriveau de minune; Leila, în spate, îi prinsese lui Bijou sânii cu mâinile și o săruta pe umăr. Au călărit o vreme în această poziție, fiecare mișcare a calului făcându-le să-și frece organele genitale de șa. Leila o mușca pe Bijou de umăr, iar Bijou se întorcea și-o mușca de sfârcuri. S-au întors la patul lor de mușchi și s-au îmbrățișat.

Înainte ca Bijou să-și tragă pantalonii pe ea, Leila a oprit-o, vrând să-i sărute clitorisul; dar Bijou nu simțea nimic în afară de fesele care-i luaseră foc și o implora pe Leila să pună capăt acestei arsuri.

Leila i-a mângâiat fesele și apoi a scos din nou biciul, lovind-o tare, iar Bijou s-a contractat sub lovituri. Leila i-a despărțit fesele cu o mână pentru ca biciul să cadă între ele, în deschizătura sensibilă, iar Bijou a scos un țipăt. Leila a plesnit-o acolo, iar și iar, până când Bijou a început să se zvârcolească.

Apoi a fost rândul lui Bijou s-o plesnească pe Leila, furioasă că fusese stârnită și nesatisfăcută, arzând fără a putea să curme acea senzație. De fiecare dată când o plesnea, simțea că palpită între picioare, de parcă o poseda și o penetra pe Leila. După ce s-au biciuit pe rând cu furie până când s-au înroșit, au căzut una în brațele celeilalte, mângâindu-se cu mâinile și limbile până când au simțit plăcerea orbitoare.

Stabiliseră să meargă împreună la picnic: Elena cu iubitul ei, Pierre, Bijou și Bascul, Leila și africanul.

Au ales un loc ferit în afara Parisului. Au mâncat la un restaurant de pe malul Senei. Apoi, lăsându-și mașina la umbră, au pornit pe jos spre pădure. La început au mers

în grup, însă Elena a rămas în spate cu africanul. I-a venit dintr-odată să se urce într-un copac. Africanul a râs de ea, necrezând-o în stare.

Însă Elena știa cum. Foarte sprintenă, a pus un picior pe cea mai joasă creangă și s-a cățărat. Africanul stătea sub copac și se uita la ea. De acolo, putea să i se uite sub fustă. Purta lenjerie de un roz ca de scoică, strâmtă și sumară, așa că picioarele și coapsele i se vedeau aproape în întregime când urca. Tot râzând și tachinând-o, africanul a simțit începutul unei erecții.

Elena stătea destul de sus. Africanul nu putea să ajungă la ea pentru că era prea greu și prea mare ca să poată sări pe prima creangă. Nu putea decât să stea acolo, să se uite la ea și să simtă cum i se învârtoșează dorința.

— Ce-mi dai azi? a întrebat-o.

— Asta, i-a răspuns Elena și i-a aruncat niște castane.

Stătea pe o creangă și dădea din picioare.

Bijou și Bascul s-au întors s-o caute. Bijou, un pic geloasă când a văzut că cei doi bărbați se uitau în sus la Elena, s-a aruncat în iarbă și le-a zis:

— Mi-a intrat ceva pe sub haine. Mi-e frică!

Cei doi bărbați s-au apropiat de ea. Mai întâi le-a arătat spatele, iar Bascul și-a strecurat mâna pe sub rochia ei. Apoi a spus că simte ceva în față, iar africanul a început s-o caute sub sâni. Dintr-odată, Bijou chiar a simțit că ceva o gâdilă pe burtă și a început să se rostogolească prin iarbă.

Cei doi bărbați au încercat s-o ajute. I-au ridicat fusta și au început să caute. Purta lenjerie de satin, care o acoperea complet. Și-a dat chiloții la o parte pentru Basc, care, în ochii tuturor, era cel mai îndreptățit s-o atingă în locurile secrete. Asta l-a excitat pe african. A întors-o pe Bijou cu brutalitate și a început s-o plesnească, spunând:

— Asta o să-l omoare, orice-ar fi!

Și Bascul o pipăia pe Bijou peste tot.

— Trebuie să te dezbraci, i-a spus într-un sfârșit. N-ai altă soluție.

Cum stătea întinsă pe iarbă, amândoi bărbații au ajutat-o să se dezbrace. Elena îi urmărea din copac și, dorindu-și să fie ea în locul lui Bijou, simțea că o cuprinde o fierbințeală și o mâncărime. Complet dezbrăcată, Bijou a început să se caute între picioare și prin părul pubian și, negăsind nimic, a dat să-și pună la loc lenjeria. Numai că africanul n-ar fi vrut ca ea să se îmbrace de tot. A prins o insectă mică și inofensivă și i-a dat drumul pe corpul lui Bijou. Insecta i s-a urcat pe picioare, iar Bijou a început să se rostogolească prin iarbă și să încerce s-o scuture, căci nu voia s-o atingă.

— Luați-o de pe mine, luați-o de pe mine! urla rostogolindu-și trupul frumos prin iarbă și oferind privirii fiecare parte a corpului pe care se plimba insecta. Dar nici unul dintre bărbați nu voia s-o salveze. Bascul a luat o rămurică și a început să plesnească insecta. Africanul a luat și el o crenguță. Loviturile nu erau dureroase; pe Bijou doar o gâdilau și o iritau un pic.

Apoi africanul și-a adus aminte de Elena și s-a întors la copac.

— Dă-te jos, i-a spus, te ajut eu. Pune piciorul pe umărul meu.

— Nu vreau să mă dau jos, i-a spus Elena.

Africanul a insistat. Ea a început să coboare și, când era pe punctul de a pune piciorul pe ultima creangă, africanul a apucat-o de gleznă și i l-a pus pe umărul lui. Atunci ea a alunecat și a ajuns cu picioarele în jurul gâtului acestuia, cu sexul peste fața lui. Africanul i-a tras în piept mireasma, extaziat, și a prins-o bine cu mâinile lui puternice.

Îi mirosea și îi pipăia sexul prin rochie, așa că a forțat-o să rămână acolo, în timp ce el îi mușca din haine și o ținea de pulpe. Ea se zbătea să scape, izbindu-l cu picioarele.

Atunci a apărut iubitul ei, cu părul vâlvoi și, văzând-o așa, a turbat de furie. Degeaba a încercat ea să-i explice că africanul o prinsese când alunecase din copac. Furia lui

Pierre n-a putut fi domolită și era dornic să se răzbune. Când i-a văzut pe cei doi în iarbă, a încercat să li se alăture. Dar Bascul nu lăsa pe nimeni să se atingă de Bijou. Continua s-o bată cu crengile.

Cum stătea întinsă în iarbă, Bijou a văzut un câine apărând dintre copaci și îndreptându-se spre ea. A început s-o amușine, evident excitat. Bijou a țipat și s-a zbătut, încercând să se ridice. Dar câinele uriaș se urcase peste ea și încerca să-și bage nasul între picioarele ei.

Atunci Bascul, cu o expresie crudă în priviri, i-a făcut semn iubitului Elenei. Pierre a înțeles. Au ținut-o pe Bijou de mâini și de picioare și au lăsat câinele s-o adulmece, până când a ajuns la locul pe care-l căuta. A început să lingă încântat furoul de satin exact în locul în care l-ar fi lins și un bărbat.

Bascul i-a dat jos lenjeria și a lăsat câinele s-o lingă în voie. Limba lui era aspră, mult mai aspră decât a unui bărbat, lungă și puternică. Lingea și lingea din ce în ce mai energic, iar cei trei bărbați stăteau și se uitau.

Elena și Leila se simțeau ca și când ar fi fost și ele linse de câine. Erau neliniștite. Se uitau cu toții, întrebându-se dacă Bijou simțea vreo plăcere.

La început a fost îngrozită și s-a zbătut violent. Apoi a obosit să se agite în van, rănindu-și încheieturile și gleznele pe care bărbații i le țineau atât de strâns. Câinele era frumos, avea un cap mare și ciufulit și o limbă curată.

Soarele cădea pe părul pubian al lui Bijou făcându-l să semene cu brocartul. Sexul ei strălucea umed, dar nimeni nu știa dacă i-l umezise câinele cu limba sau se umezise de plăcere. Când a văzut că a încetat să opună rezistență, Bascul, gelos, a dat cu piciorul în câine și a eliberat-o.

A venit și momentul când Bascul s-a săturat de Bijou și a abandonat-o. Bijou se obișnuise atât de tare cu fanteziile lui și cu jocurile lui crude, în special acelea în care o lega fără ca ea să poată protesta și o supunea la fel de fel de lucruri, încât timp de câteva luni bune n-a putut să se

bucure de libertatea nou descoperită și nici n-a putut să aibă vreo relație cu un alt bărbat. Nici de femei nu mai putea să se bucure.

A încercat să pozeze, dar nu-i mai plăcea să-și expună corpul sau să fie privită și dorită de studenți. Se plimba singură toată ziua, bătând din nou străzile.

Pe de altă parte, Bascul s-a dedicat împlinirii primei lui obsesii.

Născut într-o familie înstărită, avea șaptesprezece ani când familia lui a angajat o guvernantă franțuzoaică pentru sora lui mai mică. Această femeie era scundă, durdulie și întotdeauna îmbrăcată cochet. Purta niște cizme de piele fistichii și ciorapi negri, fini. Avea piciorul mic și extrem de arcuit.

Bascul era un băiat frumușel, iar guvernanta franțuzoaică îi pusese gând rău. Ei și sora lui mai mică mergeau să se plimbe împreună. În afara unui schimb de priviri lungi, iscoditoare, foarte puține lucruri se puteau petrece între ei sub ochii surorii mai mici. Guvernanta avea o mică aluniță în colțul gurii. Bascul era fascinat de ea. Într-o zi a complimentat-o pentru asta.

Ea i-a răspuns:

— Mai am una, într-un loc secret și pe care n-ai s-ajungi să-l vezi vreodată!

Băiatul a încercat să-și imagineze unde s-ar fi putut găsi cealaltă aluniță. Încerca să și-o închipuie pe guvernanta franțuzoaică goală. Unde era alunița? Văzuse femei goale numai în poze. Avea o carte poștală cu o dansatoare care purta o fustă scurtă din pene. Dacă sufla peste ea, fusta i se ridica și femeia rămânea goală. Ținea un picior în aer, ca o balerină, iar Bascul putea să vadă cum e alcătuită.

Cum a ajuns acasă în ziua aceea, a luat cartea poștală și a suflat peste ea.

Și-a imaginat că vede corpul guvernantei, cu sânii ei plini și grei. Apoi, cu un creion, i-a desenat o aluniță între picioare. De atunci a fost teribil de atâtat, dorindu-și s-o vadă pe guvernantă goală cu orice preț. Dar, înconjurați de familia Bascului, nu se puteau desfășura în voie. Era de fiecare dată câte cineva pe scări și în fiecare cameră.

A doua zi, în timpul plimbării, ea i-a dat o batistă. Bascul s-a dus la el în cameră, s-a aruncat pe pat și și-a acoperit gura cu batista. Îi simțea mirosul corpului în ea. O ținuse în mână într-o zi fierbinte de vară, așa că batista absorbise un pic din transpirația ei. Mirosul era atât de viu și l-a afectat atât de puternic încât, pentru a doua oară, a simțit cum ia foc între picioare. A văzut că avea erecție, ceea ce până atunci nu i se întâmplase decât în vis.

A doua zi, i-a dat ceva împachetat în hârtie. El a strecurat pachetul în buzunar și, după plimbare, s-a dus drept în camera lui, unde l-a deschis. Înăuntru era o pereche de chiloți de culoarea pielii, cu margini dantelate. Îi purtase ea. Băiatul și-a îngropat fața în ei și a experimentat cea mai sălbatică plăcere. Și-a imaginat cum i-ar fi dat el chiloții jos. Senzația a fost atât de puternică încât i-a provocat o erecție. A început să se mângâie, câtă vreme continua să-i sărute chiloții. Apoi și-a frecat penisul cu ei. Atingerea mătăsii îl hipnotiza. I se părea că îi atinge carnea, probabil chiar locul în care își închipuise că are aluniță. Brusc, a ejaculat, într-un spasm de plăcere care l-a făcut să se rostogolească în pat; era prima oară.

A doua zi, ea i-a dat un alt pachet. Conținea un sutien. El a repetat ritualul. Se întreba ce altceva i-ar mai putea aduce ca să-i stârnească o plăcere atât de mare.

De data asta, era un pachet mare. În sora lui se trezise curiozitatea.

— Nu sunt decât cărți, i-a spus guvernanta, nimic care să te intereseze pe tine.

Bascul s-a dus glonț la el în cameră. A descoperit că-i dăduse un mic corset negru cu margini de dantelă și că acest

corset încă mai păstra urmele corpului ei. Dantela era roasă de cât trăsese de ea. Bascul era din nou înfierbântat. De data asta, și-a scos hainele și a intrat el însuși în corset. A tras de șireturi la fel cum văzuse că făcea mama lui. S-a simțit sugrumat, l-a durut, dar în acea durere găsea satisfacție. Își imagina că guvernanta îl strângea în brațe, mai-mai să-l sufoce. Când și-a slăbit strânsoarea de dantelă, se imagina împingând-o la o parte, ca s-o vadă goală. Din nou s-a simțit cuprins de febră, asaltat de tot felul de imagini – de talia guvernantei, de șoldurile și fesele ei.

Noaptea, lua toate hainele ei cu el în pat și adormea, îngropându-și sexul în ele de parcă ar fi fost corpul ei. O visa. Vârful penisului îi era în permanență ud. Dimineața se trezea cu cearcăne adânci.

Ea i-a dat o pereche de ciorapi. Apoi i-a dat o pereche de cizme de piele, pe care le purtase. A pus cizmele în pat. S-a întins gol printre lucrurile ei, chinuindu-se să-i recreeze prezența, tânjind după ea. Cizmele păreau atât de vii! Îl făceau să se simtă ca și cum guvernanta ar fi intrat în cameră și s-ar fi îndreptat spre patul lui. Și le-a pus între picioare, una lângă alta, să se uite la ele. Era ca și când ea urma să pășească peste corpul lui, cu tălpile-i elegante, ascuțite, și să-l zdrobească. Gândul l-a stârnit. A început să tremure. Și-a apropiat cizmele de corp. Apoi a apropiat una suficient de mult încât să-i atingă vârful penisului. S-a aprins atât de puternic încât a ejaculat peste pielea strălucitoare.

Toată povestea asta devenise un fel de tortură. Începuse să-i trimită scrisori guvernantei, implorând-o să vină noaptea în camera lui. Ea le citea cu plăcere, chiar de față cu el, iar ochii întunecați îi străluceau, însă nu voia să-și riște poziția.

Apoi, într-una din zile, a trebuit să plece acasă din cauză că tatăl ei se îmbolnăvise. Băiatul n-a mai văzut-o niciodată. A rămas cu o foame teribilă de tot ce însemna ea, iar hainele ei au ajuns să-l obsedeze.

Într-o zi, a împachetat toate hainele și s-a dus la un bordel. A găsit o femeie care semăna puțin cu guvernanta. A pus-o să se îmbrace în hainele ei. A urmărit-o cum își lega corsetul, care-i ridica sânii și-i sublinia fesele; a urmărit-o cum își închidea sutienul și își punea chiloții. Apoi i-a cerut să încalțe ciorapii și cizmele.

Era nemaipomenit de excitat. S-a frecat de femeie. S-a lungit la picioarele ei și a implorat-o să-l atingă cu vârful cizmei. Ea i-a atins mai întâi pieptul, apoi abdomenul și, după aceea, vârful penisului. Asta l-a făcut să tresară înfrigurat, imaginându-și că cea care îl atingea era guvernanta.

A sărutat lenjeria și a încercat s-o posede pe fată, dar în momentul în care și-a desfăcut picioarele în fața lui, dorința i-a pierit, căci unde era alunița?

Pierre

Într-o dimineață foarte devreme, pe când era tânăr, Pierre hoinărea pe chei. Mergea de-a lungul râului de ceva vreme când s-a oprit încremenit, văzând un bărbat care încerca să tragă un trup gol din râu și să-l depună pe puntea unui vas. Trupul se prinsese în lanțul ancorei. Pierre s-a grăbit să-i vină omului în ajutor. Împreună, au reușit să aducă trupul pe punte.

Bărbatul s-a întors către Pierre și i-a spus:

— Așteaptă aici până chem poliția. Apoi a dispărut.

Soarele abia începea să se ridice și poleia trupul dezgolit cu o strălucire rozalie. Pierre a văzut nu numai că era o femeie, ci chiar o femeie foarte frumoasă. Cu părul lung, atârnându-i pe umeri, și sânii mari și rotunzi. Pielea ei mătăsoasă și aurie strălucea. Niciodată nu mai văzuse un corp atât de frumos, parcă lustruit de valuri, cu niște contururi atât de fine și de minunate.

O privea fascinat. Soarele o usca. A atins-o. Încă era caldă, probabil că murise cu foarte puțin timp în urmă. A dat să-i simtă bătăile inimii. Nu bătea. Sânul ei părea că-i atârnă în mână.

S-a înfiorat, apoi s-a aplecat peste ea și i-a sărutat sânul. L-a simțit elastic și moale sub buze, ca pe un sân viu. Brusc, a simțit un impuls sexual violent. A continuat s-o sărute. I-a întredeschis buzele. Când a făcut asta, s-a scurs un pic de apă dintre ele, care lui i s-a părut a fi saliva acelei femei. Avea sentimentul că, dacă o săruta îndelung, se va trezi la viață. Căldura buzelor lui trecea într-ale ei. I-a sărutat gura,

sfârcurile, gâtul, abdomenul și apoi a coborât către părul pubian, cârlionțat și ud. Era ca și cum ar fi sărutat-o sub apă.

Zăcea întinsă, cu picioarele ușor depărtate și mâinile pe lângă corp. Soarele îi aurea pielea, iar părul ei ud arăta ca iarba de mare.

Ce mult îi plăcea felul în care corpul ei stătea întins, expus și vulnerabil! Ce mult îi plăceau ochii ei închiși și gura întredeschisă! Corpul ei avea gust de rouă, de flori și frunze umede, gust de iarbă proaspătă, dimineața devreme. Pielea ei era ca satinul sub degetele lui. Iubea pasivitatea și tăcerea acelei femei.

Simțea că arde, că explodează. În cele din urmă, s-a aruncat peste ea și, când a început s-o penetreze, a simțit că-i curgea apă dintre picioare, de parcă ar fi făcut dragoste cu o naiadă. Mișcările lui îi făceau corpul să se zbuciume. A continuat să se arunce în ea, așteptându-se în fiecare moment s-o simtă răspunzând, însă corpul ei nu făcea decât să se miște în ritmul lui.

Îi era frică să nu vină bărbatul și poliția. A încercat să se grăbească și să-și satisfacă pofta, dar nu reușea. Nu posedase pe nimeni atât de îndelung. Răceala și umezeala pântecelui ei, pasivitatea ei îi prelungiseră plăcerea, cu toate astea nu putea să ejaculeze.

Se agita disperat să scape de chin, să injecteze lichidul său cald în trupul ei rece. Ah, ce-ar mai fi vrut să-și dea drumul chiar în acel moment, în timp ce-i săruta sânii, așa că își împingea frenetic sexul în ea, dar tot nu putea să aibă orgasm. Va fi descoperit de bărbat și de polițist, culcat peste trupul femeii moarte, se gândea.

În cele din urmă, a prins-o de talie, a ridicat-o peste penis și s-a înfipt în ea violent. În acel moment, a auzit țipete în jur și a simțit că explodează înăuntrul ei. S-a retras, a lăsat trupul să cadă și a fugit.

Această femeie l-a bântuit zile întregi. Nu putea să facă un duș fără să-și amintească senzația de piele udă și felul

cum strălucea ea în întuneric. Niciodată nu va mai vedea un corp atât de frumos. Nu putea să asculte răpăitul ploii fără să-şi aducă aminte cum îi curgea apa dintre picioare şi din gură şi cât de moale şi de fină îi era pielea.

A simţit că trebuie să fugă din oraş. După câteva zile, s-a trezit într-un sat de pescari şi a dat peste un şir de ateliere de artişti, foarte sărăcăcioase. A închiriat unul. Prin pereţi se auzea tot. În mijlocul şirului de ateliere, era o toaletă comună, chiar lângă atelierul lui Pierre. Când s-a întins în pat să adoarmă, a zărit un licăr palid printre scândurile cocioabei. Şi-a lipit ochiul de o crăpătură şi a văzut un băiat cam de cincisprezece ani stând în faţa closetului, sprijinindu-se cu o mână de perete.

Îşi coborâse pantalonii în vine, îşi descheiase cămaşa şi stătea cu capul plecat, concentrat la ce făcea. În mâna dreaptă îşi ţinea gânditor penisul tânăr, pe care îl mângâia cu degetele. Din când în când, îl strângea mai tare şi atunci corpul îi era scuturat de un spasm. În lumina slabă, cu părul lui cârlionţat şi corpul de culoarea fildeşului, arăta exact ca un înger, dacă făceai abstracţie de faptul că-şi ţinea sexul în mână.

Şi-a dezlipit şi cealaltă mână de zidul de care era rezemată şi şi-a apucat hotărât testiculele, timp în care a continuat să-şi chinuiască, să-şi strângă şi să-şi stoarcă penisul. Nu era din cale-afară de tare. Simţea plăcere, dar fără să atingă punctul culminant. Era dezamăgit. Încercase fiecare mişcare a degetelor şi a mâinii. Căzut pe gânduri, îşi ţinea penisul bleg. Îl cântărea, îl cerceta, fără să poată înţelege ce era în neregulă, apoi şi-a tras pantalonii, şi-a încheiat cămaşa şi a plecat.

De-acum, Pierre era treaz de-a binelea. Amintirea femeii înecate îl urmărea din nou, amestecându-se cu imaginea tânărului care se mângâia. Se tot zvârcolea în pat, când a văzut din nou lumină dinspre closet. Pierre nu s-a putut abţine să privească. Acolo stătea o femeie cam de cincizeci de ani, enormă, cu faţa lăsată, cu gura lacomă şi ochii la fel.

Abia se așezase, când cineva a încercat ușa. În loc să-i spună să plece, i-a deschis. Era tocmai băiatul care fusese acolo mai devreme. Părea uimit că ușa se deschisese. Femeia nu s-a mișcat de pe scaun, dar l-a atras înăuntru, zâmbindu-i, și a închis ușa.

— Ce băiat drăguț! i-a spus. Sigur ai și tu o fetiță, nu? Sigur ai avut și tu parte până acum de un strop de plăcere cu femeile, nu?

— Nu, a răspuns timid băiatul.

Ea îi vorbea foarte firesc, de parcă s-ar fi întâlnit pe stradă. El fusese luat pe nepregătite și se uita lung la ea. Tot ce putea să vadă erau gura ei cu buze groase și ochii care îl priveau insinuant.

— N-ai avut parte de nici o plăcere, băiatul meu? Nu se poate una ca asta!

— Nu, a spus băiatul.

— Nu știi cum? l-a întrebat femeia. Nu ți-au spus prietenii tăi de la școală cum se face?

— Ba da, i-a spus băiatul, i-am văzut cum fac, cu mâna dreaptă. Am încercat, dar degeaba.

Femeia a râs.

— Dar se poate și altfel. Chiar n-ai aflat că se poate și altfel? Nu ți-a spus nimeni nimic? Vrei să spui că nu știi s-o faci decât cu mâna ta? Dar mai e o variantă, care funcționează întotdeauna!

Băiatul s-a uitat la ea suspicios. Dar zâmbetul ei era larg, generos și reconfortant.

Era clar că, mângâindu-se singur înainte, se încălzise puțin, pentru că a făcut un pas către femeie.

— Ce variantă știi tu? a întrebat-o curios.

Ea a râs.

— Tu chiar vrei să știi, este? Și dacă-ți place? Dacă-ți place mult, promiți că vii din nou la mine?

— Promit, a spus băiatul.

— Bine, atunci, urcă-te-n poala mea! Așa, pune-te în genunchi peste mine, nu-ți fie teamă. Haide!

Mijlocul corpului băiatului era chiar în dreptul gurii ei mari. I-a deschis nasturii de la pantaloni cu îndemânare și a scos micul penis. Băiatul se uita uimit cum i l-a luat și l-a băgat în gură.

Apoi, pe măsură ce limba ei a început să se miște și penisul lui să se întărească, băiatul a fost străbătut de-o asemenea plăcere că s-a prăbușit peste umărul ei, lăsând-o să-i înghită tot penisul cu gura și să-i atingă părul pubian. Simțea ceva mult mai aţâţător decât atunci când încercase să se atingă singur. Tot ce vedea Pierre acum era gura ei mare, cu buze cărnoase, care lucra la penisul delicat, lăsându-l uneori să iasă din cavernă și înghițindu-l apoi complet, până când nu se mai vedea nimic în afară de părul dimprejur.

Femeia bătrână era lacomă, însă avea răbdare. Băiatul era extenuat de plăcere, aproape că leșinase peste ea, iar ei îi venise tot sângele în obraji. Cu toate astea, sugea și lingea neobosită, până când băiatul a început să tremure. A trebuit să-l prindă cu brațele, căci altfel s-ar fi putut zbate și ar fi putut țâșni afară din gura ei. A început să geamă, scoțând niște sunete ca de pasăre care gângurește. S-a înfipt în el și mai cu foc și atunci s-a întâmplat. Băiatul aproape a adormit pe umărul ei, vlăguit, așa că femeia a trebuit să-l dezlipească de ea ușor, cu mâinile ei mari. El i-a zâmbit palid și a ieșit.

Pe când stătea culcat, Pierre și-a amintit de o femeie pe care o cunoscuse și care deja avea cincizeci de ani când el avea doar șaptesprezece. Era o prietenă de-a mamei lui. Era excentrică, încăpățânată și încă se îmbrăca după moda care trecuse de zece ani: purta un număr impresionant de jupe, corsete fixe, pantalonași lungi și plini de dantele și rochii umflate, tăiate foarte adânc peste sâni, așa că Pierre vedea mica vale dintre ei, o linie umbrită care se pierdea înăuntru, printre dantele și volane.

Era o femeie frumoasă, cu părul luxuriant, roșcat, și pielea acoperită de un puf adorabil. Avea urechi mici și

delicate și mâini plinuțe. Mai ales gura era extrem de atrăgătoare, foarte roșie de la natură, foarte cărnoasă și mare, cu dinți mici și egali pe care și-i arăta mereu, de parcă era gata să și-i înfigă în orice bucată de carne.

Venise s-o viziteze pe mama lui într-o zi foarte ploioasă, când nu era nici un servitor. Și-a scuturat umbrela subțire, și-a scos pălăria impresionantă și și-a desfăcut voalul. Cum stătea acolo, cu rochia ei lungă udă toată, a început să strănute. Mama lui Pierre era în pat, gripată:

— Draga mea, scoate-ți hainele dacă sunt ude, iar Pierre ți le va usca în fața focului. E un paravan în salon. Poți să te dezbraci acolo și Pierre îți va da unul dintre chimonourile mele.

Pierre s-a grăbit s-o ajute, cu o nerăbdare evidentă. A adus un chimono de-al mamei lui și a desfăcut paravanul. În salon, un foc superb ardea trosnind în șemineu. În cameră era cald și mirosul narciselor care umpleau toate vazele se răspândise peste tot, amestecându-se cu mirosul lemnelor de foc și cu parfumul vizitatoarei, o aromă de santal.

I-a întins rochia lui Pierre de după paravan. Încă era caldă și păstra parfumul corpului ei. Înainte s-o întindă pe scaun, în fața focului, a luat-o în brațe și a mirosit-o, intoxicându-se cu izul ei. Apoi i-a mai dat un jupon mare, extrem de bogat, cu tivul foarte ud și acoperit de noroi. L-a mirosit bucuros, înainte să-l întindă și pe acesta în fața focului.

În tot acest timp, ea vorbea, zâmbea și râdea relaxată, fără să observe că el era excitat. I-a mai aruncat încă un furou, mai fin, tot cald și mirosind a mosc. Apoi, râzând timid, i-a aruncat pantalonașii tiviți cu dantelă. Pierre a observat subit că nu erau uzi, că nu era necesar să și-i scoată, că i-i aruncase pentru că așa voia și că acum stătea aproape goală în spatele paravanului, știind foarte bine că el era conștient de asta.

Cum îl privea peste marginea paravanului, Pierre i-a văzut umerii plini și rotunzi, fini și strălucitori, ca niște pernițe. Ea a râs și i-a strigat:

— Acum adu-mi chimonoul!

— Ciorapii nu-ți sunt uzi? a întrebat-o Pierre.

— Ba da, chiar sunt. Mi-i dau jos.

S-a aplecat. El și-o imagina desfăcându-și jartierele și rulându-și ciorapii. Se întreba cum i-or fi arătând picioarele, tălpile. Nu s-a mai putut abține și a tras de paravan.

Paravanul s-a prăbușit în fața ei, expunând-o exact în poziția în care și-o imaginase el. Era aplecată și-și scotea ciorapii negri. Corpul ei avea aceeași culoare aurie și aceeași textură delicată ca și fața. Avea o talie prelungă, sânii plini, generoși, dar fermi.

Nu părea s-o deranjeze faptul că paravanul căzuse. I-a spus:

— Uite ce-am făcut încercând să-mi scot ciorapii... Dă-mi chimonoul!

S-a apropiat, privind-o îndelung – era prima femeie goală pe care o văzuse și arăta exact ca în tablourile pe care le studiase la muzeu.

Femeia zâmbea. Apoi s-a acoperit ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și s-a dus lângă foc, întinzând mâna să simtă căldura. Pierre stătea ca pe jar. Îi ardea corpul și, cu toate astea, nu știa exact ce trebuia să facă.

Își purta chimonoul înfășurat neglijent în jurul trupului, nedorindu-și decât să se încălzească. Pierre stătea la picioarele ei și se uita absorbit la fața ei luminoasă și zâmbitoare. Ochii ei păreau că-l îmbie. A venit mai aproape, îngenunchind lângă ea. Ea și-a desfăcut brusc chimonoul, i-a luat capul în mâini și i l-a lipit de sex, să i-l simtă cu gura. Cârceii părului ei pubian i-au atins buzele, înnebunindu-l. Chiar în acel moment s-a auzit vocea mamei lui din dormitorul din fundul casei:

— Pierre, Pierre!

S-a ridicat. Prietena mamei lui și-a strâns chimonoul. Au rămas tremurând, încinși și nesatisfăcuți. Femeia s-a dus în camera bolnavei, s-a așezat la piciorul patului și au început să sporovăiască. Pierre stătea cu ele, așteptând nervos ca

ea să termine și să se îmbrace din nou. După-amiaza părea nesfârșită. În cele din urmă, ea s-a ridicat spunând că trebuie să se îmbrace. Dar mama lui Pierre l-a reținut. Ba voia ceva de băut, ba să-i tragă draperiile. L-a ținut ocupat până când prietena ei s-a îmbrăcat. Să fi intuit oare ce s-ar fi putut întâmpla în salon? Pierre a rămas cu senzația pielii ei rozalii pe buze, încă simțind atingerea părului ei, și asta a fost tot.

După ce i-a plecat prietena, mama lui Pierre i-a spus acestuia:

— Biata Mary Ann! Nu știai că i s-a întâmplat ceva îngrozitor când era tânără? S-a petrecut când prusacii au invadat Alsacia și Lorena. A fost violată de soldați. Acum nu mai suportă nici un bărbat în preajmă.

Imaginea lui Mary Ann violată l-a înfierbântat pe Pierre. Abia putea să-și ascundă tulburarea. Mary Ann avusese încredere în tinerețea și în inocența lui! Cu el își pierduse teama de bărbați! Era ca un copil pentru ea. Așa că acceptase ca fața lui tânără să-i coboare între picioare.

În acea noapte a visat-o pe Mary Ann înconjurată de soldați care-i sfâșiau hainele și-i desfăceau picioarele și s-a trezit chinuit de o dorință violentă. Cum ar putea s-o întâlnească? L-ar lăsa oare să-i facă mai mult decât să-i sărute ușor sexul, așa cum mai făcuse? Era pierdută pentru totdeauna?

I-a trimis o scrisoare. A fost uimit să primească răspuns. Îl ruga să vină s-o vadă. L-a întâmpinat într-o cameră cu lumină difuză, îmbrăcată într-un neglijeu larg. Primul pas a fost să îngenuncheze în fața ei. Ea i-a zâmbit flatată:

— Cât ești de atent! i-a spus.

Apoi i-a arătat un divan mare, într-un colț, și s-a întins pe el. El s-a întins lângă ea. S-a intimidat și nu s-a mai putut mișca.

Apoi i-a simțit mâna pătrunzându-i agilă pe sub curea, strecurându-i-se în pantaloni, alunecând lipită de abdomen, înfiorând fiecare părticică de carne pe care o atingea, coborând mereu.

Mâna s-a oprit în părul lui pubian, s-a jucat cu el și s-a plimbat în jurul penisului fără să-l atingă. A început să se agite. Pierre avea impresia că, dacă i-ar fi atins penisul, plăcerea l-ar fi omorât. A căscat gura în așteptare.

Mâna ei continua să se miște încet, încet prin părul lui pubian. Un deget căuta mica rigolă dintre păr și sex, unde pielea era fină, căuta fiecare zonă sensibilă a tânărului, aluneca pe sub penis și îi presa testiculele.

Până la urmă, și-a strâns mâna în jurul penisului care zvâcnea. Pierre fost străbătut de o plăcere atât de intensă încât a gemut. Și-a coborât și el mâna, bâjbâind orbește prin hainele ei. Și el voia să ajungă în miezul tuturor senzațiilor ei. Și el voia să alunece și să pătrundă în locurile ei secrete. Bâjbâia. A găsit o deschizătură. I-a atins părul pubian și rigola dintre coapsă și muntele lui Venus, i-a simțit carnea fragedă, a dat de umezeală și și-a înmuiat degetul în ea.

Apoi, cuprins de neastâmpăr, a încercat să-și împingă penisul înăuntru. În acele clipe vedea toți soldații încolțind-o. I se urcase sângele la cap. Ea l-a împins la o parte și nu l-a lăsat s-o posede. I-a șoptit la ureche:

— Doar cu mâinile, și apoi s-a deschis sub privirile lui, în timp ce continua să-l mângâie.

Când s-a întors din nou s-o pătrundă cu sexul lui sălbatic, l-a dat la o parte de pe ea, de data asta furioasă. Mâna ei îl stârnise și nu mai putea sta locului.

I-a spus:

— O să te fac să-ți dai drumul așa. Simte-te bine!

El s-a lăsat tăcut pe spate, savurându-i mângâierile. Dar imediat ce a închis ochii, i-a văzut pe soldați aplecându-se peste corpul ei gol, i-a văzut picioarele desfăcute cu forța, umezeala prelingându-i-se din deschizătură de la atâtea atacuri, și a simțit aceeași dorință care-i făcuse pe soldați să gâfâie.

Mary Ann și-a strâns brusc halatul și s-a ridicat. Se răcise complet. L-a trimis acasă și nu i-a mai permis s-o viziteze niciodată.

La patruzeci de ani, Pierre era încă un bărbat foarte bine, al cărui succes la femei, precum și lunga lui relație cu Elena, acum de domeniul trecutului, le dăduse localnicilor din satul în care se retrăsese subiect de bârfă. Acum era căsătorit cu o femeie foarte delicată și fermecătoare, numai că la doi ani după căsătorie, sănătatea ei începuse să se șubrezească și era aproape invalidă. Pierre o iubise arzător și inițial se părea că pasiunea lui avea s-o pună pe picioare, dar în scurt timp s-a transformat într-un pericol pentru inima ei slabă. Până la urmă, doctorul i-a sfătuit să nu mai facă dragoste și biata Sylvia a intrat într-o perioadă de abstinență. Pierre, la rândul lui, n-a mai avut parte de viață sexuală.

Sylvia nu putea avea copii, așa că ea și cu Pierre au hotărât să înfieze doi de la orfelinatul din sat. Pentru Sylvia era o zi importantă, așa că s-a îmbrăcat opulent pentru această ocazie. Și pentru orfelinat a fost o zi importantă, pentru că toți copiii știau că Pierre și soția lui aveau o casă frumoasă, o moșie întinsă și se spunea că sunt oameni de treabă.

Sylvia a fost cea care a ales copiii: John, un băiat delicat cu părul blond, și Martha, o fată oacheșă și vioaie, amândoi în jur de șaisprezece ani. La orfelinat, cei doi erau inseparabili, de parcă ar fi fost frate și soră.

Au fost duși în casa cea mare și frumoasă și fiecare a primit câte o cameră cu vedere către parcul imens. Pierre și Sylvia le acordau toată grija și tandrețea de care erau capabili. În plus de asta, John avea grijă de Martha.

Din când în când, Pierre îi urmărea, invidiindu-le tinerețea și camaraderia. Lui John îi plăcea foarte mult să se lupte cu Martha. Multă vreme, ea fusese mai puternică. Dar într-o zi, în timp ce-i urmărea, Pierre a observat că John reușise s-o țintuiască pe Martha la pământ, să stea pe pieptul ei și să-și trâmbițeze apoi triumful. Pierre a observat că Marthei nu-i displăcuse victoria lui, precedată de încleștarea încinsă a corpurilor. „Începe să devină femeie", s-a gândit Pierre. „Vrea ca bărbatul să fie mai puternic decât ea."

Dar, chiar dacă femeia din ea începea să iasă la iveală, din partea lui John nu avea parte de un tratament mai galant. Părea chitit s-o trateze în continuare ca pe un tovarăș de joacă, chiar ca pe un băiat. Nu-i făcea niciodată complimente, nu remarca niciodată cum se îmbrăca, nu o flata. De fapt, tindea chiar să fie aspru cu ea, când fata îl amenința cu tandrețe, și să-i reproșeze tot felul de defecte. Se purta cu ea fără urmă de afecțiune. Iar biata Martha rămânea înmărmurită și tristă, dar nu voia s-o arate. Pierre era singurul care-și dădea seama de feminitatea rănită a Marthei.

Era singur pe proprietatea uriașă. Avea grijă de fermă și de celelalte proprietăți pe care le deținea Sylvia, dar asta nu era suficient. Nu avea pe nimeni. John o acapara pe Martha într-o asemenea măsură încât fata nici nu se uita la Pierre. În același timp, ochiul lui experimentat vedea foarte clar că Martha avea nevoie de un alt fel de relație.

Într-o zi, când a găsit-o pe Martha plângând singură în parc, a îndrăznit s-o întrebe:

— Ce s-a întâmplat, Martha? Întotdeauna poți să-i spui unui tată ce nu poți să-i spui unui tovarăș de joacă.

Ea și-a ridicat privirea spre el, pentru prima oară conștientă de noblețea și de simpatia lui. I-a mărturisit că John îi spusese că e urâtă, ciudată și animalică.

— Ce băiat prostuț! a spus Pierre. Nu e absolut deloc adevărat. A spus asta pentru că e un băiețandru care nu e-n stare să aprecieze genul tău de frumusețe sănătoasă și viguroasă. E un fătălău în toată regula, iar tu ești minunat de puternică și de frumoasă, într-un fel pe care nu poate să-l înțeleagă.

Martha s-a uitat la el recunoscătoare.

De atunci, Pierre era cel care o întâmpina în fiecare dimineață cu vorbe de alint – „Această nuanță de albastru vine foarte bine pe pielea ta" sau „Coafura asta ți se potrivește de minune".

Îi făcea surprize, oferindu-i parfumuri, eșarfe și alte nimicuri. Acum Sylvia nu mai ieșea din dormitor, stătea doar

din când în când într-un scaun în grădină, însă foarte rar, în zilele însorite. John era din ce în ce mai absorbit de studiile lui științifice și îi acorda Marthei tot mai puțină atenție.

Pierre avea o mașină cu care își ducea la bun sfârșit activitățile de supraveghere a fermei. Întotdeauna mersese singur. Acum începuse s-o ia pe Martha cu el.

Avea șaptesprezece ani, iar viața sănătoasă o făcuse să crească minunat; avea o piele impecabilă și părul negru și lucios. Ochii ei erau plini de patimă și ardoare și se opreau îndelung pe corpul zvelt al lui John – prea des, după părerea lui Pierre, care o urmărea. Era clar că se îndrăgostise de John, dar el nu-și dădea seama. Pierre simțea junghiul geloziei. Se uita în oglindă și se compara cu John. Comparația părea să fie în favoarea lui, pentru că, deși John era un tânăr bine făcut, avea o anume răceală în înfățișare, în timp ce ochii verzi ai lui Pierre încă erau irezistibili, iar trupul lui emana farmec și o foarte mare căldură.

A început s-o curteze pe Martha subtil, cu complimente și atenții, devenind confidentul ei în toate problemele, ajungând chiar s-o facă să recunoască atracția pe care o simțea față de John, deși ea adăugase apoi:

— E complet inuman.

Într-una din zile, John a jignit-o pe fată, în prezența lui Pierre. Ea dansa și alerga și părea exuberantă și plină de viață. Dintr-odată, John s-a uitat la ea cu reproș și i-a spus:

— Ce animal poți să fii! N-ai să știi niciodată să-ți sublimezi energia.

Sublimare! Carevasăzică, asta voia el. Voia s-o ducă pe Martha în lumea lui de studii și de teorii și să stingă flacăra din ea. Martha s-a uitat la el furioasă.

Natura lucra în favoarea umanității din Pierre. Vara o moleșea pe Martha și tot vara o dezbrăca. Pentru că purta haine mai puține, devenise și mai conștientă de corpul ei. Briza părea că-i atinge corpul ca o mână. Noaptea se zvârcolea în pat cu un neastâmpăr pe care nu-l înțelegea. Avea

părul despletit și-l simțea ca și cum o mână i l-ar fi lăsat liber în jurul gâtului și l-ar fi mângâiat.

Pierre și-a dat repede seama ce se întâmpla cu ea. Nu i-a făcut nici un avans. Când o ajuta să coboare din mașină, mâna lui se oprea pe brațul ei gol și proaspăt. Sau îi mângâia părul când era tristă și-i vorbea despre indiferența lui John. Dar ochii lui rămâneau în permanență fixați asupra ei și-i știau fiecare părticică a corpului, orice putea fi ghicit prin rochie. Știa ce fin era puful care-i acoperea corpul, cât de netede îi erau picioarele, cât de fermi sânii ei tineri. De fiecare dată când se aplecau să studieze împreună catastifele fermei, părul ei sălbatic și des îi venea lui Pierre peste față. Respirația ei se amesteca deseori cu respirația lui. O dată i-a înconjurat talia cu brațul, părintește. Ea nu s-a dat la o parte. Într-un fel, gesturile lui satisfăceau pe deplin nevoia ei de căldură. Ea însăși avea impresia că tânjea după o căldură părintească, învăluitoare, și încetul cu încetul s-a întâmplat ca ea singură să caute să stea lângă el când erau împreună, să își petreacă brațul în jurul ei atunci când erau în mașină și să-și sprijine capul de umărul lui în după-amiezile târzii, în drum spre casă.

Întotdeauna se întorceau din aceste excursii strălucind de o înțelegere secretă, pe care John o observase. Asta îl făcea și mai ursuz. Însă acum Martha se răzvrătea fățiș împotriva lui. Cu cât el devenea mai rezervat și mai sever cu ea, cu atât mai mult ținea ea să-și reverse flacăra lăuntrică, dragostea de viață și de mișcare. Se dăruia cu totul prieteniei cu Pierre.

Cam la o oră de mers, era o fermă abandonată pe care o dăduseră la un moment dat în arendă. Fusese părăsită, iar Pierre se hotărâse s-o pună pe picioare pentru momentul când John avea să se căsătorească. Înainte să cheme muncitorii, el și Martha au plecat împreună s-o cerceteze și să vadă ce trebuia făcut.

Era o casă foarte mare, cu un singur cat. Un val de iederă aproape c-o sufocase, acoperindu-i ferestrele ca o

perdea naturală și întunecându-i interiorul. Pierre și Martha au deschis o fereastră. Au găsit mult praf, mobilă mucegăită și câteva camere distruse în care pătrunsese ploaia. Însă o cameră era aproape intactă: dormitorul principal. Un pat mare, întunecos, multe draperii, oglinzi și un covor ros îi dădeau, în semiîntuneric, o anume grandoare. Pe pat, fusese aruncată o cuvertură grea de catifea.

După ce s-a uitat de jur-împrejur cu un ochi de arhitect, Pierre s-a așezat pe marginea patului. Martha stătea în picioare, lângă el. Căldura verii intra în cameră în valuri, înfierbântându-le sângele. Martha se simțea din nou mângâiată de acea mână invizibilă. Nu i se părea ciudat ca o mână adevărată să se strecoare blând pe sub hainele ei, atingându-i pielea cu aceeași dulceață și tandrețe ca vântul văratic. I se părea natural și plăcut; a închis ochii.

Pierre a tras-o către el și a întins-o pe pat. Ea își ținea ochii închiși. Părea nici mai mult, nici mai puțin decât continuarea unui vis. În atâtea nopți de vară, cât stătuse singură, întinsă în pat, așteptase această mână, iar acum ea făcea tot ce așteptase să-i facă. Se strecura ușor printre hainele ei, desfăcând-o din ele ca dintr-o piele ușoară pe care-o dai la o parte pentru a ajunge la adevărata piele, la pielea caldă. Mâna se mișca peste tot trupul ei, peste locuri în care nici măcar nu bănuise că va ajunge, peste locuri secrete care palpitau.

Apoi a deschis ochii brusc. A văzut fața lui Pierre peste fața ei, pregătindu-se să o sărute. A sărit în picioare. Cât timp stătuse cu ochii închiși, își imaginase că John era cel care se furișa în carnea ei. Dar, când a văzut fața lui Pierre, a fost dezamăgită. S-a eliberat din mâinile lui. S-au întors acasă în tăcere, fără a fi însă supărați. Martha părea hipnotizată. Nu putea să scape de senzația pe care i-o dăduseră mâinile lui Pierre pe tot corpul. Pierre era tandru și părea că-i înțelege rezistența. Pe John l-au găsit posac și neînduplecat.

Martha nu putea să doarmă. De fiecare dată când aţipea, începea să simtă din nou mâna şi să-i anticipeze mişcările, care urcau de-a lungul piciorului, făcându-şi loc spre zonele secrete în care simţea un tremur, o aşteptare. S-a ridicat şi s-a dus la fereastră. Tot corpul ei ţipa după acea mână, s-o atingă din nou. Acest dor al cărnii era mai rău decât foamea sau setea.

A doua zi, s-a trezit palidă şi hotărâtă. Imediat după ce au terminat prânzul, s-a întors către Pierre şi i-a spus:

— Trecem pe la fermă azi?

El a încuviinţat. Au plecat. A fost ca o eliberare. Vântul îi mângâia faţa şi se simţea liberă. Se uita la mâna lui dreaptă, cu care ţinea volanul maşinii – o mână minunată, tânără, agilă şi tandră. Dintr-odată, s-a aplecat şi şi-a lipit degetele de ale lui. Pierre i-a zâmbit cu atâta bucurie şi recunoştinţă încât i-a făcut inima să tresalte de bucuria lui.

Au mers împreună prin grădina părăginită, pe poteca acoperită de muşchi, până în camera cufundată într-un întuneric verde, oblăduită de iederă. S-au îndreptat direct spre pat şi Martha a fost cea care s-a întins prima.

— Mâinile tale, a murmurat, mâinile tale, Pierre, le-am simţit toată noaptea...

Cât de blând, cu câtă delicateţe au început aceste mâini să-i cerceteze corpul, ca şi cum ar fi căutat miezul tuturor senzaţiilor ei, neştiind dacă era în jurul sânilor sau sub sâni, de-a lungul şoldurilor sau în valea dintre şolduri. Aştepta o reacţie a cărnii ei, înţelegând din cel mai mic tremur că atinsese locul în care ea şi-ar fi dorit să fie atinsă. Rochiile ei, cearşafurile, cămăşile de noapte, totul conspirase pentru a-i face corpul să răspundă, până în momentul în care mâna lui desăvârşise mângâierile pe care toate acestea i le dăruiseră, adăugând căldura şi puterea de a pătrunde în toate locurile secrete.

Dar în momentul în care Pierre s-a aplecat prea aproape de faţa ei ca să-i soarbă un sărut, imaginea lui John s-a interpus. Ea a închis ochii, iar Pierre a simţit că şi-a

închis și corpul în fața lui. Așa că, înțelept, n-a mers mai departe cu sărutările.

Când s-au întors acasă în acea zi, Martha era copleșită de un soi de beție care o făcea să se poarte nesăbuit. Casa era astfel compartimentată încât dormitorul lui Pierre și al Sylviei comunica direct cu cel al Marthei, iar camera Marthei comunica la rândul ei cu baia pe care o folosea John. Când copiii erau mai mici, toate ușile erau lăsate deschise. Acum soția lui Pierre prefera să încuie ușa dormitorului, iar cea dintre Martha și Pierre era de asemenea încuiată. În acea zi, Martha a făcut baie. Cum stătea întinsă în apă, în liniște, auzea mișcările pe care John le făcea în camera lui. Corpul ei era febril de la mângâierile lui Pierre, dar încă îl dorea pe John. Voia să mai facă o încercare de a-i stârni dorința, forțându-l să mărturisească și în felul ăsta să afle dacă era sau nu vreo cale ca el s-o iubească.

Proaspăt îmbăiată, s-a înfășurat într-un chimono alb, lăsându-și părul negru să-i atârne liber pe spate. În loc să se întoarcă în camera ei, s-a dus la John. El a fost uimit când a văzut-o acolo. Martha și-a explicat prezența spunând:

— Sunt teribil de neliniștită, John, am nevoie de sfatul tău. În curând, voi pleca din această casă.

— Vei pleca?

— Da, i-a spus Martha. E timpul să plec. Trebuie să învăț să fiu independentă. Vreau să plec la Paris.

— Dar e atâta nevoie de tine aici!

— Cum adică?

— Ești companioana tatălui meu, a spus el amar.

Era oare posibil să fie gelos? Martha aștepta cu respirația tăiată să-i spună mai mult. Apoi a adăugat:

— Ar trebui să cunosc oameni și să încerc să mă mărit. Nu pot să fiu o veșnică povară.

— Să te măriți?

În momentul acela, a văzut-o pentru prima dată pe Martha ca femeie. O considerase întotdeauna un copil. Numai că în fața ochilor lui stătea un corp voluptuos, clar

conturat prin chimono, cu părul ud, fața cuprinsă de febră și gura moale. Ea aștepta. Era în ea o tensiune atât de cumplită, încât mâinile i-au căzut în lături, chimonoul i s-a desfăcut și i-a descoperit corpul complet gol.

Atunci John a înțeles că ea îl dorea, că i se oferea, dar în loc să fie stârnit, a dat înapoi:

— Martha, oh, Martha! a strigat. Ești așa un animal, ești cu adevărat fiica unei curve... Da, toată lumea spunea la orfelinat că ești fiica unei curve!

Marthei i s-a urcat sângele în obraji.

— Iar tu, i-a spus, tu ești un impotent, un sihastru, ești ca o femeie, nu ești bărbat! Tatăl tău e un bărbat adevărat!

S-a repezit afară din camera lui.

Atunci imaginea lui John a încetat s-o mai chinuie. Voia s-o șteargă din corpul și din inima ei. Ea a fost cea care a așteptat ca toată lumea să se culce ca să poată descuia ușa către camera lui Pierre și ea a fost cea care s-a vârât în patul lui, oferindu-și în tăcere corpul acum rece și abandonat.

Pierre a știut că se eliberase de John, că acum era a lui, după felul în care venise la el în pat. Ce bucurie să simtă trupul acela tânăr și catifelat strecurându-se peste trupul său! În nopțile de vară, dormea gol. Martha își lăsase chimonoul să cadă și era și ea tot goală. Dorința lui a țâșnit într-o secundă, iar ea i-a simțit tăria împungându-i abdomenul.

Sentimentele ei confuze se concentrau acum într-o singură parte a corpului. S-a surprins făcând gesturi pe care nu le învățase niciodată, s-a trezit că-i înconjoară penisul cu mâna, s-a trezit lipindu-și corpul de al lui, surprinsă că gura ei tânjea după toate felurile de sărutări pe care i le dădea Pierre. I s-a dăruit frenetic, iar Pierre a fost stârnit să-și pună în valoare cele mai impresionante tehnici amoroase.

Fiecare noapte era o orgie. Trupul ei începea să cunoască și să se mlădieze. Legătura dintre ei era atât de puternică încât devenise din ce în ce mai greu să se prefacă în timpul zilei. Dacă îl privea numai, se simțea ca și cum el ar fi atins-o

între picioare. Uneori se îmbrățișau pe holul întunecat. O lipea de perete. La intrare era o debara mare și întunecoasă, plină cu haine și ghete de iarnă. Nimeni nu intra acolo vara. Martha se ascundea în debara, iar Pierre intra după ea. Se abandonau unul altuia culcați peste haine, în spațiul acela minuscul, închis și secret.

De ani de zile, Pierre nu mai avusese parte de viață sexuală, iar Martha era făcută pentru așa ceva și abia se trezise la viață. Întotdeauna îl primea cu gura deschisă și deja udă între picioare. Dorința creștea în el înainte s-o vadă, numai la gândul că ea-l aștepta în debaraua întunecoasă. Parcă erau două animale încleștate în luptă, pe punctul de a se devora. Dacă trupul lui câștiga și o țintuia sub el, o poseda cu o asemenea forță încât părea c-o înjunghie cu sexul, iar și iar, până cădea vlăguită. Erau într-o armonie miraculoasă, excitația lor crescând la unison. Ea avea un fel anume de a se cățăra peste el, ca un animal agil. Se freca de penisul lui erect, de părul lui pubian, cu o asemenea frenezie încât îl făcea să geamă. Această debara întunecoasă devenise o vizuină de animale.

Deseori mergeau cu mașina până la ferma abandonată și-și petreceau acolo după-amiezile. Făceau dragoste până la saturație, o saturație care atingea ultimul grad – dacă Pierre îi săruta pleoapele, Martha simțea acea senzație între picioare. Corpurile lor erau încărcate de o dorință pe care n-o puteau epuiza.

John părea o fotografie decolorată. Nu-și dădeau seama că era cu ochii pe ei. Schimbarea se vedea clar la Pierre. Fața îi strălucea, ochii păreau cuprinși de febră, corpul îi întinerea. Trupul ei era impregnat de o voluptate nou descoperită. Fiecare mișcare pe care o făcea era plină de senzualitate – fie că servea cafeaua, întindea mâna după o carte, juca șah sau cânta la pian, totul era o mângâiere. Corpul ei se împlinise, iar sânii i se obrăzniciseră sub rochii.

John nu putea să se aşeze între ei. Simţea un curent puternic între cei doi chiar şi atunci când nu se uitau unul la altul şi nu-şi vorbeau.

În aceeaşi zi în care ei merseseră cu automobilul la ferma abandonată, în loc să-şi vadă de studiu, pe John l-a cuprins un val de moleşeală şi o dorinţă să iasă la aer. S-a urcat pe bicicletă şi a început să pedaleze fără nici o ţintă şi fără să se gândească la ei, însă amintindu-şi probabil, semiconştient, de zvonurile din orfelinat, cum că Martha ar fi fost abandonată de o prostituată celebră. Toată viaţa lui, cât timp o iubise pe Martha, se temuse de ea. Simţea că e un animal, că se bucura de oameni cum se bucura de mâncare, că viziunea ei asupra oamenilor era la polul opus viziunii lui. Ea spunea: „El e frumos" sau „Ea e fermecătoare". El spunea: „El e interesant" sau „Ea are caracter".

Martha îşi exprimase senzualitatea de mică, atunci când se lupta cu el şi când îl mângâia. Îi plăcea să se joace de-a v-aţi ascunselea şi, dacă el nu reuşea s-o găsească, îşi trăda ascunzătoarea numai ca el s-o prindă, s-o apuce de rochie. O dată se jucau împreună şi îşi construiseră un mic cort. Se treziseră înghesuiţi unul în altul, strâns lipiţi. Atunci i-a văzut faţa Marthei. Închisese ochii să se bucure de căldura trupurilor lor strânse unul în altul, moment în care John a simţit o frică teribilă. De ce frică? Toată viaţa fusese obsedat de faptul că în faţa senzualităţii dădea înapoi. Nu putea să-şi explice de ce. Dar aşa era. Se gândise foarte serios să se călugărească.

Acum, fără să aibă în minte nici o destinaţie, ajunsese la vechea fermă. A mers uşor călcând pe muşchi şi pe iarba crescută în exces. Curios, a intrat şi a început să exploreze casa. Aşa a nimerit, pe tăcute, în dormitorul în care erau Pierre şi Martha. Uşa era deschisă. S-a oprit, încremenit de tabloul din faţa lui. Pierre era culcat pe spate, cu ochii pe jumătate închişi, iar Martha, complet goală, se zbânţuia ca un demon, urcată peste el, într-un acces de foame cumplită.

John era paralizat de șoc și, cu toate astea, nu se putea dezlipi de scenă. Martha, dezlănțuită și voluptuoasă, nu numai că-i săruta sexul lui Pierre, ci se ghemuia să-i prindă buzele, după care se arunca peste trupul lui și-și freca sânii de el, în timp ce Pierre zăcea întins pe spate, ca în transă, hipnotizat de mângâierile ei.

John a fugit fără să-l audă nimeni. Văzuse cel mai rău dintre viciile infernului și i se confirmase teama că Martha reprezenta erotismul în carne și oase, ceea ce-l convinsese de faptul că tatăl său adoptiv nu făcea decât să se supună, subjugat de pasiunea ei. Cu cât încerca mai mult să-și șteargă din minte scena, cu atât mai puternic îi pătrundea întreaga ființă și părea mai imposibil de șters, mai evidentă, mai obsedantă.

Când s-au întors, le-a privit fețele și a fost uimit să vadă cât de diferit arătau fețele oamenilor în mod normal față de cum arătau când făceau dragoste. Schimbările acestea erau dezgustătoare. Fața Marthei părea acum imobilă, în timp ce înainte era schimonosită de un urlet de plăcere care părea că-i țâșnește din priviri, din fiecare fir de păr, din gură și din limbă. Iar Pierre, Pierre cel serios, cu ceva vreme în urmă, nu mai era tată, ci doar un corp tânăr întins pe pat, pradă poftei de nestăvilit a unei femei dezlănțuite.

John simțea că nu mai poate să rămână în casă fără să trădeze scena la care fusese martor în fața mamei lui bolnave și, de fapt, în fața tuturor. Când le-a mărturisit intenția lui de a se înrola, Martha l-a străpuns cu o privire plină de surpriză. Până acum crezuse că John era pur și simplu puritan. Dar mai crezuse și că o iubea și că mai devreme sau mai târziu va ceda. Îi dorea pe amândoi. Pierre era amantul la care visau toate femeile. Pe John ar fi putut să-l educe, chiar și împotriva dorinței lui. Iar acum pleca. Între ei rămăsese ceva neterminat, ca și cum căldura din vremea în care se jucau împreună ar fi fost suspendată pentru a continua mai apoi în viețile lor adulte.

Noaptea a încercat din nou să-l stârnească. S-a dus la el în cameră. A întâmpinat-o cu o asemenea repulsie încât ea n-a mai putut să nu-i ceară o explicație și să nu încerce să afle adevărul, iar el n-a mai putut răbda și i-a povestit scena la care fusese martor. Nu-i venea să creadă că-l iubea pe Pierre. Credea că era vorba de animalul din ea. Când i-a văzut reacția, și-a dat seama că acum nu mai avea nici o șansă de a-l poseda.

S-a oprit în pragul ușii și i-a spus:

— John, tu ești convins că sunt un animal. Ei bine, pot să-ți demonstrez cu ușurință că nu sunt. Ți-am spus că te iubesc. Am să-ți demonstrez. Nu numai că mă voi despărți de Pierre, dar voi veni la tine în fiecare noapte și voi sta cu tine și vom dormi împreună ca atunci când eram copii și-ți voi demonstra cât de castă pot să fiu, de purificată de dorințe.

John a făcut ochii mari. Era profund ispitit. Gândul că Martha și tatăl lui făceau dragoste era pentru el intolerabil. Găsise o explicație de ordin moral pentru a-și justifica reacția. Nu recunoștea că e gelos. Nu-și dădea seama cât de mult i-ar fi plăcut să fie în locul lui Pierre și să aibă experiența pe care o avea acesta cu femeile. Nu se întreba de ce respinsese dragostea Marthei. Dar de ce era atât de străin de foamea naturală pe care o simțeau ceilalți bărbați?

A acceptat propunerea Marthei. Șireată, Martha nu s-a despărțit de Pierre într-o manieră care să-l alarmeze, ci doar i-a spus că John era suspicios și că voia să-i spulbere îndoielile înainte să plece în armată.

Noaptea următoare, în timp ce aștepta vizita Marthei, John a încercat să-și amintească tot ce putea din senzațiile sexuale pe care le trăise până atunci. Primele lui impresii erau legate de Martha – la orfelinat, el și Martha erau inseparabili și se protejau unul pe altul. Așa că dragostea lui pentru ea fusese spontană și arzătoare. Îi făcea plăcere s-o atingă. Apoi, într-o zi, pe când Martha avea unsprezece ani, a venit o femeie s-o vadă. John a tras cu ochiul la ea în timp ce aștepta în salon. Nu mai văzuse pe nimeni care să-i

semene. Purta haine strâmte, care-i scoteau în evidență silueta plină și voluptuoasă. Avea părul roșu-auriu, ondulat, și buzele atât de abundent rujate încât l-au fascinat pe loc. A privit-o îndelung. Apoi a văzut c-a întâmpinat-o pe Martha și c-a îmbrățișat-o. Atunci i s-a spus că era mama Marthei, care o abandonase de mică și apoi o recunoscuse, însă nu putuse s-o țină, pentru că era cea mai căutată prostituată din oraș.

După acel episod, dacă fața Marthei strălucea de entuziasm sau se înroșea, dacă purta o rochie strâmtă sau dacă făcea cel mai mic gest de cochetărie, John se simțea foarte tulburat și furios. I se părea că o vedea în ea pe mama ei, că trupul îi era provocator și plin de pofte. O lua la întrebări. Voia să știe ce gândea, ce visa, voia să-i cunoască cele mai ascunse dorințe. Ea îi dădea răspunsuri naive. Ce-i plăcea cel mai mult pe lumea asta era John. Ce-i făcea cea mai mare plăcere era să fie atinsă de John.

— Ce simți atunci?

— Fericire, o plăcere pe care nu pot s-o explic.

John era convins că nu el îi provoca acea plăcere, ci că ar fi putut fi oricare altul în locul lui. Își imagina că mama Marthei simțea la fel cu fiecare bărbat care o atingea.

Pentru că-i întorsese spatele Marthei și o lipsise de afecțiunea de care avea nevoie, o pierduse. Dar el nu putea să-și dea seama de asta. Acum simțea o mare plăcere în a o domina. Avea să-i arate ce înseamnă castitatea și ce înseamnă iubirea, acea iubire lipsită de senzualitate dintre două ființe omenești.

Martha a venit la miezul nopții, fără să facă nici un zgomot. Purta o cămașă de noapte albă și lungă și, peste ea, chimonoul. Părul greu, negru și lung, îi cădea pe umeri. Ochii îi străluceau într-un fel neobișnuit. Era tăcută și blândă, ca o soră. Își controla vioiciunea ei obișnuită, reușind să și-o domine. Într-o astfel de dispoziție nu-l speria pe John. Părea o altă Martha.

Patul era foarte mare și jos. John a stins lumina. Martha s-a strecurat în pat și s-a întins fără să-l atingă. Băiatul tremura. Scena îi amintea de orfelinat, de serile în care fugea din dormitorul băieților și se ducea la fereastra ei, să mai stea un pic de vorbă. Și atunci ea purta o cămașă de noapte albă și lungă și avea părul despletit. I-a spus și ei asta și a întrebat-o dacă-l mai lasă să-i împletească părul. Voia s-o vadă iar ca pe o fetiță. Ea l-a lăsat. Pe întuneric, mâinile lui îi atingeau părul bogat și i-l împleteau. Apoi s-au prefăcut amândoi că dorm.

Numai că John era chinuit de imagini. O vedea pe Martha goală și apoi pe mama ei în rochia strâmtă, care-i sublinia fiecare rotunjime, și din nou o vedea pe Martha, arcuită ca un animal peste fața lui Pierre. Îi zvâcnea sângele în tâmple și ar fi vrut să întindă mâna spre ea. Așa a și făcut. Martha i-a apucat mâna și și-a pus-o pe inimă, peste sânul stâng. John îi simțea inima bătând prin haine. Așa au adormit până la urmă. Dimineața s-au trezit împreună. John și-a dat seama că se apropiase de Martha și că dormise cu trupul lipit de al ei, ca într-o lingură. S-a trezit dorind-o, simțindu-i căldura. A sărit furios din pat, pretextând că vrea să se îmbrace rapid.

Așa a trecut prima noapte. Martha era în continuare blândă și supusă. John era chinuit de dorință. Numai că mândria și frica erau mai puternice.

Acum știa de ce-i era frică. Îi era frică să nu fie impotent. Îi era teamă că tatăl său, cunoscut ca un Don Juan, era mai potent și mai priceput. Se temea să nu fie vreun ciudat. Îi era teamă că, odată trezit vulcanul din Martha, s-ar putea să nu-l poată satisface. O femeie mai puțin focoasă poate că nu l-ar fi speriat așa de tare. Își dorise cu ardoare să-și controleze propria natură și fluxul sexual. Probabil că reușise, poate chiar prea bine. Acum se îndoia de puterile lui.

Probabil că Martha își dăduse seama de toate astea, cu intuiția ei feminină. În fiecare seară venea mai tăcută, era mai blândă și mai umilă. Adormeau inocent împreună.

Nu-și trăda fierbințeala pe care o simțea între picioare cât stătea întinsă lângă el. John dormea. Uneori rămânea treaz, urmărit de imaginile erotice cu trupul ei gol.

O dată sau de două ori, John s-a trezit în timpul nopții, și-a lipit corpul de al ei și a mângâiat-o, ținându-și respirația. În somn, trupul ei era molatic și cald. A îndrăznit să-i ridice cămașa de noapte apucând-o de tiv, s-o tragă până deasupra sânilor și să-și treacă mâna peste corpul ei ca să-i simtă formele. Ea nu s-a trezit. Asta i-a dat curaj. N-a făcut nimic mai mult decât s-o mângâie, pipăindu-i cu grijă rotunjimile și fiecare contur al corpului, până când a descoperit care erau locurile cu carnea mai fină și mai plină, unde se ascundeau văile și unde începea părul pubian.

El nu știa însă că Martha era doar pe jumătate adormită și că se bucura să-i simtă mângâierile, dar nu se mișca niciodată de frică să nu-l sperie. O dată mângâierile lui o înfierbântaseră atât de tare, încât aproape că avusese un orgasm. Și altă dată el a îndrăznit să-și lipească penisul erect de fesele ei, oprindu-se acolo.

În fiecare noapte îndrăznea un pic mai mult, uimit că n-o trezea. Dorința lui era continuă, iar pe Martha o adusese într-o asemenea febră erotică încât se minuna și ea de cât de bine putea să-l păcălească. John devenea mai îndrăzneț. Se învățase să-și strecoare penisul între picioarele ei și să se frece foarte ușor, fără s-o penetreze. Plăcerea era atât de mare, încât începuse să-i înțeleagă pe toți amanții de pe fața pământului.

Chinuit de atâta vreme de restriște, într-o noapte, John a uitat de precauții și a posedat-o pe semiadormita Martha ca un hoț, uimit fiind să audă că scotea mici sunete de plăcere, de fiecare dată când se înfigea în ea.

Nu s-a mai dus în armată. Iar Martha a reușit să-și satisfacă ambii amanți, pe Pierre în timpul zilei și pe John în timpul nopții.

Manuel

Manuel ajunsese la o formă bizară de plăcere care făcuse ca familia lui să-l repudieze, iar acum trăia ca un boem în Montparnasse. Când nu era prins de obsesiile lui erotice, se ocupa cu astrologia, era un bucătar extraordinar, un excelent interlocutor și un partener de cafea cum rar întâlnești. Dar nici una dintre aceste ocupații nu reușea să-i abată mintea de la nevoia lui cea mai presantă. Mai devreme sau mai târziu, Manuel trebuia să-și deschidă pantalonii și să-și expună membrul impresionant.

Cu cât erau mai mulți oameni, cu atât mai bine. Cu cât era petrecerea mai pretențioasă, cu atât mai bine. Dacă se găsea printre artiști și modele, aștepta până ce toată lumea se amețea un pic și începea să se înveselească și abia apoi se dezbrăca în pielea goală. Chipul lui ascetic, ochii visători și poetici și trupul slab, ca de călugăr, distonau atât de flagrant cu apucăturile lui, încât șoca pe toată lumea. Dacă-i întorceau spatele, nu avea parte de nici o plăcere. Dacă se uitau la el, cât de puțin, cădea într-o transă, fața-i părea transfigurată de extaz și în scurt timp îl scuturau convulsiile orgasmului.

Femeile aveau tendința de a fugi de el. Trebuia să le implore să rămână și recurgea la fel de fel de trucuri. Era model și căuta de lucru în ateliere pline de femei. Dar starea în care ajungea stând în picioare sub ochii studentelor îi făcea pe bărbați să-l arunce în stradă.

Dacă era invitat la vreo petrecere, la început încerca s-o atragă pe vreuna din femeile singure într-o cameră goală sau

pe balcon. Apoi își dădea jos pantalonii. Dacă femeia era amatoare, cădea în extaz. Dacă nu, fugea după ea, în erecție cum era, și se întorcea la petrecere, sperând că va stârni puțină animație. Nu avea o înfățișare plăcută, ci una disproporționată. Pentru că penisul nu părea să facă parte din acel trup auster cu alură monahală, ieșea și mai mult în evidență, căpăta un soi de individualitate.

În cele din urmă, a găsit-o pe soția unui agent literar sărac lipit, care suferea de foame și lucra până cădea lată, și a făcut cu ea următorul aranjament. El urma să vină dimineața și să facă toate treburile casnice în locul ei, să spele vasele, să măture atelierul, să facă tot felul de comisioane, cu condiția ca, după ce termina treaba, să se expună. Însă atunci îi cerea toată atenția. Voia să-l urmărească în timp ce-și desfăcea cureaua, în timp ce-și deschidea nasturii pantalonilor și când și-i dădea jos. Nu purta lenjerie. Își scotea penisul și-l cântărea în mână ca un om care evaluează un lucru de valoare. Ea trebuia să stea lângă el și să-i urmărească fiecare gest. Trebuia să se uite la penisul lui ca și cum s-ar fi uitat la un fel de mâncare care-i plăcea.

Această femeie poseda arta de a-l satisface pe deplin. Părea absorbită de penisul lui și-i spunea:

— Ai o frumusețe de penis, cel mai frumos pe care l-am văzut în Montparnasse! E catifelat și tare. E frumos.

În timp ce rostea aceste cuvinte, sub ochii ei, Manuel continua să-și salte penisul în palmă ca pe un lingou de aur și-i lăsa gura apă. Și-l admira singur. În timp ce se aplecau amândoi peste el ca să-l admire, plăcerea lui devenea atât de intensă încât închidea ochii, străbătut de un tremur din cap până-n picioare, fără să dea drumul penisului pe care-l scutura sub ochii ei. Apoi tremurul îl făcea să se clatine, așa că se prăbușea la pământ, iar orgasmul îl prindea rostogolindu-se, uneori ejaculându-și chiar pe față.

Alteori stătea la colțuri de stradă întunecoase, gol pe sub palton, și dacă trecea vreo femeie, își desfăcea haina și-și scutura penisul înspre ea. Dar era periculos, iar poliția pedep-

sea destul de drastic un astfel de comportament. De cele mai multe ori, îi plăcea să se urce într-un compartiment de tren gol, să-și desfacă doi nasturi la pantaloni și să se lungească pe banchetă, de parcă ar fi fost beat sau adormit, cu penisul ițindu-i-se un pic prin deschizătura pantalonilor. La alte stații intrau oameni în compartiment. Dacă avea noroc, se găsea vreo femeie care să stea în fața lui și să caște gura. Pentru că părea beat, de obicei nimeni nu încerca să-l trezească. Uneori se găsea câte un bărbat care să-l scuture nervos și să-l pună să-și închidă prohabul. Femeile nu protestau. Dacă o femeie venea însoțită de școlărițe, atunci Manuel era în paradis. Avea erecție, iar situația devenea atât de intolerabilă încât, până la urmă, femeia își lua fetițele și pleca.

Într-o zi, Manuel și-a găsit perechea cu care să împartă același tip de plăcere. Și-a ocupat locul într-un compartiment, singur, și s-a făcut că doarme, când în compartiment a intrat o femeie și s-a așezat pe bancheta din față. Era o prostituată coaptă, își dădea seama de asta după ochii puternic fardați, după fața acoperită de un strat gros de pudră, după cearcănele negre din jurul ochilor, părul exagerat de ondulat, pantofii scâlciați, pălăria și rochia foarte cochete.

A observat-o printre gene. Femeia a aruncat o privire către pantalonii lui descheiați și apoi s-a uitat din nou. Și ca se prefăcea că e pe punctul de a adormi și aproape că aluneca de pe banchetă, cu picioarele desfăcute. Când a pornit trenul, și-a ridicat fusta până sus. N-avea nimic pe dedesubt. Și-a întins picioarele larg deschise și, în timp ce-i fixa penisul cu privirea, s-a expus privirilor lui Manuel, al cărui penis întărit a scos capul prin șlițul desfăcut și, până la urmă, a ieșit cu totul. Stăteau față în față, uitându-se unul la altul. Manuel se temea ca nu cumva femeia să se ridice și să încerce să-i apuce penisul, lucru pe care nu și-l dorea absolut deloc. Dar nu, și ea era sclava aceleiași plăceri pasive. Știa că se uita la sexul ei, sub tufișul foarte des și negru, și în cele din urmă au deschis amândoi ochii și și-au zâmbit. El începea să intre în starea de extaz, cu toate

astea a avut timp să observe că și ea era cuprinsă de plăcere. Vedea umezeala strălucitoare care-i spuzise gura sexului. Ea se legăna aproape imperceptibil în față și-n spate, de parcă ar fi încercat să adoarmă. Trupul lui a început să tremure, scuturat de o plăcere violentă. Apoi ea s-a masturbat în fața lui, zâmbind mereu.

Manuel s-a căsătorit cu această femeie, care n-a încercat niciodată să-l posede așa cum făceau celelalte.

Linda

Linda stătea în fața oglinzii, studiindu-se critic la lumina zilei. Trecută de treizeci de ani, începuse să-și facă griji în legătură cu vârsta, deși nimic nu trăda vreo cât de mică ofilire a frumuseții ei. Era zveltă și avea o înfățișare tinerească. Putea să înșele cu ușurință pe oricine, dar nu pe ea însăși. Numai în ochii ei carnea părea că își pierduse ceva din fermitate, ceva din finețea marmoreeană pe care și-o admirase atât de des în oglindă.

Nu era mai puțin iubită. Era chiar mai iubită decât oricând, măcar pentru faptul că acum atrăgea toți bărbații tineri, care-și dădeau seama că de la o astfel de femeie puteau să învețe cu adevărat secretele amorului trupesc și care nu simțeau nici o atracție pentru fetele de vârsta lor, reticente, inocente, lipsite de experiență și încă sub influența familiei.

Soțul Lindei, un bărbat bine cam de patruzeci de ani, o iubise mulți ani cu înfocarea unui amant. Închidea ochii la admiratorii ei tineri. Credea că ea nu-i lua în serios, că interesul pentru ei venea din faptul că nu avea copii și din nevoia de a-și revărsa sentimentele protectoare asupra unor oameni care abia intrau în viață. El însuși era cunoscut ca un seducător, indiferent de teapa și de moravurile femeilor care-i cădeau în plasă.

Își amintea că, în noaptea nunții lor, André fusese un amant plin de adorație, care-i slăvise fiecare bucățică a corpului în parte ca și când ar fi fost o operă de artă, atingând-o și minunându-se, făcând comentarii despre urechile ei, părul ei, nasul, obrajii și coapsele ei, în timp ce le mângâia.

Vorbele și vocea lui, atingerea lui îi făceau carnea să se deschidă la fel cum se deschide o floare la căldură și lumină.

O pregătise pentru a fi un instrument sexual perfect, pentru a vibra la fiecare mângâiere. O dată o învățase să-și adoarmă corpul și să-și concentreze toate senzațiile erotice în gură. Atunci era ca o femeie drogată, care zăcea cu trupul nemișcat și moleșit, în timp ce gura și buzele deveneau un alt organ sexual.

André avea o slăbiciune pentru gura ei. Se uita la gurile femeilor de pe stradă. Pentru el, gura era un indice al sexului. Buzele subțiri și strânse nu prevesteau nimic voluptuos sau copleșitor. O gură plină promitea un sex deschis și generos. O gură umedă îl punea pe jar. Urmărea ca un drogat buzele întredeschise ca în așteptarea unui sărut, până ce reușea să posede femeia și să-și demonstreze din nou convingerea asupra însușirilor revelatoare ale gurii.

Gura Lindei l-a sedus din prima. Avea o expresie perversă, aproape îndurerată. Era ceva în felul cum își mișca buzele, în felul pasional cum și le deschidea, care prevestea o femeie dezlănțuită asupra celui iubit ca o furtună. Când a văzut-o prima dată pe Linda, s-a simțit absorbit înăuntrul ei prin această gură, ca și cum deja făcea dragoste cu ea. Așa s-a întâmplat în noaptea nunții lor. Era obsedat de gura ei. Se cufunda în ea, sărutând-o până când începea să ardă, până când limba obosea, până când i se umflau buzele; și apoi, după ce-i atâțase gura cât se putea, numai atunci o poseda, arcuindu-se peste ea, cu buzele tari lipite de sânii ei.

N-o tratase niciodată ca pe o nevastă. O curta neîncetat, cu daruri, flori și mici plăceri. O scotea să ia cina la acele *cabinets particuliers* din Paris, la marile restaurante, unde toți chelnerii credeau că era amanta lui.

Alegea pentru ea cele mai sofisticate vinuri și mâncăruri. O îmbăta cu vorbele lui. Făcea dragoste cu gura ei. O făcea să spună că-l dorește. Apoi o întreba:

— Și cum mă dorești? Ce parte din tine mă dorește în noaptea asta?

Uneori îi răspundea:

— Gura mea te vrea, vreau să te simt în gură, în fundul gurii!

Sau alteori:

— M-am umezit între picioare.

Așa discutau peste masă în restaurante, în salonașele create special pentru îndrăgostiți. Ce discreți erau chelnerii, știind exact când să se întoarcă! Muzica se revărsa dintr-o sursă invizibilă. Exista și un divan. După ce se servea masa, iar André îi strânsese genunchii între ai lui și-i furase sărutări, o poseda pe divan, cu hainele pe ei, ca amanții care n-aveau timp să se dezbrace.

O însoțea la operă și la teatre cunoscute pentru lojile lor întunecoase și făcea dragoste cu ea în timp ce urmăreau spectacolul. Făcea dragoste cu ea în taxiuri sau la bordul unui vas ancorat în față la Notre-Dame, care închiria cabine amanților. Oriunde numai nu acasă, nu în patul matrimonial. O ducea cu mașina în sătucuri îndepărtate și trăgeau împreună la hanuri romantice. Mai lua câte o cameră la bordelurile luxoase pe care le cunoscuse. Apoi o trata ca pe o prostituată. O făcea să se supună tuturor capriciilor lui, o punea să-l biciuie sau să se târască în patru labe fără să-l sărute, ci doar să-l lingă peste tot, ca un animal.

Aceste obiceiuri îi atâtaseră simțurile într-o asemenea măsură încât începuse să-i fie frică. Îi era frică de ziua în care André n-avea să-i mai fie suficient. Știa că avea o senzualitate debordantă; era senzualitatea unui bărbat care se irosise ducând o viață plină de excese și care acum îi oferea ei floarea acestei vieți.

S-a întâmplat ca André să plece într-o călătorie și s-o lase singură timp de zece zile. Linda era agitată și febrilă. I-a telefonat un prieten, prietenul lui André, cel mai căutat pictor din Paris la acel moment, favoritul tuturor femeilor. Acesta i-a spus:

— Te plictisești singură, Linda? N-ai vrea să vii cu noi la o petrecere foarte deosebită? Ai o mască?

Linda știa prea bine la ce se referea. Ea și André râseseră de multe ori de petrecerile lui Jacques din Bois. Era forma lui preferată de distracție: să adune la un loc, într-o noapte de vară, oameni de lume purtând măști, să-i conducă până la Bois cu sticle de șampanie după ei, să găsească un luminiș în partea împădurită și să se distreze.

O tenta. Nu participase niciodată la o astfel de petrecere. Cu asta, André nu era de acord. Glumea, spunându-i că măștile l-ar fi putut deruta și că n-ar fi vrut să facă dragoste cu altcineva.

Linda a acceptat invitația. S-a îmbrăcat cu una dintre noile ei rochii de seară, o rochie din satin greu care i se mula pe trup ca o mănușă udă. Nu și-a pus lenjerie de corp și nici o bijuterie după care ar fi putut fi recunoscută. Și-a schimbat coafura, de la o cască de paj care-i înconjura fața, la o pieptănătură gen Pompadour, care-i scotea în evidență trăsăturile feței și forma gâtului. Apoi și-a legat masca neagră, prinzându-și elasticul în păr pentru o mai mare siguranță.

În ultimul moment, s-a hotărât să-și schimbe culoarea părului, să-l spele și să-i dea o nuanță de negru-albăstrui în loc de blond pal, cum îl avea. Apoi și l-a coafat din nou și a fost uimită să vadă cât de schimbată era.

Aproape optzeci de oameni fuseseră chemați să se întâlnească în atelierul acelui pictor la modă. În atelier era o lumină difuză, parcă pentru a ascunde și mai bine identitățile invitaților. Când s-au strâns cu toții, au fost zoriți către automobilele care-i așteptau. Șoferii știau unde să meargă. În inima pădurii, era un luminiș acoperit cu mușchi. După ce au scăpat de șoferi, s-au instalat acolo și au început să bea șampanie. Mângâierile începuseră deja din automobile. Măștile dădeau oamenilor o libertate care-i transforma pe cei mai rafinați dintre ei în animale flămânde. Mâinile se strecurau pe sub somptuoasele rochii de seară pentru a atinge ceea ce voiau să atingă, genunchii se împleteau, respirațiile se accelerau.

Pe Linda și-o disputau doi bărbați. Unul dintre ei făcea tot ce putea ca s-o stârnească, sărutând-o pe gură și pe sâni, iar celălalt, cu mai mult succes, îi mângâia picioarele pe sub rochia lungă, până când ea, străbătută de un fior, a arătat cât era de înfierbântată. Atunci el a vrut s-o ducă în desișul întunecat.

Primul a protestat, dar era prea beat ca să se poată pune cu celălalt. A fost dusă departe de grup, într-un loc unde copacii lăsau umbre întunecate și se plecau către mușchi. Din apropiere veneau țipetele cuiva care se împotrivea, veneau gemete, și mai era și o femeie care striga:

— Fă-o, fă-o, nu mai pot s-aștept, fă-o, fă-o acum!

Orgia era în toi. Femeile se mângâiau una pe alta. Doi bărbați începuseră să întărâte nebunește o femeie, iar apoi se opriseră doar ca să se distreze de ceea ce reușiseră să-i facă, să se uite la ea cum zăcea cu rochia pe jumătate desfăcută, cu o bretea căzută de pe umăr, care-i lăsase un sân la vedere, toate astea în timp ce încerca să se satisfacă singură lipindu-se obscen de bărbați, frecându-se de ei, implorând și ridicându-și rochia.

Linda a fost stupefiată de bestialitatea celui care o asalta. Ea, care nu cunoscuse decât mângâierile voluptuoase ale soțului ei, s-a trezit înșfăcată de ceva infinit mai puternic, de o dorință atât de violentă încât părea devoratoare.

Mâinile lui au apucat-o ca niște gheare și i-au ridicat sexul ca să-l poată ajunge penisul, fără să-i pese dacă-i rupea oasele. Intra în ea cu lovituri de războinic, străpungând-o ca un corn, fără a-i provoca durere, ci doar dorința de a-i răspunde cu aceeași furie. După ce s-a simțit satisfăcut, cu o furie și o violență care au năucit-o, i-a șoptit:

— Acum vreau să te satisfaci singură, mă auzi? Cum n-ai făcut-o niciodată...

Își ținea penisul erect ca pe un simbol primitiv din lemn, ca ea să-l poată folosi când voia.

A incitat-o să-și dezlănțuie cele mai violente pofte asupra lui. Ea nici nu-și dădea seama că-și înfipsese dinții în carnea lui. I-a gâfâit la ureche:

— Continuă, mergi mai departe, știu eu că voi, femeile, niciodată nu vă dați drumul să posedați un bărbat așa cum ați vrea!

Din cine știe ce abisuri ale corpului pe care nu le cunoscuse niciodată, urca o febră stranie care nu se consuma și care o făcea să nu se mai satură de gura lui, de limba lui, de penisul lui înăuntrul ei, o febră care nu se potolea odată cu orgasmul. I-a simțit dinții îngropați în umărul ei, în timp ce dinții ei îl mușcau de gât, după care s-a prăbușit pe spate și și-a pierdut cunoștința.

Când s-a trezit, era culcată într-un pat de fier, într-o cameră sărăcăcioasă. Lângă ea dormea un bărbat. Era goală, iar el era tot gol, însă pe jumătate acoperit de cearșaf. A recunoscut trupul care o înrobise cu o noapte înainte în Bois. Era un trup de atlet, mare, bronzat și musculos. Avea un cap frumos, puternic, cu păr rebel. Pe când îl privea cu admirație, el a deschis ochii și i-a zâmbit.

— N-am putut să te las să te întorci cu ceilalți, riscând să nu te mai văd niciodată, i-a spus.

— Cum m-ai adus aici?

— Te-am furat.

— Unde suntem?

— Într-un hotel foarte ieftin, aici locuiesc.

— Carevasăzică, nu ești...

— Nu, nu sunt din grupul lor, dacă asta vrei să spui. Sunt un simplu muncitor. Într-o noapte, în timp ce mă întorceam de la muncă pe bicicletă, am zărit oamenii venind la una din aceste petreceri ale voastre. M-am dezbrăcat și m-am amestecat printre ei. Femeile păreau că se simt bine cu mine. N-am fost descoperit. După ce făceam dragoste cu ele, plecam pe furiș. Noaptea trecută, eram din nou în trecere și am auzit voci. Te-am găsit cu bărbatul ăla care te săruta și te-am luat de acolo. Acum te-am adus aici. S-ar putea să ai

probleme din cauza asta, dar n-am putut să renunț la tine. Ești o femeie adevărată, toate celelalte sunt niște sclifosite în comparație cu tine. Ai un foc înăuntru.

— Trebuie să plec, a spus Linda.

— Dar vreau să-mi promiți că te vei întoarce.

S-a ridicat în capul oaselor și s-a uitat la ea. Frumusețea lui fizică îl făcea impunător, iar ea vibra când îl simțea aproape. A început s-o sărute și s-a simțit din nou cuprinsă de moleșeală. A pus mâna pe penisul lui tare. Plăcerea de noaptea trecută încă-i circula prin corp. L-a lăsat s-o posede din nou, aproape numai cât să se asigure că nu visase. Nu, bărbatul ăsta căruia-i ardea penisul în corpul ei și care o săruta ca și cum ar fi fost pentru ultima oară, bărbatul ăsta era real.

Așa că Linda s-a întors la el. Era locul unde se simțea cu adevărat vie. Dar după un an, l-a pierdut. S-a îndrăgostit de o altă femeie și s-a căsătorit cu ea. Linda se obișnuise atât de mult cu el încât acum oricine altcineva îi părea prea delicat, prea rafinat, prea șters și prea firav. Nu era nimeni între prietenii ei care să aibă forța sălbatică și fervoarea amantului ei pierdut. L-a căutat iar și iar, în cafenele și în locurile uitate de lume din Paris. A cunoscut boxeri profesioniști, vedete de circ, atleți. Cu fiecare dintre ei a încercat să descopere aceleași îmbrățișări. Dar nu reușeau s-o stârnească.

În momentul în care și-a pierdut amantul, pentru că acesta voia să aibă o femeie a lui, o femeie la care să se întoarcă acasă, o femeie care să aibă grijă de el, Linda s-a confesat coaforului. Coaforul parizian joacă un rol vital în viața unei franțuzoaice. Nu numai că-i aranjează părul, capitol la care ea e extrem de pretențioasă, dar e și un guru al modei. E cel mai bun critic și consilier al ei în problemele de dragoste. Cele două ore cât durează spălatul, ondulatul și uscatul părului sunt suficiente pentru a-i face confidențe. Izolarea micului salon are darul de a proteja secretele.

Când Linda venise la Paris, din orășelul din sudul Franței unde se născuse și unde îl cunoscuse pe soțul ei, avea numai douăzeci de ani. Nu știa să se îmbrace, era timidă și inocentă. Avea un păr luxuriant, pe care nu știa cum să și-l aranjeze. Nu se machia. În timp ce se plimba pe Rue Saint Honoré, admirând vitrinele magazinelor, a devenit conștientă de aceste lipsuri. A devenit conștientă de ce înseamnă faimosul șic parizian și de prețiozitatea detaliilor care fac din fiecare femeie o operă de artă. Scopul lor era să le accentueze calitățile fizice. Femeile erau în mare parte produsul priceperii croitorilor. Ceea ce nici o altă țară n-a putut niciodată să imite a fost erotismul veșmintelor franțuzești, arta de a face haine prin care să respire farmecul fiecărui trup.

În Franța se cunoștea calitatea erotică a satinului negru, greu, care avea strălucirea unui corp gol și ud. Știau cum să delimiteze conturul sânilor, cum să croiască faldurile în așa fel încât să urmărească mișcările trupului. Cunoșteau secretul vălurilor, al dantelei pe piele, al lenjeriei provocatoare, al unei rochii cu crăpătură îndrăzneață.

Forma unui pantof, netezimea unei mănuși, toate acestea îi dădeau pariziencei o ținută și o îndrăzneală care o făceau de departe mult mai seducătoare decât celelalte femei. Atâtea secole de cochetărie au produs un soi de perfecțiune vizibilă nu numai la femeile bogate, ci și la micile vânzătoare din magazine. Iar coaforul este preotul acestui cult al perfecțiunii. El le îndrumă pe femeile care vin din provincie, el cizelează femeile vulgare, el le dă tuturor personalități noi.

Linda avusese destul de mult noroc să încapă pe mâinile lui Michel, al cărui salon era aproape de Champs-Elysées. Michel era un bărbat de patruzeci de ani, zvelt, elegant și efeminat. Vorbea suav, avea maniere alese, îi săruta mâna ca un aristocrat, își păstra mustăcioara fină și o sfătuia. Conversația lui era plină de spirit și de viață. Era un filozof și

un creator de femei. Când a intrat Linda, a înălțat capul ca un pictor care e pe cale să creeze o operă de artă.

În câteva luni, Linda a ieșit din mâinile lui ca un produs rafinat. În plus, Michel a devenit și confidentul, și îndrumătorul ei. Nu fusese întotdeauna coaforul femeilor înstărite. Nu se rușina să spună că începuse într-un cartier sărac, unde tatăl lui fusese coafor. Părul femeilor de acolo era distrus din cauza foamei, a săpunurilor ieftine, a neglijenței și a tratamentului brutal.

— Uscat ca o perucă, spunea. Prea mult parfum ieftin. Era acolo o fată tânără – n-am uitat-o niciodată. Lucra pentru un croitor. Avea o pasiune pentru parfumuri, dar nu și le putea permite. Obișnuiam să-i opresc ce mai rămânea pe fundul sticlelor cu apă de toaletă. De fiecare dată când parfumam o clientă, aveam grijă să opresc câțiva stropi pentru ea pe fundul sticlei. Iar când venea Gisele, îmi plăcea să i-i torn între sâni. Era atât de încântată, încât nu băga de seamă cât de mult îmi doream să fac asta. Îi prindeam gulerul rochiei între degetul mare și arătător, trăgeam un pic de el și lăsam parfumul să curgă, trăgând cu ochiul la sânii ei tineri. După aceea, avea un fel voluptuos de a se mișca, de a închide ochii, de a inhala parfumul și de a se bucura de el. Uneori, exclama:

— O, Michel, de data asta m-ai udat prea tare!

Așa că își freca rochia de sâni ca s-o usuce.

O dată n-am mai putut rezista. I-am picurat parfumul pe gât și, când și-a dat capul pe spate și a închis ochii, mi-a alunecat mâna pe sânii ei. Ei bine, Gisele nu s-a mai întors. Dar ăsta a fost numai începutul carierei mele în parfumatul femeilor. Am început să-mi iau sarcina în serios. Păstram parfumul într-o sticluță și mă bucuram să-l pulverizez între sânii clientelor mele. Niciodată nu refuzau. Apoi am învățat să le perii puțin după ce erau gata. Asta e o sarcină foarte agreabilă, să netezești haina unei femei care arată bine.

Și părul unei femei îmi dă o stare pe care nu ți-o pot descrie. S-ar putea să te jignească. Dar sunt femei al căror

păr miroase atât de intim, a mosc, încât îi face pe bărbați să – ei bine, nu pot să mă controlez de fiecare dată. Știi cât de neajutorate sunt femeile când stau cu capul pe spate să fie spălate sau când sunt sub cască sau când li se face un permanent.

Michel măsura o clientă din priviri și spunea:

— Ai putea să faci lejer cincisprezece mii de franci pe lună, ceea ce însemna un apartament pe Champs Elysées, mașină, haine elegante și un iubit care nu s-ar uita la bani. Sau îi sugera că e posibil să ajungă o femeie de înaltă clasă, amanta unui senator sau a scriitorului ori actorului celui mai la modă.

De fiecare dată când ajuta o femeie să ajungă la poziția care i se potrivea, îi păstra secretul. Nu vorbea niciodată despre viața cuiva altfel decât în termeni voalați. Știa o femeie care era măritată de zece ani cu președintele unei mari corporații americane. Încă avea legitimație de prostituată și era cunoscută atât de polițiști, cât și în spitalele în care mergeau prostituatele pentru controale. Nici până-n ziua de azi nu reușise să se simtă firesc în noua ei poziție și, din când în când, uita că avea bani să le dea bacșiș chelnerilor care o serveau în timpul călătoriei peste ocean, la bordul unui *clipper*[1]. În loc de bacșiș, le înmâna un bilețel cu adresa ei.

Michel a fost cel care a sfătuit-o pe Linda să nu fie niciodată geloasă și a învățat-o că trebuie să țină minte că în lume sunt mai multe femei decât bărbați, mai ales în Franța, și că o femeie trebuie să fie generoasă când vine vorba de soțul ei – să se gândească numai la câte femei ar rămâne neinițiate în tainele dragostei. I-a spus toate astea serios. Considera gelozia o formă de lăcomie. Singurele femei cu adevărat generoase erau prostituatele, actrițele, care nu-și țineau trupurile în frâu. În opinia lui, cel mai meschin tip

1 Vas cu pânze, de mare viteză.

de femeie era americanca în goană după aur, care știa cum să stoarcă bani de la bărbați fără să se ofere, ceea ce Michel considera a fi semnul unui caracter urât.

Credea că o femeie trebuie să fie la un moment dat târfă. Credea că toate femeile își doresc, în adâncul sufletului lor, să fie curve măcar o zi și că, pentru ele, ăsta era un lucru bun. Era cel mai sigur mod de a-și păstra sentimentul de apartenență la tagma femelelor.

Așa se face că, atunci când Linda și-a pierdut amantul, i s-a părut firesc să se consulte cu Michel. El a sfătuit-o să înceapă să se prostitueze. I-a spus că în acest fel va avea satisfacția de a fi dorită pentru motive care nu au de-a face cu dragostea și că s-ar putea să găsească un bărbat care s-o trateze cu violența necesară. În lumea ei, era prea adorată, prea prețuită și prea răsfățată pentru a mai putea să-și cunoască adevărata identitate și pentru a fi tratată brutal, așa cum îi plăcea.

Linda și-a dat seama că asta era cea mai bună cale de a afla dacă începea să îmbătrânească și să-și piardă puterea și farmecele. Așa că a luat adresa pe care i-o dăduse Michel, s-a urcat într-un taxi și a ajuns undeva pe Avenue du Bois, la o casă cu un aer de grandoare distinctă și aristocrată. Acolo a fost primită fără nici o întrebare.

De bonne famille[1] ? Asta era tot ce voiau ca ea să confirme. Părea o casă specializată în femei *de bonne famille*. Matroana a telefonat imediat unui client:

— Avem ceva nou. O femeie de un rafinament desăvârșit.

Linda a fost condusă într-un budoar spațios, cu mobilă de culoarea fildeșului și draperii de brocart. Își scosese pălăria și vălul și stătea în fața unei oglinzi mari cu ramă aurită, aranjându-și părul, când s-a deschis ușa.

Bărbatul care a intrat avea o înfățișare aproape grotescă. Era scund și îndesat, cu un cap prea mare în comparație cu corpul, cu trăsături ca de copil prea dezvoltat, prea

1 De familie bună? În franceză, în original.

moale, prea confuz și prea plăpând pentru vârsta și poziția lui. S-a îndreptat rapid către ea și i-a sărutat mâna ceremonios. I-a spus:

— Draga mea, cât e de minunat că ai reușit să scapi de acasă și de soțul tău!

Linda era pe punctul de a protesta, când și-a dat seama de nevoia bărbatului de a juca un rol. Și-a intrat imediat în rolul ei, însă tremura la gândul că va trebui să-i cedeze. Ochii i se îndreptaseră deja spre ușă și se întreba dacă avea cum să scape. El i-a surprins privirea și i-a spus repede:

— N-ai de ce să te temi. Nu-ți voi cere nimic din ce-ar putea să te sperie. Îți sunt recunoscător că ți-ai riscat reputația ca să te întâlnești cu mine aici, că ți-ai părăsit soțul pentru mine. Îți cer foarte puțin, prezența ta aici mă face foarte fericit. N-am văzut niciodată o femeie mai frumoasă ca tine și mai aristocrată. Iubesc parfumul tău, rochia ta, gustul tău în materie de bijuterii. Lasă-mă să-ți admir picioarele! Ce pantofi frumoși! Ce eleganți sunt și ce gleznă delicată ai! Ah, nu se întâmplă prea des ca o femeie atât de frumoasă să vină să mă vadă... N-am avut noroc la femei.

Acum i se părea că arăta din ce în ce mai mult ca un copil, totul la el era ca de copil: ciudățenia gesturilor, moliciunea mâinilor. Când și-a aprins o țigară, i-a dat impresia că era prima țigară pe care o fuma, din cauza felului ciudat în care o ținea și a curiozității cu care urmărea fumul.

— Nu pot să stau prea mult, i-a spus ea, împinsă de nevoia de a scăpa de acolo. În nici un caz nu se așteptase la asta.

— N-am să te rețin mult. Mă lași să-ți văd batista?

Ea i-a oferit o batistă fină și parfumată. El a mirosit-o, părând cuprins de o plăcere extremă.

Apoi i-a spus:

— N-am nici o intenție de a te poseda așa cum te aștepți s-o fac. Nu mă interesează să te posed la fel ca ceilalți bărbați. Tot ce-ți cer e să-ți treci această batistă printre picioare și apoi să mi-o dai mie, asta-i tot.

Și-a dat seama că asta va fi mult mai ușor decât lucrurile de care se temuse ea. A făcut-o cu dragă inimă. El a urmărit-o când s-a aplecat, și-a ridicat fusta, și-a dat la o parte chiloții de dantelă și și-a trecut ușor batista printre picioare. Atunci s-a aplecat și el și a pus mâna pe batistă, s-o apese mai tare și s-o facă să repete gestul.

Bărbatul tremura din cap până-n picioare. Avea pupilele dilatate. Linda și-a dat seama că era într-o stare de maximă excitație. Când a luat batista, a privit-o ca pe o femeie sau o bijuterie de preț.

Era mult prea absorbit ca să mai vorbească. A mers până la pat, a pus batista peste cuvertură și apoi s-a aruncat peste ea, desfăcându-și nasturii pantalonilor din mers. Împingea și se freca. Apoi s-a așezat pe pat, și-a înfășurat penisul în batistă și a continuat să se smucească, până când a ajuns într-un final la orgasm, un orgasm care l-a făcut să țipe de plăcere. Uitase complet de Linda. Era în extaz. Ejaculase, iar batista era acum udă. S-a lăsat pe spate gemând.

Linda l-a părăsit. Cum mergea pe coridoare, s-a întâlnit cu femeia care o primise. Femeia a fost uimită de faptul că voia să plece atât de repede:

— Ți-am trimis unul dintre cei mai rafinați clienți ai noștri, i-a spus, o creatură inofensivă.

Exact după acest episod, Linda s-a dus odată în Bois să urmărească o paradă de modă, într-o duminică dimineață. Se îmbăta de culori, eleganță și parfumuri, când dintr-odată și-a dat seama că simte un anume parfum lângă ea. A întors capul. În dreapta ei stătea un bărbat foarte chipeș, cam de patruzeci de ani, îmbrăcat elegant, cu părul lucios, pieptănat cu grijă pe spate. Oare părul lui mirosea așa? Îi amintea Lindei de călătoria ei la Fez și de frumusețea desăvârșită a bărbaților arabi de acolo. Avea un puternic efect asupra ei. S-a uitat la el. El s-a întors și i-a zâmbit, avea un zâmbet strălucitor, cu dinți mari și puternici, printre care mai rămăseseră doi mai mici, de lapte, dându-i un aer de șmecher.

Linda i-a spus:

— Folosești un parfum pe care l-am mirosit la Fez.

— Așa e, i-a spus bărbatul, am fost la Fez. L-am cumpărat dintr-un bazar de acolo. Am o pasiune pentru parfumuri. Dar de când l-am descoperit pe acesta, n-am mai folosit altul.

— Miroase a lemn prețios, a spus Linda. Bărbații ar trebui să miroasă a lemn prețios. Întotdeauna am visat să ajung la un moment dat într-o țară din America de Sud, unde sunt păduri întregi de lemn prețios, care răspândesc miresme vrăjitorești. La un moment dat, am fost îndrăgostită de mirosul de *patchouli*, un parfum străvechi. Oamenii nu-l mai folosesc. A venit din India. Șalurile indiene ale mamelor noastre erau îmbibate de *patchouli*. Îmi mai place să mă plimb pe lângă docuri și să mă desfăt cu mirosul mirodeniilor din depozite. Tu faci asta?

— Da. Uneori urmăresc femeile care mă atrag cu parfumul lor, cu mirosul lor.

— Am vrut să rămân la Fez și să mă mărit cu un arab.

— Și de ce n-ai făcut-o?

— Odată, m-am îndrăgostit de un arab. L-am vizitat de câteva ori. Era cel mai frumos bărbat din câți am văzut vreodată. Avea pielea întunecată și ochii enormi, negri ca de cărbune, o expresie în care se citea emoția și fervoarea și care făcea să mi se taie picioarele. Avea o voce tunătoare și cel mai elegant comportament. De fiecare dată când vorbea cu cineva, chiar și pe stradă, stătea în picioare și își ținea interlocutorul de mâini, cu blândețe, de parcă ar fi vrut să atingă toate ființele din întreaga lume cu aceeași blândețe și grijă. Am fost sedusă întru totul, dar...

— Ce s-a întâmplat?

— Într-o zi, când era foarte cald, în timp ce stăteam și beam ceai de mentă în grădină, și-a scos turbanul. Era complet ras în cap. E un obicei al arabilor. Se pare că toți sunt complet rași în cap. Întâmplarea asta mi-a vindecat repede pasiunea pe care o făcusem pentru el!

Străinul a râs.

În același timp, s-au ridicat și au început să se plimbe. Parfumul pe care îl răspândea părul străinului avea același efect asupra Lindei ca o sticlă de vin. Picioarele i se împleticeau și capul îi era complet în ceață. Pentru că respira adânc, sânii i se umflau și apoi coborau. Străinul îi privea sânii ridicându-se la fel cum ar fi privit marea zbuciumându-se la picioarele lui.

La ieșirea din Bois, s-a oprit:

— Eu locuiesc chiar acolo, i-a spus, arătând cu bastonul către un apartament cu multe balcoane. Vrei să vii cu mine să luăm un aperitiv pe terasă?

Linda a acceptat. Avea impresia că s-ar fi sufocat dacă parfumul care o vrăjise ar fi dispărut.

Au stat pe terasă, degustându-și băuturile. Linda s-a lăsat pe spate languros. Străinul a continuat să-i privească sânii. Apoi el a închis ochii. Nici unul dintre ei nu făcea nici o mișcare. Amândoi căzuseră într-o reverie.

Totuși, el a fost cel care a făcut primul pas. În timp ce o săruta, Linda era purtată de amintiri înapoi la Fez, în grădina arabului înalt. Își amintea senzațiile din ziua respectivă, dorința de a fi înfășurată în pelerina albă a arabului, dorința pe care i-o trezea vocea lui și ochii lui arzători. Zâmbetul străinului era strălucitor, ca și zâmbetul arabului. Străinul *era* arabul, arabul cu păr negru și des, care avea parfumul orașului Fez. Cu ea făceau dragoste doi bărbați. Ținea ochii închiși. Arabul o dezbrăca. Arabul o atingea cu mâinile lui de foc. Valuri de parfum îi dilatau corpul, i-l deschideau, o pregăteau să cedeze. Nervii ei erau gata pentru punctul culminant, întinși și sensibili.

A întredeschis ochii și a văzut dinții lui strălucitori pregătindu-se să i se înfigă în carne, după care sexul lui a atins-o și a intrat în ea. Era ca și cum ar fi fost încărcat cu electricitate și, de fiecare dată când o pătrundea, îi trimitea curenți prin tot corpul.

I-a desfăcut picioarele de parcă ar fi vrut să i le dezarticuleze. Părul lui cădea peste fața ei. Mirosindu-l, a simțit orgasmul apropiindu-se, așa că i-a strigat să intre în ea din ce în ce mai repede, ca să ajungă la extaz în același timp. În momentul orgasmului, el a scos un țipăt care semăna cu răgetul unui tigru, un țipăt teribil de extaz și de satisfacție sălbatică, așa cum ea nu mai auzise niciodată. Era exact cum își imaginase că ar face arabul, ca un animal al junglei, satisfăcut de prada sa, scoțând răgete de plăcere. A deschis ochii. Fața ei era acoperită de părul lui negru, care îi intra în gură.

Corpurile lor erau împletite. Îi dăduse chiloții jos într-o asemenea grabă încât, alunecându-i pe picioare, se încurcaseră în jurul gleznelor, iar el, nu se știe cum, își băgase un picior printr-una din găuri. S-au uitat la picioarele lor legate de acea bucată de șifon negru și au râs.

S-a întors de multe ori în apartamentul lui. Dorința începea s-o chinuie cu mult înainte de întâlnire, în timp ce se îmbrăca pentru el. La orice oră din zi, parfumul lui venea din cine știe ce sursă misterioasă și o obseda. Uneori, când era pe punctul de a traversa strada, își amintea atât de intens parfumul lui, încât fierbințeala dintre picioare o țintuia pe loc, dilatată și lipsită de apărare. Ceva din el se lipea de corpul ei și o umplea de neliniște noaptea, când dormea singură. Niciodată nu fusese atât de ușor de stârnit. Întotdeauna avusese nevoie de timp și de mângâieri, dar pentru arab, cum îi spunea în sinea ei, era deja pregătită, încărcată de un erotism atât de intens, încât îi era frică să nu aibă orgasm de cum degetul lui îi atingea sexul.

S-a întâmplat o dată așa. A ajuns în apartamentul lui udă, tremurând. Buzele sexului ei erau atât de întărite de parcă ar fi fost mângâiate, sfârcurile tari, tot trupul străbătut de fiori, iar în momentul în care a sărutat-o, i-a simțit clocotul și și-a strecurat mâna direct către sexul ei. Senzația a fost atât de puternică, încât a juisat.

Dar apoi, într-o zi, la două luni de când erau împreună, când s-a dus la el și când a luat-o în brațe, Linda n-a mai simțit nici o dorință. Parcă n-ar fi fost același bărbat. Cum stătea în fața ei, i-a observat cu răceală prețiozitatea și aerul comun. Arăta ca oricare alt francez elegant de pe Champs Elysées, de la premiere sau de la curse.

Dar ce-l făcuse să arate schimbat în ochii ei? De ce nu se simțea pătrunsă, intoxicată de prezența lui, cum se simțea de obicei? Acum avea ceva atât de comun! Ceva atât de străin de arab... Zâmbetul lui părea mai puțin strălucitor, vocea mai lipsită de nuanțe. S-a aruncat brusc în brațele lui și a încercat să-i miroasă părul. A exclamat:

— Parfumul tău! Nu mai ai același parfum!

— S-a terminat, a spus arabul francez, și nu mai pot să fac rost de altul. Dar de ce să te întristeze atâta lucru?

Linda a încercat să regăsească starea pe care i-o dădea bărbatul. Își simțea trupul rece. S-a prefăcut. A închis ochii și a început să-și imagineze. Era din nou la Fez, în grădină. Arabul stătea lângă ea, pe o sofa joasă și moale. O culcase pe spate pe sofa și o săruta, în timp ce în urechi îi susura apa ce țâșnea din mica fântână, iar mirosul familiar se răspândea dintr-o candelă de lângă ea, în care ardeau esențe parfumate. Dar nu. Fantezia s-a destrămat. Locul mirosea ca un apartament franțuzesc. Bărbatul de lângă ea era un străin. Nu mai avea nimic din magia care o făcuse să-l dorească. Nu s-a mai întors niciodată la el.

Deși Linda nu gustase aventura cu batista, după câteva luni în care n-a ieșit din cercul ei, a cuprins-o din nou neliniștea.

Era obsedată de amintiri, de poveștile pe care le auzea, de sentimentul că peste tot în jurul ei bărbații și femeile gustau din plăcerile senzuale. Îi era teamă să nu i se ofilească trupul, acum că soțul ei nu-i mai împlinea așteptările.

Și-a amintit de o întâmplare de la o vârstă foarte fragedă, care trezise ființa sexuală din ea. Mama ei îi cumpărase niște chiloți prea mici și foarte mulați între picioare.

Îi iritaseră pielea și noaptea, înainte să adoarmă, se scărpinase. Treptat, pe măsură ce o fura somnul, se scărpina din ce în ce mai ușor și și-a dat seama că simțea o senzație plăcută. A continuat să-și mângâie pielea și a descoperit că plăcerea creștea cu cât degetele ei se apropiau de micul centru. A simțit sub degete un năsturel de carne care se întărea sub atingerea ei și care era și mai sensibil.

Câteva zile mai târziu, a fost trimisă la spovedanie. Preotul stătea pe scaunul lui, iar pe ea a pus-o să-i îngenuncheze la picioare. Era dominican și era încins cu o funie lungă, terminată cu un ciucure care îi atârna într-o parte. Când Linda a îngenuncheat în fața lui, a simțit acel ciucure lipit de ea. Preotul avea o voce caldă, care o învăluia. După ce a terminat cu păcatele comune – furie, minciună și așa mai departe –, a făcut o pauză. Observându-i ezitarea, preotul i-a șoptit pe un ton mult mai jos:

— Ai vreodată vise necurate?

Ciucurele tare pe care îl simțea exact în locul sensibil dintre picioare o afecta la fel ca mângâierile degetelor ei de acum câteva nopți. A încercat să se apropie și mai mult de el. Voia să audă vocea preotului, caldă și învăluitoare, întrebând-o despre visele necurate. El a întrebat-o:

— Ai vreodată vise în care săruți sau ești sărutată de cineva?

— Nu, părinte.

Acum simțea că ciucurele era de o mie de ori mai eficient decât degetele ei pentru că, în chip misterios, era legat de vocea caldă a preotului și de cuvintele lui, cuvinte ca „sărut". S-a lipit și mai tare de ciucure și s-a uitat la preot.

El a simțit că ea avea ceva să-i mărturisească și a întrebat-o:

— Te mângâi vreodată?

— Cum să mă mângâi?

Preotul era gata să renunțe la întrebare, crezând că intuiția lui dăduse greș, dar expresia de pe fața fetei i-a confirmat bănuielile.

— Te atingi vreodată cu mâinile?

Acela a fost momentul în care Linda și-a dorit extrem de tare să se poată freca și să atingă din nou acea plăcere teribilă, copleșitoare, pe care o descoperise cu câteva nopți în urmă. Dar i-a fost teamă că preotul ar fi putut să-și dea seama și s-o gonească, ceea ce ar fi însemnat să piardă complet senzația. Era hotărâtă să-i mențină atenția trează, așa că a început:

— Părinte, e adevărat, am ceva îngrozitor de mărturisit. Într-o noapte, m-am scărpinat și apoi m-am mângâiat și...

— Copilul meu, copilul meu, i-a spus preotul, trebuie să încetezi imediat. E necurat. Îți va distruge viața.

— De ce e necurat? a întrebat Linda, frecându-se de ciucure. Excitarea creștea. Preotul s-a aplecat atât de aproape de ea, încât mai-mai că i-a atins fruntea. Ea era ametită. El i-a spus:

— Acelea sunt mângâieri pe care numai soțul tău ți le poate oferi. Dacă faci asta și exagerezi, ai să capeți o slăbiciune și n-o să te iubească nimeni. De când o faci?

— De trei nopți, părinte. Și am avut și vise.

— Ce fel de vise?

— Am visat că cineva mă atingea acolo.

Fiecare cuvânt pe care îl pronunța îi întețea excitarea și, prefăcându-se că se simte vinovată și rușinată, s-a aruncat peste genunchii preotului ca zguduită de plâns, când de fapt ea era zguduită de orgasmul pe care i-l provocase atingerea ciucurelui, făcând-o să tremure. Preotul, crezând că e vorba de vinovăție și de rușine, a luat-o în brațe, a ridicat-o din genunchi și a mângâiat-o.

Marcel

Marcel a urcat pe vaporul amenajat ca o locuinţă de vară cu ochii strălucindu-i de surpriză şi de plăcere precum undele râului. Ochi flămânzi, lacomi, în care se putea citi tot. Privirea lui inocentă şi hipnotică era umbrită de nişte sprâncene groase şi sălbatice ca de boşiman. Impresia de sălbăticie era atenuată de fruntea luminoasă şi de părul mătăsos. Şi pielea îi era delicată, nasul şi gura vulnerabile, cu trăsături bine conturate şi sincere, însă mâinile de ţăran îi trădau, ca şi sprâncenele, forţa.

Felul în care discuta era pus sub semnul nebuniei, al maniei de a analiza. Tot ce i se întâmpla, tot ce-i cădea în mână, fiecare oră din zi, erau comentate în detaliu şi disecate. Nu era în stare să sărute, să dorească, să posede sau să se bucure fără să analizeze imediat. Îşi planifica din timp acţiunile cu ajutorul astrologiei; uneori, se întâlnea cu miraculosul; avea talentul de a-l provoca. Dar nici nu apuca bine minunea să i se întâmple, că şi punea degetul pe ea cu violenţa unuia care nu era sigur dacă o văzuse sau o trăise şi care tânjea s-o transforme în realitate.

Mă atrăgea sinele lui uşor de cucerit, sensibil şi poros în momentele de dinainte de a începe să vorbească, când părea un animal blând sau unul foarte senzual, în momentele în care boala lui nu era evidentă. În acele clipe, părea să n-aibă nici o suferinţă, mergea cu o geantă grea, plină de tot felul de descoperiri, de note, programe, cărţi, talismane, parfumuri, fotografii. Atunci părea că pluteşte ca şi vaporul pe care locuiam, fără ancoră. Se plimba, vaga-

bonda, explora, vizita spitale de nebuni, făcea horoscoape, aduna cunoștințe ezoterice, colecționa plante și pietre.

— În toate lucrurile există o perfecțiune care nu poate fi posedată, spunea. O văd în cioburile de marmură, o văd în cioturile roase de lemn. Trupul femeii are o perfecțiune care nu poate fi posedată sau cunoscută pe de-a întregul, nici măcar într-o relație.

Purta o eșarfă unduitoare cum purtau locuitorii Boemiei acum o sută de ani, șapcă de golan și pantaloni în dungi, de burghez parizian. Ori purta o haină neagră ca de călugăr, o cravată cu nod ca de actor provincial sau o eșarfă de proxenet, înfășurată în jurul gâtului, galbenă sau de culoarea sângelui de taur. Se putea întâmpla să poarte un costum primit de la un om de afaceri, cu o cravată de genul celor cu care se împăunează gangsterii parizieni sau cu o pălărie jerpelită de tată a unsprezece copii. Își făcea apariția fie într-o cămașă neagră de conspirator, fie într-una în carouri, ca un țăran din Burgundia, fie într-un costum de muncitor, din velur albastru, cu pantaloni largi și lăsați. Din când în când, își lăsa barba să crească și arăta ca un Isus. Alteori se rădea și semăna cu un violonist maghiar dintr-un bâlci ambulant.

Nu știam niciodată în ce urma să se deghizeze când îi așteptam vizita. Dacă avea vreo identitate, aceea era una a schimbării, a oricărei posibilități; era identitatea unui actor care trăia într-o perpetuă piesă.

Îmi spusese:

— Am să te vizitez într-o zi!

Iată că stătea întins în pat și se uita la tavanul pictat al cabinei. Pipăia cuvertura de pe pat. Se uita pe geam, la râu.

— Îmi place să vin aici, pe vas, a spus, mă liniștește. Râul e ca un drog. Când vin aici, motivul suferinței mele pare ireal.

Pe acoperișul vasului ploua. La Paris, e întotdeauna un curent de erotism în aer la cinci fix. Oare pentru că atunci se întâlnesc amanții, de la cinci la șapte, ca în toate romanele

franțuzești? Niciodată noaptea, s-ar părea, căci toate femeile sunt măritate și libere doar la ora ceaiului, alibiul perfect. Întotdeauna am simțit fiori de senzualitate la ora cinci, fiori împărțiți cu senzualul Paris. De îndată ce lumina pălea, mi se părea că fiecare femeie pe care o vedeam alerga să-și întâlnească amantul, că fiecare bărbat alerga să-și întâlnească metresa.

Când pleca, Marcel mă săruta întotdeauna pe obraz. Barba lui mă atingea ca și când m-ar fi mângâiat. Acest sărut pe obraz, un sărut frățesc, era plin de intensitate.

Am luat cina împreună. I-am propus să mergem să dansăm. Ne-am dus la Bal Negre. Marcel a paralizat imediat. Îi era teamă să danseze. Îi era teamă să mă atingă. Am încercat să-l ispitesc să danseze, dar n-a vrut. Se purta ciudat. Îi era teamă. Când m-a luat până la urmă în brațe, tremura, iar eu mă bucuram de dezastrul pe care-l provocasem. Apropierea lui îmi făcea plăcere. Zvelțețea corpului său îmi provoca plăcere.

I-am spus:

— Ești trist? Vrei să pleci?

— Nu sunt trist, dar sunt blocat. Tot trecutul meu pare să mă țină în loc. Muzica asta e prea sălbatică. Mă simt ca și când aș inspira fără să pot să respir. Mă simt inhibat, parcă nu sunt în apele mele.

Nu l-am mai luat la dans. Am dansat cu un negru.

Când am plecat, ieșind în noaptea friguroasă, Marcel mi-a vorbit despre noduri, despre frici, despre paralizia din el. Am simțit că miracolul nu se întâmplase. Aveam de gând să-l eliberez printr-un miracol, nu prin cuvinte, nu în mod direct, nu cu vorbele pe care le folosesc cu cei bolnavi. Știam de ce suferă. Și eu suferisem la un moment dat de același lucru. Însă eu cunosc un Marcel liber. Vreau ca Marcel să fie liber.

Dar când am ajuns pe vas și l-a văzut pe Hans acolo și când l-a mai văzut și pe Gustavo venind după miezul nopții, pe Marcel l-a apucat gelozia. I-am văzut ochii albaștri

întunecându-se. Când m-a sărutat și mi-a urat noapte bună, i-a aruncat lui Gustavo o privire plină de furie.

Mi-a spus:

— Vino cu mine afară o secundă.

Am părăsit vasul și m-am plimbat cu el pe cheiul cufundat în întuneric. Imediat ce am rămas singuri, s-a aplecat peste mine și m-a sărutat pătimaș și violent, sorbindu-mă cu gura lui mare și plină. Mi-am oferit din nou gura.

— Când vii la mine? m-a întrebat.

— Mâine, Marcel, mâine vin să te văd.

Când am ajuns la el acasă, se îmbrăcase în costumul de lapon ca să-mi facă o surpriză. Costumul semăna cu o rochie rusească și era completat de o căciulă de blană și cizme de pâslă lungi și negre, care-i ajungeau lui Marcel până aproape de șolduri.

Camera lui arăta ca vizuina unui călător, plină de obiecte din toate colțurile lumii. Pereții erau acoperiți de covoare roșii, iar patul cu blănuri de animale. Locul era izolat, intim și avea acel aer de voluptate pe care-l au camerele în timpul unui vis, după ce iei opiu. Blănurile, pereții de un roșu intens, obiectele, asemenea fetișurilor unui preot african – totul respira un erotism violent. Am vrut să zac goală pe blănuri, să fiu posedată acolo, în mirosul de animal, mângâiată de blană.

Stăteam în picioare în camera roșie, iar Miguel mă dezbrăca. Mi-a cuprins talia goală cu mâinile. Mi-a explorat corpul cu mâini nerăbdătoare. Mi-a pipăit șoldurile pline și tari.

— O femeie adevărată, pentru prima oară, a spus. Au venit aici atâtea, dar pentru prima oară vine o femeie adevărată, pe care s-o pot adora.

Cum stăteam întinsă pe pat, mi se părea că blana și mirosul ei se amestecau cu bestialitatea lui Marcel. Gelozia îi alungase timiditatea. Era ca un animal, flămând de fiecare senzație, de fiecare mod în care putea să mă cunoască. Mă săruta nerăbdător și-mi mușca buzele. Se întinsese peste blănurile de animal, sărutându-mi sânii, pipăindu-mi

picioarele, sexul, fesele. Apoi, în lumina difuză, s-a urcat peste mine, împingându-și penisul în gura mea. Mi-am simțit dinții apucându-l în timp ce împingea înainte și-napoi, dar lui îi plăcea. Mă privea și mă mângâia, degetele lui erau peste tot pe corpul meu, căutând să mă cunoască, să mă înșface.

Mi-am ridicat picioarele pe umerii lui, ca să se poată implânta în mine și să și vadă în timp ce o face. Voia să vadă tot. Voia să vadă cum îi intra penisul în mine și cum ieșea apoi tare, strălucitor, uriaș. M-am săltat sprijinită în pumni, ca să-mi ofer mai bine sexul pentru a fi pătruns. Apoi m-a întors invers și s-a culcat peste mine ca un câine, împingându-și sexul în mine pe la spate, cuprinzându-mi sânii cu palmele, mângâindu-mă și împingând în același timp. Era neobosit. Nu ejacula. Așteptam să am orgasm odată cu el, dar el și-l tot amâna. Voia să aștepte, să-mi simtă corpul la nesfârșit, să se excite până la durere. Începeam să obosesc, așa că am țipat:

— Dă-ți drumul, Marcel, dă-ți drumul acum!

Atunci a început să împingă violent, să se miște odată cu mine către culmea plăcerii care se înălța sălbatic și atunci am țipat, iar el și-a dat drumul aproape în același timp cu mine. Am căzut pe spate peste blănuri, relaxați.

Stăteam întinși în semiîntuneric, înconjurați de forme bizare – sănii, ghete, linguri din Rusia, cristale și scoici. Pe pereți erau picturi chinezești înfățișând scene erotice. Însă totul, chiar și o bucată de lavă din Krakatoa, chiar și sticla cu nisip de la Marea Moartă, totul avea ceva erotic.

— Tu și cu mine ne mișcăm în același ritm, a spus Marcel. Femeile sunt de obicei prea iuți pentru mine. Mă fac să intru în panică. Își obțin plăcerea și dup-aia mi-e teamă să continui. Nu-mi dau timp să le simt, să le cunosc, să ajung la ele, iar după ce pleacă, înnebunesc gândindu-mă cum arătau goale și cum eu nu simțisem nici o satisfacție. Dar tu ești înceată. Tu ești ca mine.

După ce m-am îmbrăcat, ne-am așezat în fața șemineului și am stat de vorbă. Marcel și-a strecurat mâna sub fusta mea și a început să mă mângâie din nou. Brusc, ne-am trezit iar orbiți de dorință. Am rămas în picioare, cu ochii închiși, simțindu-i mâna și mișcându-mă după ea. Mi-a apucat fundul cu mâna lui puternică de țăran și am crezut că urma să ne rostogolim din nou în pat, numai că în loc de asta mi-a spus:

— Ridică-ți rochia!

M-am rezemat de perete, mișcându-mi corpul lipit de al lui.

Și-a băgat capul între picioarele mele, înșfăcându-mi fesele, umezindu-mi sexul, sugând și lingând până când am fost din nou gata. Apoi și-a scos penisul și m-a posedat acolo, lipită de perete. Penisul lui tare și erect ca un burghiu sfredelea, sfredelea și se implânta în mine. Eram udă și topită de pasiunea lui.

Îmi place mai mult să fac dragoste cu Gustavo decât cu Marcel, pentru că el nu e timid, nu are temeri și nici nu e agitat. Cade într-o reverie și ne hipnotizăm unul pe altul cu mângâieri. Îi ating gâtul și-mi trec degetele prin părul lui negru. Îi mângâi abdomenul, picioarele, șoldurile. Când îi ating spatele, de la gât până spre fese, corpul începe să-i tremure de plăcere. Îi plac mângâierile, ca unei femei. I se întărâtă sexul. Nu i-l ating până nu începe să tresalte. Atunci geme de plăcere. Îl iau pe tot în mână, îl țin bine și îl frec în sus și-n jos. Sau îi ating vârful cu limba și apoi îl mișc înainte și înapoi în gura mea. Uneori ejaculează în gura mea și înghit sperma. Alteori el e cel care începe cu mângâierile. Mă umezesc imediat, căci degetele lui sunt calde și pricepute. Uneori sunt atât de excitată, că simt orgasmul doar dacă mă atinge cu degetul. Îl excită să mă vadă tremurând și palpitând. Nu așteaptă să treacă orgasmul, își împinge sexul ca să simtă ultimele contracții. Penisul lui mă umple complet, parcă e făcut pentru mine, cât să poată să alunece

fără probleme. Îmi strâng buzele din interior în jurul penisului și-l sug înăuntru. Uneori penisul lui pare mai lung și încărcat cu electricitate și atunci plăcerea e uriașă, prelungită. Orgasmul nu se termină niciodată.

Femeile îl caută foarte des, dar el e ca o femeie și are nevoie să creadă el însuși în dragoste. Chiar dacă îl excită o femeie frumoasă, dacă nu simte c-o iubește în vreun fel, e impotent.

E ciudat cum se reflectă caracterul unui om în actul sexual. Dacă omul e nervos, timid, stânjenit, fricos, actul sexual e la fel. Dacă omul e relaxat, actul sexual e plăcut. Penisul lui Hans nu se înmoaie niciodată, așa că, sigur pe el, nu se grăbește. Se lăfăie în propria plăcere la fel cum se lăfăie în clipa prezentă, pentru a o savura calm, complet, până la ultima picătură. Marcel e mai neliniștit, mai agitat. Simt că și în momentul în care penisul îi e tare, moare de nerăbdare să-și arate puterea și se grăbește, de teamă că tăria n-o să dureze.

Azi-noapte, după ce-am citit un pic din ce-a scris Hans, mai exact scenele senzuale, mi-am ridicat mâinile deasupra capului. Am simțit cum chiloții mei de satin coboară un pic pe talie. Mi-am simțit abdomenul și sexul vii. Pe întuneric, eu și cu Hans ne-am aruncat într-o lungă orgie. Am simțit că posed toate femeile pe care le posedase el, tot ce atinseseră degetele lui, toate limbile, fiecare sex pe care-l mirosise, fiecare cuvânt despre sex pe care-l rostise, am absorbit toate astea, ca într-o orgie cu amintiri, o lume întreagă de orgasme și fierbinți.

Eu și cu Marcel stăteam întinși pe canapeaua lui. În semiîntunericul camerei, îmi vorbea despre fanteziile lui erotice și despre cât de greu îi fusese să și le satisfacă. Întotdeauna își dorise o femeie care să poarte o mulțime de jupe, iar el să stea sub ele și să se uite. Și-a amintit că asta făcuse cu prima lui bonă, prefăcându-se că se joacă și uitându-i-se sub fuste. Îi rămăsese în minte acest moment în care,

pentru prima dată, simțurile îi fuseseră zgândărite de senzații erotice.

Așa că i-am spus:

— Fac eu asta. Hai să ne facem unul altuia toate lucrurile pe care am vrut întotdeauna să le facem sau pe cele pe care chiar le-am făcut. Avem toată noaptea la dispoziție. Aici sunt o grămadă de lucruri pe care le putem folosi. Ai și costume... Am să mă costumez pentru tine!

— Da, chiar vrei? a spus Marcel. Fac tot ce vrei, absolut tot ce-mi ceri!

— Mai întâi, adu-mi costumele. Ai niște cămăși țărănești pe care le pot purta. Vom începe cu fanteziile tale. Nu ne vom opri până când nu le vom îndeplini pe toate. Acum lasă-mă să mă îmbrac.

M-am dus în cealaltă cameră și m-am îmbrăcat cu tot felul de fuste pe care le adusese el din Grecia și Spania, punându-le una peste alta. Marcel era întins pe jos. Am intrat în camera lui. S-a înroșit de plăcere când m-a văzut. M-am așezat pe marginea patului.

— Acum, ridică-te! mi-a spus Marcel.

M-am ridicat. S-a întins pe jos și mi s-a uitat pe sub fuste, între picioare. Le-a depărtat un pic cu mâinile. Am stat nemișcată, cu picioarele desfăcute. Faptul că Marcel se uita la mine m-a excitat, așa că am început să dansez foarte lent, așa cum văzusem că fac arăboaicele, drept peste fața lui Marcel, legănându-mi ușor șoldurile, cât să-mi vadă printre fuste sexul mișcându-se. Am dansat, m-am mișcat și m-am întors, iar el s-a tot uitat și-a tot oftat de plăcere. Apoi n-a mai putut să se abțină, m-a tras peste el și a început să mă muște și să mă sărute. După o vreme, m-am oprit.

— Nu mă aduce la orgasm, păstrează-l pentru mai târziu...

L-am lăsat și m-am întors pentru următoarea fantezie, goală, încălțată cu cizmele lui negre de pâslă. Atunci Marcel mi-a cerut să fiu nemiloasă:

— Fii crudă, te rog! m-a implorat.

Goală complet, în cizmele lungi și negre, am început să-i ordon să facă lucruri umilitoare. I-am spus:

— Du-te și adu-mi un bărbat chipeș! Vreau să mă posede în fața ta.

— Asta nu fac, a spus Marcel.

— Îți ordon s-o faci. Ai spus că faci tot ce-ți cer.

Marcel s-a ridicat și s-a dus jos. S-a întors într-o jumătate de oră cu un vecin de-al lui, un rus foarte atrăgător. Marcel s-a făcut palid: își dădea seama că-mi plăcea de rus.

Îi spusese ce făceam. Rusul s-a uitat la mine și mi-a zâmbit. Nu era nevoie să-l stârnesc. Când a venit spre mine, era deja stârnit de cizmele negre și de goliciunea mea. Nu numai că m-am oferit rusului, dar i-am și șoptit:

— Fă să dureze mai mult!

Marcel suferea. Eu mă simțeam bine cu rusul, care era mare și puternic și capabil să reziste mult. În timp ce se uita la noi, Marcel și-a scos penisul din pantaloni și era erect. Când am simțit că-mi vine orgasmul, odată cu al rusului, Marcel a vrut să-mi bage penisul în gură, dar nu l-am lăsat. I-am spus:

— Trebuie să-l păstrezi pentru mai târziu. Am alte lucruri să-ți cer. Nu te las să-ți dai drumul.

Rusul își savura plăcerea. După orgasm, a rămas înăuntru și a mai vrut, dar eu m-am îndepărtat. Mi-a spus:

— Aș vrea să mă lași să mă uit.

Marcel s-a opus. L-am lăsat să plece. Mi-a mulțumit, foarte ironic și aprins. I-ar fi plăcut să rămână cu noi.

Marcel mi-a căzut la picioare.

— A fost crud. Știi că te iubesc. A fost foarte crud.

— Dar te-a aprins, nu? Te-a aprins...

— Da, dar m-a și rănit. Eu nu ți-aș face ție așa ceva.

— Eu nu ți-am cerut să fii crud cu mine, nu? Când oamenii sunt cruzi cu mine, mă răcesc, dar tu ai vrut-o, te-a excitat.

— Ce vrei acum?

— Aș vrea să faci dragoste cu mine în timp ce mă uit pe fereastră, i-am spus, în timp ce lumea trece prin fața mea,

vreau să mă iei pe la spate și nu vreau să vadă nimeni ce facem noi. Îmi place că se petrece în secret.

M-am așezat la fereastră. Oamenii din alte case puteau să vadă înăuntru, iar Marcel mă poseda în timp ce stăteam acolo. Nu i-am arătat nici un semn de excitare, dar îmi plăcea. El gâfâia și cu greu se mai putea controla, în vreme ce eu îi tot spuneam:

— Mai încet, Marcel, fă-o mai încet, să nu știe nimeni!...

Oamenii ne-au văzut, dar au crezut că pur și simplu stăteam și ne uitam în stradă. Dar noi ne savuram orgasmul, așa cum fac cuplurile noaptea în tot Parisul, în praguri sau pe sub poduri.

Eram obosiți. Am închis fereastra. Ne-am odihnit un pic. Am început să discutăm pe întuneric, visând și amintindu-ne.

— Marcel, acum câteva ore am urcat în metrou la ora de vârf, ceea ce de obicei nu fac. Am fost împinsă de valurile de oameni, înghesuită, și am rămas în picioare. Brusc mi-am amintit o aventură din metrou pe care mi-o povestise Alraune, în perioada în care era convinsă că Hans profita de învălmășeală ca să pipăie femeile. Exact în acel moment am simțit o mână atingându-mi foarte ușor, ca din greșeală, rochia. Aveam haina deschisă și rochia subțire, iar mâna de care-ți spun se îndrepta ușor către sexul meu. Nu m-am dat la o parte. Bărbatul din fața mea era atât de înalt încât nu i-am văzut fața. N-am vrut să mă uit în sus. Eram sigură că era el, dar nu voiam să-l văd. Mâna mi-a mângâiat rochia și apoi a apăsat un pic mai tare, încercând să-mi pipăie sexul. Am făcut o mișcare foarte ușoară, ca să-mi înalț sexul către degetele lui. Degetele deveneau mai ferme, urmărind iscusite forma buzelor. Am simțit un val de plăcere. În momentul în care metroul s-a oprit brusc, făcându-ne să ne împingem unul în altul, m-am lipit din plin de mână, iar el a făcut un gest mai îndrăzneț, apucându-mi buzele sexului. Eram amețită de plăcere, simțeam orgasmul apropiindu-se și m-am lipit de mână cu o mișcare

imperceptibilă. Se părea că mâna știa ce simțeam, așa că și-a continuat mângâierile până când am juisat. Orgasmul mi-a scuturat tot corpul. Metroul s-a oprit și o mare de oameni s-a înghesuit să coboare. Bărbatul a dispărut.

A început războiul. Femeile se tânguiesc pe stradă. În prima noapte, s-a întrerupt lumina în tot orașul. Mai făcusem astfel de exerciții, însă un camuflaj adevărat era complet diferit. Exercițiile fuseseră amuzante. Acum Parisul era serios. Străzile păreau complet cufundate în întuneric. Numai ici și colo mai vedeai câte o lumină de veghe, o luminiță albastră, verde sau roșie, slabă și difuză, ca lumânărelele ce ard în fața icoanelor în bisericile rusești. Toate ferestrele erau acoperite cu pânză neagră. Geamurile cafenelelor erau acoperite sau vopsite în albastru închis. Era o noapte blândă de septembrie. Întunericul o făcea să pară și mai blândă. Era ceva foarte ciudat în aer – o așteptare, un suspans.

Am mers cu grijă pe Boulevard Raspail, cuprinsă de un sentiment de singurătate; voiam să merg la Dom și să vorbesc cu cineva. Până la urmă, am ajuns. Era plin până la refuz, pe jumătate plin de soldați, pe jumătate de modele și de obișnuitele târfe, însă mulți dintre artiști plecaseră. Majoritatea fuseseră chemați acasă, fiecare în țara lui. Nu mai găseai nici un american, nici un spaniol și nici un refugiat german. Era din nou o atmosferă franțuzească. M-am așezat și, în curând, lângă mine a venit Gisele, o fată cu care discutasem de câteva ori. Se bucura să mă vadă. Spunea că nu mai putea să stea acasă. Fratele ei fusese recrutat și casa era tristă. Apoi, un alt prieten, Roger, s-a așezat la masa noastră. În curând, ne-am făcut cinci. Toți veniserăm la cafenea pentru a fi cu ceilalți. Toți ne simțeam singuri. Întunericul te izola, era straniu să ieși în oraș. Așa că îți venea să stai înăuntru, ca să nu fii singur. Toți ne doream asta. Stăteam acolo profitând de băuturi și de lumini. Soldații erau plini de viață, toată lumea era prietenoasă.

Barierele se spulberaseră. Oamenii nu mai așteptau să fie prezentați. Eram cu toții amenințați de același pericol și împărtășeam aceeași nevoie de prietenie, de afecțiune și de căldură.

După ceva vreme, i-am spus lui Roger:

— Hai să ieșim!

Voiam să fiu din nou pe străzile întunecoase. Mergeam încet, precauți. Am ajuns la un restaurant arăbesc, care-mi plăcea mie, și am intrat. Oamenii stăteau adunați în jurul meselor joase. O arăboaică planturoasă dansa. Bărbații îi dădeau bani, iar ea și-i băga în sân și continua să danseze. În seara aceea, locul era plin de soldați care se îmbătaseră cu vinul greu, arăbesc. Și dansatoarea era ametită. Purta doar niște fuste transparente, prin care formele i se vedeau ca prin ceață, și o centură, numai că acum fusta i se despicase și, în timp ce-și făcea dansul din buric, i se vedeau părul pubian unduindu-se și carnea abundentă din jur tremurând.

Unul dintre ofițeri a aținat-o cu o monedă de zece franci și i-a zis:

— Prinde-o cu pizda!

Fatima n-a fost nici pe departe intimidată. S-a îndreptat către masa lui, a pus moneda de zece franci pe marginea mesei, și-a desfăcut ușor picioarele și s-a răsucit la fel cum făcea când dansa, reușind să atingă banii cu buzele vulvei. N-a putut să-i apuce din prima. În timp ce încerca să prindă moneda, scotea un sunet de parcă ar fi sorbit ceva, iar soldații râdeau, excitați de spectacol. În cele din urmă, buzele vulvei s-au întărit suficient în jurul monedei și au ridicat-o.

Dansul a continuat. Un tânăr arab care cânta la flaut mă privea fascinat. Roger stătea lângă mine, absorbit de dansatoare, și zâmbea ușor. Ochii arabului tânăr mă ardeau. Era ca un sărut, ca o pecete de foc pe care o simți în carne. Erau toți beți, cântau și râdeau. Când m-am ridicat, s-a ridicat și arabul. Nu eram tocmai sigură de ce făceam. La intrare era o nișă întunecoasă, unde puteai să-ți lași haina și pălăria. Fata care o supraveghea era cu soldații. M-am dus acolo.

Arabul a înțeles. Am așteptat printre haine. Arabul a aruncat una pe jos și m-a întins pe ea. În lumina difuză, l-am văzut scoțând un penis splendid, catifelat, cu adevărat frumos. Era atât de frumos încât mi-am dorit să-l simt în gură, dar el nu m-a lăsat. M-a pătruns imediat. Era atât de tare și de fierbinte! Mi-era frică să nu fim prinși și voiam să se grăbească. Eram atât de excitată încât am juisat imediat, dar el continua, împlântându-se și frământându-mă. Era neobosit.

Un soldat aproape beat a ieșit și a vrut să-și ia haina. Nu ne-am mișcat. Și-a înșfăcat-o fără să pună piciorul în separeul în care eram noi. A plecat. Arabul nu putea avea orgasm cu ușurință. Avea o forță așa de mare în penis, în mâini, în limbă! Totul la el era ferm. Am simțit cum penisul lui se făcea din ce în ce mai mare și mai încins. Se frecase atât de mult de pântecele meu încât am simțit că mă roade și mă ustură. Se mișca înăuntru și în afară în același ritm egal, fără să se grăbească defel. M-am întins pe spate și nu m-am mai gândit nici o clipă unde eram. M-am gândit doar la penisul lui tare, care se mișca în ritm egal, obsesiv, înainte și în afară. Fără nici un semn sau schimbare de ritm, a ejaculat, ca jetul unei fântâni. Nu și-a scos penisul. A rămas încordat. Voia ca eu să juisez din nou. Însă oamenii plecau din restaurant. Din fericire, hainele căzuseră peste noi și ne ascundeau. Eram într-un fel de cort. Nu voiam să mă mișc. Arabul mi-a spus:

— Oare am să te mai văd din nou? Ești atât de fină și de frumoasă! Oare am să te mai văd vreodată?

Roger mă căuta. M-am ridicat și m-am aranjat. Arabul dispăruse. Mai mulți oameni voiau să plece și au crezut că eram garderobiera. Îmi trecuse amețeala. Roger m-a găsit. Voia să mă ducă acasă. A spus:

— Am văzut cum se uita arabul la tine. Ai grijă!

Mergeam cu Marcel prin întuneric, intram și ieșeam din cafenele, trăgând draperiile negre și grele când pășeam înăuntru, cu senzația că pătrundeam într-o lume subterană, în cine știe ce oraș al demonilor. Negru: lenjeria neagră a târfei

pariziene, ciorapii lungi ai dansatoarei de cancan, jartierele late ale femeilor, făcute pentru a satisface și cele mai perverse capricii ale bărbaților, corsetele mici și negre care subliniază sânii și îi împing spre buzele bărbaților, cizmele negre din scenele de cruzime din romanele franțuzești. Marcel tremura de voluptatea pe care o emana negrul. L-am întrebat:

— Crezi că există locuri care să-ți trezească pofta de a face dragoste?

— Sunt convins, a spus Marcel. Sau cel puțin asta simt. Exact cum îți vine ție să faci dragoste în patul meu plin de blănuri, așa îmi vine și mie să fac dragoste când sunt într-un loc cu pereții drapați, cu perdele și cu materiale care atârnă peste tot, unde mă simt ca-ntr-un pântece. Întotdeauna îmi vine să fac dragoste într-un loc unde e foarte mult roșu. Sau unde sunt oglinzi. Însă camera care m-a incitat cel mai tare a fost una pe care am văzut-o odată, undeva lângă Boulevard Clichy. După cum bine știi, la colțul acestui bulevard stă o curvă celebră, care are un picior de lemn și mulți admiratori. M-a fascinat întotdeauna, pentru că am avut mereu impresia că niciodată n-ar putea să-mi atâțe simțurile într-atât încât să fac dragoste cu ea. Eram sigur că, în momentul în care i-aș fi văzut piciorul de lemn, aș fi fost paralizat de groază.

Era o femeie foarte veselă, zâmbitoare și naturală. Își vopsise părul blond. Însă sprâncenele îi erau negre ca tăciunele și dese ca ale unui bărbat. Avea o umbră ușoară de păr deasupra buzei superioare. Probabil că era o fată din sud, negricioasă și cu mult păr, înainte să se vopsească. Singurul ei picior era zdravăn și puternic și avea un corp foarte frumos. Dar nu m-am simțit în stare s-o abordez. Când mă uitam la ea, îmi aminteam de un tablou al lui Courbet pe care-l văzusem odată. Era un tablou comandat de un om bogat, cu mult timp în urmă, care-i ceruse lui Courbet să picteze o femeie în timpul actului sexual. Courbet, un maestru al scenelor realiste, a pictat sexul femeii și nimic altceva. A lăsat la o parte capul, mâinile și picioarele. A pictat un trunchi, cu un sex atent conturat, care dădea să apuce un

penis ieșind dintr-un smoc de păr foarte negru. Asta era tot. Aveam impresia că ar fi fost la fel și cu târfa asta, că, încercând să nu te uiți în jos la picioarele ei sau la orice altceva, nu te-ai gândi decât la sex. Și probabil că ar fi excitant. Cum stăteam la colțul străzii, încercând să mă hotărăsc, s-a apropiat de mine o altă târfă, una foarte tânără. O târfă tânără e o raritate la Paris. Vorbea cu cea cu piciorul de lemn. Începuse să plouă. Tânăra spunea:

— De două ore umblu prin ploaie. Mi-am distrus pantofii. Și nici măcar un client!

Brusc, mi-a părut rău de ea. I-am spus:

— Vrei să vii cu mine la o cafea?

A acceptat bucuroasă. M-a întrebat:

— Ce ești, pictor?

— Nu sunt pictor, i-am spus, dar mă gândeam la un pictor pe care l-am cunoscut cândva.

— La Café Wepler sunt tablouri minunate, a spus. Uită-te la ăsta!

A scos din portofel ceva ce părea să fie o batistă fină. A despăturit-o. Pe ea era pictat fundul unei femei zdravene, poziționat în așa fel încât să i se vadă complet sexul, și un penis la fel de mare. A tras de batistă și, fiind elastică, se vedea ca și cum fundul și penisul s-ar fi mișcat. Apoi a întors batista și penisul se ridica în continuare, numai că de data asta părea că pătrunde în interiorul sexului. A mișcat-o într-un anume fel care anima pictura. Am râs, dar prieliștea m-a stârnit, așa că n-am mai ajuns niciodată la Café Wepler, iar fata s-a oferit să mă primească în camera ei. Era într-o casă foarte sărăcăcioasă din Montmartre, unde stăteau toți artiștii din lumea circului și a vodevilului. A trebuit să urcăm cinci etaje.

A zis:

— Nu te uita că e soios[1]. Abia m-am apucat de treabă la Paris. Sunt aici doar de o lună. Înainte să vin la Paris,

1 În original *drabness*, substantiv derivat de la *drab*, care înseamnă monoton, banal, dar și târfă, femeie murdară.

lucram într-o casă de toleranță dintr-un orășel și era teribil de plictisitor să mă întâlnesc cu aceiași bărbați în fiecare săptămână. Era aproape ca și cum aș fi fost măritată. Știam exact când aveau să vină să mă vadă, ziua și ora, la fix, ca după ceas. Le știam toate obiceiurile. Nu mai era nici o surpriză. Așa că am venit la Paris.

În timp ce ea tot vorbea, am intrat în cameră. Era foarte mică – abia dacă era loc să-ncapă patul mare de fier în care am împins-o și care a trosnit de parcă făceam deja sex animalic. Dar lucrul care m-a uimit a fost că nu erau ferestre – absolut nici o fereastră. Era ca și cum ai fi zăcut într-un mormânt, într-o celulă sau în pușcărie. Nu pot să ți-o descriu exact. Dar sentimentul pe care mi-l dădea era de siguranță. Mi se părea minunat să fii încuiat cu o femeie tânără și să te simți protejat. Era aproape la fel de bine ca și când m-aș fi instalat deja în pizda ei. A fost cea mai incitantă cameră în care am făcut dragoste, complet izolată de lume, mică și confortabilă, iar când am pătruns-o am simțit că lumea întreagă putea să dispară. Eram acolo, în cel mai bun loc din lume, într-un pântece cald și moale, care mă sustrăgea din fața oricărui alt lucru, care mă ocrotea și mă ascundea.

Aș fi vrut să trăiesc acolo cu fata asta și să nu mai ies niciodată. Și chiar asta am făcut, timp de două zile. Două zile și o noapte, nu am făcut decât să stăm în pat, să ne mângâiem și să adormim, apoi iar să ne mângâiem și iar să adormim, până când totul părea că se petrece într-un vis. De fiecare dată când mă trezeam, eram cu penisul în ea, umedă, alunecoasă, deschisă și apoi mă mișcam și mă întindeam liniștit, până în momentul când ni se făcea o foame teribilă.

Atunci ieșeam, cumpăram vin și mezeluri și ne întorceam din nou în pat. Nu vedeam lumina zilei. Nu știam cât era ceasul și nici dacă era noapte. Pur și simplu, stăteam culcați, simțindu-ne unul pe altul, aproape mereu unul în altul, șoptindu-ne la ureche. Yvonne îmi spunea ceva care mă făcea să râd. Eu îi spuneam:

— Yvonne, nu mă face să râd prea tare, că s-ar putea să alunece afară!

Când râdeam, îmi ieșea penisul din ea și trebuia să-l bag la loc.

— Yvonne, te-ai săturat să facem asta?

— Ah, nu, spunea Yvonne, e prima oară când îmi place. Cu clienții sunt mereu pe fugă, deși mă cam doare să văd că se întâmplă așa, îi las să-și vadă de treabă, însă nu mă implic. Și în plus, nu e bine pentru afaceri. Dacă te implici, îmbătrânești și obosești prea repede. Și cum întotdeauna am sentimentul că nu-mi acordă suficientă atenție, mă retrag în mine însămi, departe de ei. Înțelegi cum stau lucrurile?

După ce mi-a povestit asta, Marcel m-a întrebat dacă fusese un amant bun, atunci, prima oară, la el acasă.

— Ai fost un amant bun, Marcel. Mi-a plăcut cum m-ai apucat de fund cu ambele mâini. L-ai înșfăcat zdravăn, de parcă aveai de gând să-l mănânci! Mi-a plăcut cum mi-ai prins sexul între degete. Era ceva legat de felul în care mă priveai, pasional, cu atâta masculinitate! Ai ceva din omul cavernelor.

— De ce femeile nu le spun niciodată asta bărbaților? De ce fac așa un secret și un mister din lucrul ăsta? Cred că le spulberă misterul, dar nu-i adevărat. Și uite că vii tu și spui exact ce-ai simțit. E minunat!

— Eu cred că e important s-o spun. Sunt destule mistere, iar ele nu ne fac să ne bucurăm mai mult unul de altul. Acum a venit războiul peste noi și mulți oameni vor muri fără să știe nimic, pentru că nu vor să vorbească despre sex. E ridicol.

— Mi-aduc aminte de St. Tropez, a spus Marcel. Cea mai frumoasă vară din viața noastră...

Când a rostit aceste cuvinte, locul mi-a apărut în fața ochilor cât se poate de viu. O colonie a artiștilor unde venea lumea bună, actori și actrițe, oameni cu iahturi ancorate în port. Micile cafenele de pe esplanadă, veselia,

exuberanța, relaxarea... Toată lumea în costume de baie, fraternizând cu toții – proprietarii de iahturi cu artiștii, artiștii cu tânărul poștaș, cu tânărul polițist, cu tânărul pescar, cu oamenii tineri și oacheși din sud.

Se dansa într-un patio, în aer liber. Trupa de jazz venea din Martinica și băieții erau mai înfierbântați decât noaptea de vară. Într-o seară stăteam într-un colț cu Marcel, când au anunțat că vor stinge luminile pentru cinci minute, apoi pentru zece minute și, până la urmă, pentru un sfert de oră în timpul fiecărui dans.

Un bărbat a strigat:

— Alegeți-vă bine perechea pentru acest *quart d'heure de passion*[1]! Alegeți-vă partenerii cu grijă!

Timp de câteva momente a fost mare forfotă și agitație. Apoi a început dansul și până la urmă s-au stins luminile. Câteva femei țipau isterizate. S-a auzit vocea unui bărbat:

— E scandalos. Nu înghit așa ceva!

Altcineva țipa:

— Aprindeți luminile!

Dansul continua pe întuneric. Se simțea că trupurile erau în călduri.

Marcel era în extaz, strângându-mă să mă rupă, aplecându-se peste mine, cu genunchii între picioarele mele și penisul erect. În cinci minute, oamenii n-aveau timp decât să se mângâie. Când s-au aprins luminile, toți păreau transformați. Unii parcă erau în pragul apoplexiei, alții erau palizi. Marcel avea părul ciufulit. Pantalonașii de pânză ai câtorva femei erau boțiți. La fel și pantalonii unora dintre bărbați. Atmosfera era înăbușitoare, bestială, electrică. În același timp, exista o politețe de suprafață care trebuia menținută, o anume aparență, o anume eleganță. Unii oameni plecau, șocați. Alții stăteau în expectativă, ca și cum ar fi vrut să-nceapă furtuna. Alții așteptau cu ochii scăpărând.

---

1 Un sfert de oră de pasiune, în franceză, în original.

— Crezi că e vreunul dintre ei în stare să țipe, să se transforme într-o bestie și să-și piardă controlul? am întrebat.

— S-ar putea...

A început al doilea dans. S-au stins luminile. S-a auzit vocea solistului:

— A început *quart d'heure de passion*. Doamnelor și domnilor, acum aveți zece minute, mai târziu veți avea cincisprezece.

Se auzeau mici zgomote înfundate în public, femei care protestau. Eu și Marcel am pornit încleștați ca doi dansatori de tango și, în fiecare clipă a dansului, am crezut că mă va scutura orgasmul. Apoi s-au aprins luminile și, peste tot, oamenii se învălmășeau și se pipăiau mai înfocat decât data trecută.

— O să iasă o orgie! a spus Marcel.

Oamenii se așezaseră și păreau sideraţi, ca orbiți de lumini. Aveau pupilele dilatate de clocotul sângelui și de emoție.

Nu se mai putea face diferența între curve, femeile din înalta societate, boeme sau localnice. Localnicele erau frumoase, aveau frumusețea arzătoare a sudului. Fiecare femeie era bronzată, părea venită din Tahiti, acoperită doar de scoici și de flori. În vârtejul dansului, unele scoici se spărseseră și zăceau aruncate pe ringul de dans.

Marcel a spus:

— Nu cred că pot să mai fac față următorului dans. Am să te violez!

Mâinile i s-au strecurat în pantalonii mei scurți și a început să mă pipăie. Ochii îi ardeau.

Corpuri. Picioare, atât de multe picioare, toate bronzate și lucioase, unele păroase ca de vulpe. Era un bărbat cu pieptul atât de păros că, vrând să-l arate, își pusese o cămașă cu găurele. Arăta ca o maimuță. Avea brațele lungi și le încleștase în jurul partenerei lui de dans de parcă avea de gând s-o devoreze.

Ultimul dans. Luminile s-au stins. O femeie a scos un țipăt ca de pasăre rănită. Alta a început să se zbată.

Marcel își odihnea capul pe umărul meu și a început să mă muște din ce în ce mai tare de carnea moale. Ne-am lipit unul de altul și ne mișcam în același ritm. Am închis ochii. Eram ametită de plăcere. Eram purtată de un val de dorință care venea dinspre toți ceilalți dansatori, dinspre noapte, dinspre muzică. Am crezut c-o să am un orgasm. Marcel continua să mă muște și mi-era frică să nu cădem pe jos. Dar ne-a salvat beția, amețeala care ne ținea suspendați, făcându-ne să ne bucurăm de tot ce era dincolo de actul în sine.

Când s-au aprins luminile, toți erau beți și se clătinau de excitare și de încordare. Marcel mi-a spus:

— Le place mai mult asta decât actul posesiei. Celor mai mulți dintre ei le place mai mult asta. Pentru că face ca totul să dureze. Dar eu nu mai suport nici o secundă! Lasă-i să se bucure de senzațiile lor, așa cum le place, să fie gâdilați, să stea cu penisurile în erecție, iar femeile să aștepte ude și deschise, dar eu vreau să termin, nu mai pot să aștept! Hai pe plajă!

Răcoarea de pe plajă ne-a mai potolit. Ne-am întins pe nisip, încă auzind ritmurile de jazz din depărtare, ca o inimă care bubuie, ca un penis care izbește în femeie și, în timp ce valurile se rostogoleau la picioarele noastre, valurile dinăuntrul nostru ne-au rostogolit unul peste celălalt, până când ne-am dat drumul împreună, îmbrățișându-ne în nisip, sincronizați cu ritmurile înnebunitoare de jazz care pulsau ceva mai departe.

Și Marcel își amintea. A spus:

— Ce vară minunată! Cred că toată lumea știa că avea să fie ultima picătură de plăcere.

Cuprins

Prefață 5
Aventurierul maghiar 15
Mathilde 22
Internatul 35
Inelul 38
Mallorca 42
Artiști și modele 46
Lilith 71
Marianne 78
Femeia cu văl 89
Elena 97
Bascul și Bijou 170
Pierre 213
Manuel 237
Linda 241
Marcel 260

Anaïs Nin (1903-1977) s-a născut în Franța, într-o familie cu rădăcini cubaneze, franceze și, din partea mamei, daneze. La unsprezece ani, pleacă în America și începe să-și scrie faimosul jurnal. La douăzeci de ani se căsătorește cu Hugo Guiler și se mută la Paris. Aici descoperă lumea scriitorilor, a avangardei artistice și a psihanalizei, o lume boemă în care își trăiește liber aventurile amoroase – cu Henry Miller, Otto Rank, Antonin Artaud, Gore Vidal – pe care le consemnează în jurnal. Își câștigă existența lucrând ca model, dansatoare, psihanalist amator. În 1932 îi apare prima carte, *D.H. Lawrence: An Unprofessional Study*, urmată de volumele de nuvele *Winter of Artifice* (1939) și *Under a Glass Bell* (1944), romanul *Cities of the Interior* (1959), volumele ***Delta lui Venus: Povestiri erotice*** (*Delta of Venus: Erotica*, 1969) și *Little Birds* (1979, postum). Jurnalele lui Anaïs Nin (patru volume de tinerețe, 1914-1931, și șapte de maturitate, 1931-1974) încep să fie publicate în formă cenzurată, din cauza conținutului erotic explicit, în 1966. Primele volume din „Jurnalul dragostei" apar în formă necenzurată începând cu anii '90: *Henry și June* (în curând la editura Humanitas; *Henry and June*, 1990), *Incest* (Humanitas, 2002, 2006; *Incest*, 1992), *Foc* (Humanitas, 2006; *Fire*, 1996), *Nearer the Moon* (1996).

Cititorul care pășește în lumea îmbibată de erotism a lui Anaïs Nin trebuie să lase prejudecățile la intrare: autoarea încearcă să deschidă acea cutie a Pandorei care este sexualitatea feminină, înfățișând-o sub măști felurite, însă fără tușe clinice sau pudibonderii suspecte. Prostituate, *voyeuri*, frigide, lesbiene, hermafrodiți, artiști, femei îndrăgostite, bărbați de o virilitate uluitoare – universul lui Anaïs Nin funcționează după legea instinctului ridicat la rang de artă.

„Dintre toate femeile pe care le-am cunoscut, nici una nu se apropie de Anaïs Nin prin grație și frumusețe. O aristocrată. Dar și o scriitoare cu talent extraordinar. Ea aparține acum întregii lumi."
Henry Miller

„***Delta lui Venus*** este o manifestare exuberantă a imaginației erotice."
New York Times Book Review

„Inventivă, sofisticată, o carte a rafinamentului senzual."
Cosmopolitan

„Varietatea și intensitatea experiențelor sexuale din ***Delta lui Venus*** nu au fost niciodată, până la Anaïs Nin, filtrate prin sensibilitatea unei femei."
The American Book Review

ISBN 978-973-50-1708-8